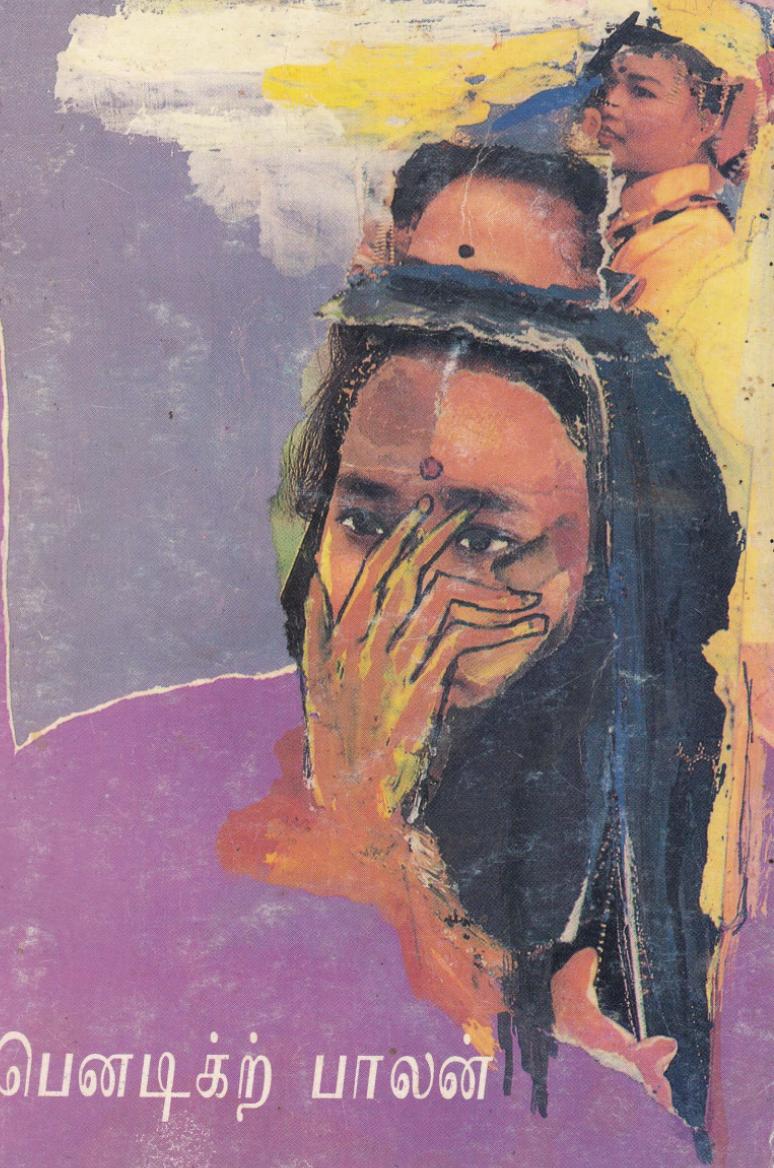

“விபசாரம் செய்யாதிருப்பாயாக”

சேபா. பெனடிக்ற் பாலன்

“விசாரம் செய்யாதிருப்பாயாக”

சிறு கதைத் தொகுதி

யோ. பெனடிக்ற் பாலன்

விவேகா பிரச்சராலயம்

134, எலிஹூவுஸ் வீதி,
கொழும்பு-15.

Gudmukh
Bengal
Dhaka
Mysore
Kashmir
Kashmir
Kashmir
Kashmir

20 - 09 - 96
B
Dhaka.

ମୁଦ୍ରାକାର ପାତାରେ
କିମ୍ବା କିମ୍ବା
କିମ୍ବା

நூலின் பெயர்	: "விபசாரம் செய்யாதிருப்பாயாக"
ஆசிரியர்	: சிறுகதைத் தொகுதி)
அ. போ.	: போ. பெனடிக்ற் பாலன்
அ. போ.	: B.A. (Cey), B.A (Hon. Cey), Dip - in Education
உரிமை	: ஆசிரியருடையது
வெளியீடு	: விவேகா பிரசராலயம்
	: 134, எலிஹூவஸ் வீதி, கொழும்பு-15
பதிப்பு	: முதற் பதிப்பு கார்த்திகை 1995
அச்சகம்	: யுனெட்ரெட் மேர்ச்சன்ஸ் லிமிட்ரெட்
விலை	: ரூபா 125/-
விற்பனை உரிமை	: பூாலசிங்கம் புத்தகசாலை
	: 340, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு -11.
	தொலைபேசி : 422321

Name of the Book	: <i>Vibasaram Seiyathiruppaya</i> (Collection of Short Stories)
Author	: <i>Joe. Benedict Balan</i> BE (Cey) B.A. (Hons. Cey), Dip in Education . M.A.(Jaf.)
Copyright of	: <i>Author</i>
Publication	: <i>Viveha Prasuralayam,</i> No. 134, Ellie House Road, Colombo - 15.
Edition	: <i>First Edition; November 1995</i>
Press	: <i>United Merchants Ltd.</i>
Price	: <i>Rs. 125/-</i>

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

- (1) குட்டி (குறுநாவல்)
- (2) தனிச்சொத்து (குட்டிக்கதைகள்)
- (3) சொந்தக்காரன் (நாவல்)
- (4) பல்ஸ்தீனம் என்னை அழைக்கிறது (குறுநாவல்)
- (5) தலை விதியைப் பறிகொடுத்தோர் (அச்சில்)
- (6) கல்வி உளாவியல் அடிப்படைகள்

காமாபை தந்தி பாதைக் குடியாவதே
 தீர்மூலம் வெள்ளும்
 சீதாம் ஏற்றுப் போனால் என்று
 வீராவேஷம் என்று அழைக்கினால்
 தீர்மூலம் வெள்ளும்
 சீதாபுகாரி கூறுவதே
 சீதாமூலம் வெள்ளும் என்று
 வீராவேஷம் பெற்று ஏற்று
 வீராவேஷம் கூறுவதே சீதாபுகாரி
 வெள்ளும்
 சீதாமூலம் வெள்ளும் என்று
 சமர்ப்பணம்

என் தாயாக என்னை அரவணைக்கும்
 எனது மாமி அருளம்மா மத்தாயஸ் அவர்களுக்கும்
 என் தந்தையாக எனக்கு அன்பு செய்யும்
 எனது மாமன் ஜே. டி மத்தாயஸ் அவர்களுக்கும்

இந்நால் சமர்ப்பணம்.

சீதாமூலம் வெள்ளும் (1)
 சீதாமூலம் வெள்ளும் (2)
 சீதாமூலம் வெள்ளும் (3)
 சீதாமூலம் வெள்ளும் (4)

என்னுரை

நான் ஏறக்குறைய 45 ஆண்டுகளாக எழுதிய எனது சிறுகதைகள் தொகுதியாக நாலுருப் பெறாமல் இருந்தன. இதையிட்டு நான் எனக்குள்ளேயே கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் எந்தவொரு இலக்கிய அன்பர்களும் அதுபற்றி என்னிடம் கேட்டது கூட இல்லை.

யுனைட்டரெட் மேர்ச்சன்ஸ் அதிபரும், தமிழ்ப் பெருந்தகையும் எனது இனிய நன்பருமான தீரு. எஸ். பி. சாமி அவர்கள் எனது சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றை வெளியிட முன் வந்தார்கள். அவரது பேருதவியும், அவர் அளித்த உற்சாகமும் காரணமாக எனது இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவருகின்றது. என் ஆத்மா உள்ளவரை எனது நன்றியுணர்வு அவர்களுக்கு.

இச் சிறுகதைத் தொகுதியிலே எனது 18 சிறுகதைகள் அடங்கியுள்ளன.

நான் அவ்வப்போது சேகரித்துப் பாதுகாத்து வைத்த எனது ஆக்கங்கள் 1983 ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தின் போது பேரின வெறியர்களால் எரிக்கப்பட்டு விட்டன.

நான் எனது சிறுகதைத் தொகுதியொன்றை நாலுருவில் வெளியிடுகின்ற ஆசையில் அருஞ்சவடி கள் திணைக்கத்தின் சில கதைகளைத் தேடிப் பெற்றேன். நன்பர்கள் சேகரித்து வைத்திருந்த சில எனக்குக் கிடைத்தன. இவ்விடயத்திலே எனக்கு அருந்தொண்டாற்றிய எமது எழுத்தாளர் தெளிவத்தை யோசப் அவர்களுக்கு எப்படி நன்றி கூறுவதென என் மனம் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளருள் அவர் ஒரு சத்தியமான இலக்கிய நெஞ்சம்.

நான் ஏன் சிறுகதைகள் எழுதுகின்றேன்? ஏன் அவற்றைத் தொகுதிகளாக நாலுருவிலே பிரசுரிக்க ஆவலுடன் இருக்கின்றேன்?

நான் யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்தவன். ஏழைகளின் துன்ப துயரங்களையும், அவலங்களையும் பசிபட்டினிகளையும் அவர்களது கல்வி அறிவின்மையையும் நான் அனுபவர்தியாக அறிவேன்.

நாம் வாழும் இலங்கைச் சமூகம் மனிதனை மனிதன் சுரண்டி வர்ம்கின்ற ஒரு அமைப்பாகும். பெரும்பான்மை மக்களின் வாழ்வு துன்ப துயரங்கள் அமைதியின்மைகள், வறுமையின் தாக்கங்கள் நிறைந்ததாயிருப்பதற்கு மனிதனை மனிதன் சுரண்டுகின்ற வர்க்க சமுதாயமே காரணமென்பதை அறிந்தேன்.

அரசியலே சுகலவற்றையும் தீர்மானிக்கின்றது. இந்த ஓர வஞ்சகமான சமுதாயத்தை மாற்றி அமைப்பதற்கு உழைக்கும் மக்களின் அரசியலாலேயே முடியும் என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில், இச் சமுதாய அமைப்பை

மாற்றி அமைத்து, சகலரும் சரிநிகர் சமானமாக, சபீட்சமாக வாழ்த்தக்க ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்காக மக்களைத் தயார்ப்படுத்துவதில் ஈடுபட்டிருந்த மார்க்னிய இயக்கத்திலே இணைந்து உழைத்தேன்.

அந்த இயக்கம் எனக்கு ஒரு சரியான உலகப் பார்வையை அளித்தது, மக்களை நேசிக்கக் கற்றுக் கொடுத்தது. மக்களிடம் கற்று மக்களிடமே மீண்டும் அளித்தல் வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டைப் போதித்தது.

இவைகளால் தெளிவும், பரந்த உணர்வும் பெற்ற நான் மனிதனை மனிதன் சரண்டுவதை அம்பலப்படுத்தவும், சரண்டவினால் மக்கள் வாழ்வில் விளைகின்ற துன்ப துயரங்கள், அவைங்கள், ஏக்கங்கள், கல்வி அறிவின்மை, அடிப்படை மனித உரிமைகள் பறிக்கப்படுதல் முதலியவைகளை வெளிப்படுத்தவும் நான் எழுத்த தொடங்கினேன். அத்தகைய நோக்குடன் எழுதப்பட்ட சிறு கதைகளில் சிலவே இத் தொகுதியில் அடங்கியுள்ளன.

இச்சிறு கதைத் தொகுதிக்கு வழை போல் விமர்சகர் ஒருவரின் முகவரையை நான் பெற விரும்பவில்லை. இலங்கையிலே தமிழ் இலக்கிய விமர்சகர்கள் தமிழிடம் அளிக்கப்படுகின்ற நூல்களுக்கு முகவரையை மனமுவந்து அளிக்கின்றபோது நூலாசிரியருக்கு மதிப்பளித்தே முகவரை எழுதுகின்றனர். அங்கே உண்மை மாசுபட்டு விடுகின்றது. அதிகமான கலை இலக்கிய விமர்சகர்கள் பல்கலைக்கழகங்களிலே தமிழ் விருவரையாளராக இருப்போர். அவர்களுக்கு விமர்சனம் செய்வது அவர்களது தொழிலின் ஒரு கூறு. பெரும்பாலோர் யதார்த்த நிலையைக் கருத்திற் கொண்டனர், வரைவிலக்கணங்களிலிருந்து கலை இலக்கியப் படைப்புகளை நோக்குபவராவர். அதனால் ஒரு சிறுட்டிக்கர்த்தாவின் படைப்பைப் பற்றி உண்மையான மதிப்பீடு நிகழ்வு தில்லை. அக் காரணத்தால் எனது இக்கதைத் தொகுதியைப் படித்து மதிப்பீடு செய்யுமாறு வாசகர்களிடமே ஒப்படைக்கின்றேன்.

எனது இச்சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள கதைகள் இதைப் படிக்கின்ற மக்களின் அறிவிலும், உணர்விலும் ஒரு சிறு பொறியைத் தட்டி விடுமென்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

என் சிறுகதைகளைப் பிரசுரித்து உதவிய வீரகேசரி வார மஞ்சரி ஆசிரியர், இராஜகோபாலனுக்கும், தினகரன் ஆசிரியர் குழுவுக்கும், சிந்தாமணி, சாமுநாடு, முரசோவி, தாயகம், வசந்தம், குமரன் முதலிய பத்திகைகளுக்கும் இலக்கிய சஞ்சிகைகளுக்கும் எனது நன்றிகள்!

இச் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவர ஒத்துழைப்பு நல்கிய எல்லோருக்கும் குறிப்பாக ஓவியர் தம்மிக்கா அக்மீமனவுக்கும், சிவசூரநாதனுக்கும் என்னன்றிகள் உரித்தாகும்.

யோ. பெனடிக்ற் பாலன்

134, எலிஹூவுஸ் வீதி,
முகத்துவாரம்
கொழும்பு 15.

பொருள்டக்கம்

பக்கம்

1.	விபசாரம் செய்யாதிரு ப்பாயாக	- தாமரை	1963	01
2.	சமுதாய வீதி	- தினகரன்	1965	12
3.	அந்தோனியும் விசேந்தியும்	- சமுநாடு	1962	18
4.	மாரியாயி ஒரு மாடு தானே?	- சிரித்திரன்	1972	25
5.	பட்டத்துக்குரிய இளவரசன்	- சிந்தாமணி	1981	30
6.	ஒரு பாவத்தின் பலி	- வீரகேசரி	1982	35
7.	கீழைக்காற்று	- வீரகேசரி	1983	43
8.	இப்படி எத்தனை காலம்?	- முரசோவி	1985	54
9.	ஒரு வண்டியில் பூட்டிய மாடுகள்	- தாயகம்	1984	64
10.	பட்டம் விடுவோம்	- வீரகேசரி	1991	71
11.	கரையேறும் மீன்கள்	- தினகரன்	1991	79
12.	லூக்காஸ் மாஸ்ரர்	- தினகரன்	1995	84
13.	சபிக்கப்பட்டவனா?	- தினகரன்	1995	89
14.	ஓர் அக்கினிக் குஞ்சு	- வீரகேசரி	1996	94
15.	உனக்கு இது போதும்	- குமரன்	1973	103
16.	கைதேர்ந்தவர்கள்	- வசந்தம்	1967	107
17.	கவரிமான்கள்	- குமரன்	1982	113
18.	தேயிலைப்பு	- சிந்தாமணி	1967	119

ପ୍ରକାଶ ମାତ୍ରାପତ୍ର

ପ୍ରକାଶ

୧୦	୧୯୫	ଲେଖନାଥ	ଅମ୍ବା ପାତା କୁଣ୍ଡ ପାତା ଓ କାଳିପାତା
୧୧	୧୯୬	କାନ୍ତାରାଜ	କାନ୍ତାରାଜ
୧୨	୧୯୬	କ୍ରିଷ୍ଣାରାଜ	କ୍ରିଷ୍ଣାରାଜ ଏମିକୋଟିକ୍
୧୩	୧୯୬	କାନ୍ତାରାଜ	କାନ୍ତାରାଜ କ୍ରି କାନ୍ତାରାଜ
୧୪	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା କାନ୍ତା
୧୫	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୧୬	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୧୭	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୧୮	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୧୯	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୨୦	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୨୧	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୨୨	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୨୩	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୨୪	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୨୫	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୨୬	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୨୭	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୨୮	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୨୯	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୩୦	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୩୧	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା
୩୨	୧୯୬	କିଶୋରକାନ୍ତା	କିଶୋରକାନ୍ତା

என்றும் போல் இன்றும் ரீற்றா நடுச்சாம வேளையில் இரவின் ஊழையான இருளில் நடந்து கொண்டிருக்கிறாள். எந்தநாளும், இந்த இரண்டுங் கெட்டான் பொழுதில், அவள் கையில் ஒரு ‘பாக்’கும் தூக்கிக் கொண்டு, தன் நந்தனியாகத்தான் செல்வது வழக்கம். அவளுக்கு இந்த நேரமில்லை, எந்த நேரமென்றில்லை - பகலிலும் இரவிலும் உழைப்புத்தான். இன்று அவளுக்கு முன்னால் அவளுடைய இரு பெண் குழந்தைகளும் போகின்றார்கள். அவர்களை இவள் அழைத்துக்கொண்டு போகிறாள். சிறிய காற்றோடு சேர்ந்து வீசும் மார்கழி மாதக்குளில் குழந்தைகள் கைகளை மார்போடு இறுக்கக் கட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

ரீற்றா இன்றைக்கு அழகாகவே இருக்கின்றாள். தன்னைச் சோடித்துக் கொண்டதிலும் குறைவில்லை. நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டும் உண்டு. அவளுடைய முகத்தின் உணர்ச்சி நரம்புகளில் மட்டும் மனோ விகாரத்தின் விசாரணையும், எதிர்காலம் என்னவென்று தெரியாத வெருட்சியும் ஊரிவிட்டிருந்தன.

இன்று வீதிகளும், வீடுகளும் கலகலப்பாக இருக்கின்றன. நாளை வரும் கிறிஸ்மஸ் திருநாளைக் கொண்டாடும் முகமாக, கத்தோலிக்க வீடுகள் ஆயத்த வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றன. இடை, இடை, அங்கங்கே வெடிச் சத்தங்களும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

உலக மக்கள் துண்பங்களில் இருந்து ஈடேற வழி கண்டு, அவர்களுக்காகத் தன்னைப் பரித்தியாகம் செய்து கொண்ட மனுக்குலத்தின் இரட்சகரான யேசு மனிதனாகப் பிறக்கப்போகின்ற தினம் நாளை.

ரீற்றா தன் பிள்ளைகளோடு ஒவ்வொரு வீட்டினதும் பிரகாசத்தையும், குதூகலத்தையும் பார்த்துக்கொண்டே செல்கிறாள். ஆனால், மனத்தினுள்ளே தனது கடந்த கால வாழ்க்கையின் அடிச்சுவடுகள் உருவெடுத்து நின்று உயிர் மூச்சு விடுகின்றன. அவள் மார்பு இன்று அதிகமாகவே உயர்ந்து தாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

வீட்டு வாசல்களில் பலவிதமான வெளிச்சக் கூடுகள் சந்தோஷமான கிறிஸ்மஸ் கொண்டாட்டத்தை வரவேற்றுத் தொங்குகின்றன. மூன்று வாலிப்பகள் ஒரு வீட்டின் முன்னால் நின்று, வெளிச்சக் கூடுகளை உயரத்தில் ஏற்றுவதற்கு முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தனர். ரீற்றா அவர்களைத் தாண்டிச் சென்றாள்.

“கறுப்பி போறாளாடா!”

“எங்கை போறாள்.... அவளும் கோயிலுக்குத்தான் :

துப்பட்டியும் செபமாலையும் கையிலிருக்கு!”

“ஐஞ்சு ரூபா இருந்தாக் காணும் ; இப்ப கூப்பிடலாம் ஆளை ; நல்ல குளிர்.”

“ஐயோ, டேய்! பலபேர் பார்த்த சரக்கு; நோய் பிடிக்குமடா!”

“டேய் பசாசு! பரிசுத்தமான நாளிலும் உனக்குக் கெட்ட எண்ணம் போகலே!”

அந்த இளைஞர்களை அவளுக்குத் தெரியாது. அவர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்வது அவளுடைய காதில் குளிர் காற்றோடு வந்தடித்துச் சுடுகின்றது. அவளுக்கு அது சர்வ சாதாரணம். அவளை யாழ்ப்பாண நகரத்தின் மூலை முடிக்குகளில் காணாதவர்கள் இருக்கவே முடியாது.

“ரக்ளி”க்காரர்களுக்கு மிகவும் தெரிந்தவள் ரீற்றா, நகரத்தின் வீதிகளில், மார்பகங்களை உயரப் போட்டு கால்களை மெதுவாக எடுத்து அசைத்து வரும்போது அவளை அறிந்து விரும்புவதும், அறியாது வெறுப்பவதும் ஒரு முறை நின்று இராசித்து விட்டுத்தான் போக வேண்டும்; அப்படித்தான் நடக்குது, ஆண்டவன் அவளுடைய அங்கங்களில் எதையும் கூடவோ, அன்றிக் குறையவோ படைத்துவிட வில்லை. நிறந்தான் கறுப்பு, கறுப்பா? அழகான கறுப்பு! உண்மையில் அவளுடைய கண்களின் பார்வையில் உலகம் சமூலும். அவள் அழகில் எவரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் புனிதம் உண்டு.

இன்று அவள் எல்லாவற்றையும் மனதில் இருந்து ஓதுக்கி, மறக்கடித்து, தான் செய்த பாவங்களைக் குருவானவரிடம் கூறி தன்னைப் பரிசுத்தப்படுத்தும் நோக்கத்தோடு, பாவ சங்கீர்த்தனம் செய்வதற்காகக் கோயிலுக்குச் செல்கிறாள். ஏழு வருடங்களாகப் பாவ சங்கீர்த்தனம் செய்வதை மறந்து, சுதந்திரமாக இந்த உலக வாழ்க்கையின் இருள் சந்துகளில் புரண்டு வந்தவள், இந்தக் கிறிஸ்மஸப்கு தன் பாவங்களை ஆண்டவனிடம் கூறி, இதயபாரங்களைக் குறைக்க எண்ணினாள். இன்றைக்கு அந்த இளைஞர்கள் கூறியதைப் போன்ற வார்த்தைகளை அவளுடைய ஆத்துமா கேட்க விரும்பவில்லை. அவள் விருப்பம் போலவா எல்லாம் நடக்கிறது?

ஒரு மகோக்கனி மரத்தின் கீழ், இருட்டுப்பட்ட இடத்தில் நின்று திரும்பி அவர்களைப் பார்த்தாள், கண்கள், அந்த இளைஞர்களை அருவருப்புடன் நோக்கிக் சபித்து விட்டுத் திரும்பின. வெறுத்த மனத்தோடு அவர்களை நோக்கிக் காறித் துப்பினாள்.

தன்னை மறைத்துக் கொள்வதற்காகத் துப்பட்டியை விரித்து, முட்டாக்கு இட்டுத் தலையை மூடிக்கொண்டு நடந்தாள்.

“ஓரு பெண்ணை இங்கையோடு பார்க்கும் எவனும் அவளுடன் விபசாரம் கட்டிக்கொண்டதற்கு ஒப்பாவான்” ... யேசு கிறிஸ்துநாதர் சொன்ன வாசகம் அவள் நெஞ்சுக்கு மனப்பாடம். ஆனால் மறந்து போனதைப் போல் அடிக்கடி சொல்லி ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வாள்; அது ஒரு திருப்தி. அவளுடைய வாழ்க்கை அனுபவத்தில், யேசுவின் வாசகத்திற்கு ஆதரவான மனதுடையவன் எவனும் இல்லை; அவள் காணவேயில்லை.

கிறிஸ்தவர்கள் அநேகர்கள் கோயிலுக்குச் சென்று பாவ சங்கீர்த்தனம் செய்துவிட்டுத் திரும்பி வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ரீற்றா, கோயிலில் யாரு மின்றி, கோயில் வெறுமையாக இருக்க வேண்டுமென்று வேண்டுக் கொண்டாள். அவள் கோயிலில் தனிமையை விரும்பினாள். அவள் வீடு இருண்டு கிடக்கும். தாய்க்கிழவி பாயோடு கிடந்து நித்திரை; யேசுநாதரின் படத்துக்கு முன்னால் மட்டும் நித்திய விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கும்.

இருட்டைச் சாதகமாக்கி எத்தனை பேர், நடந்து கொண்டிருக்கும் அவள் மீது கண்களை ஆசையோடு வீசி விட்டுப் போகிறார்கள் - மரியாதைக்குப் பயப்படுவார்களும் தான்! ரீற்றாவுக்கு அந்த நகரத்தில் பெரிய மனிதர்கள் என்று கூறுபவர்களின் நிறை எவ்வளவு என்று தெரியும். இந்த உலகத்தின் போலித் தனத்தையும் அவள் மதிக்கவில்லை. ஒரு காலத்தில் பெரிய மதிப்பு வைத்திருந்தாள். கணவன் இறந்து, பகிரங்கமாக வெளியே வந்துவிட்டின், இப்போது உலகம் அவள் காலடியில் கிடப்பதுபோல்.

“தேசி, மரியா! மெதுவா நடவுங்கோ! ?

குழந்தைகள் சர்று விரைவாக நடந்துவிட்டார்கள், ரீற்றாவின் இதயத்தைத் தடவிக் கொடுப்பவர்களும் அணைத்துக் கொள்பவர்களும் சிரிப்பு மூட்டிக் கொள்பவர்களும் அந்தக் குஞ்சுகளே. அவர்களை நன்றாக வாழுவைக்க அவள் வாழ்கிறாளாம்; வாழுக்கை அப்படி அமைந்துவிட்டது - தன்னையே என்றும் தானே விலை பேசிக்கொள்ளும் உழைப்பு அவர்கள் எல்லோருக்கும் வாழ்வளிக்கின்றது!

ரீற்றா நீண்டதூராம் நடந்து வந்து பெரிய கோயில் வாசலில் ஏறினாள். கால்கள் கூசினா. சேலைத் தலைப்பை எடுத்து தன் மார்பைப் போர்த்துக் கொண்டாள். “ஏசுவே என்னை இரட்சியும்,” அவள் ஆசைப்பட்டது போல் கோயில் இருக்கிறது. அங்கு யாருமில்லை, சூரியனவர் பீடத்தின் முன்னால் செபுத்தில் இருக்கிறார். கோயிலின் இடதுமூலையில், மாட்டுக் கொட்டிலில், பாலன் பிறந்த காட்சியை அழுகப்படச் செய்திருக்கிறார்கள். ரீற்றா பாலன் பிறப்பு மேடைக்கு முன்னால் முழந்தாளிட்டு இருந்தாள். இரு குழந்தைகளையும் தன் முன்னால் இருத்தி, கைகளைக் குவித்து வணங்கும்படி சூறினாள். குழந்தைகள் பயபக்தியுடன் இருந்தனர்.

தேவனே ரீற்றாவின் வாழ்வு எங்களுக்கு வேண்டாம்!

அவள் சொல்லிக் கொடுத்ததை, இருவரும் எதையும் புரிந்துகொள்ள முடியாமல், தெய்வ உணர்ச்சியோடு வாய்க்குள் செபிக்கின்றார்கள். ரீற்றா என்றால், அவர்கள் தங்கள் தாயை நினைக்கவில்லை. அவள் யாரோ ஒருந்தி என்று அவர்களுக்குச் சொல்லியும் இருக்கின்றாள். அவர்கள் முன்னுமுனுப்பது, ரீற்றாவின் இதயத்தை அழுகக்கோடு மீட்க, மன விசாரணையில் மூழ்கிக் கொண்டாள். செய்த பாவங்களை ஒவ்வொன்றாக நினைத்து நினைத்து, பாவ சங்கீர்த்தனத்துக்கு ஆயத்தும் செய்கின்றாள். இந்த ஏழு வருடங்களில் அவள் பூரண அறிவு அவதானத்துடனும், முழுச் சம்மதத்துடனும், கனங்கொண்ட காரியத்தில் தேவ

கட்டளைகளை, மீறியிருக்கிறாள். ஏழு வருடகாலத்தில் நடந்த பாவ நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் ஒழுங்கு படுத்தி நினைப்பதற்கு ஒரு பக்திமானுக்கு நீண்ட நேரம் எடுக்கும்.

அவள் ஒரு சில விநாடிகளுக்குள் முழுவதையும் மனதுக்கு முன்னால் கொண்டு வந்துவிட்டாள். எல்லாப் பாவங்களும் ஒரே உருவம் எடுத்து மன் புழுவைப்போல உடலைப்புரட்டி, அரிகண்டமராய் நெரிந்து புரள்கின்றன. எல்லாம் பச்சை நினைவுகள், திரும்பவும் திரும்பவும் ஒரே பாவச் சேற்றில் விழுந்து அழுக்குப்படும் அவருடைய அந்தரங்கக் கோலங்கள். ஒரே தன்மையான சம்பவங்களில் பலதரப்பட்ட மனிதர்களின் அம்மணமான உருவங்களுடன் அவளும். அவள் ஒருத்தி நீண்ட காலத்தில் பல மனிதர்கள், பசாகவாழும் இருநில் மூலை முடிக்கு எல்லாம் இரண்டறக் கலக்கும் நிர்வாணமான காட்சிகள்; கண்களை இறுக மூடிக் கொள்கிறாள்.

“யேசுவே! யேசுவே! என் பிள்ளைகளை இரட்சியும்.”

“என் வாழ்வ அவர்களுக்கு வரவேண்டாம் தேவனே!”

மூடியிருக்கும் கண் இமைகளின் வெடிப்புக்களால் கண்ணீர் பொங்கி வழிகின்றது. முழந்தாளிலிருந்து முகக்குப்பற விழுந்து கிடக்கின்றாள்; கைகள் குவிந்தபடி நடுங்குகின்றாள்.

“மகனே! பிள்ளாய்! பாவ சங்கீர்த்தனத்துக்காகவா வந்தாய்?”

குருவானவர் செப்பிடத்தில் இருந்து எழுந்து, சற்று முன்னுக்கு வந்து நின்றார்.

“ஆம் சவாமி”

இற்றா கண் விழித்தாள்; வயது சென்று, முதுகு சூனி, முகமொடுங்கி நிற்கும் கறுத்த குருவானவரைக் கண்டாள். அவர், பேச்சு எதுவுமின்றிச் சென்று, பாவ சங்கீர்த்தனத் தட்டியில் அமர்ந்து கொண்டார்.

அவளுடைய இருதயம் அவளின் காதுக்குள்ளேயே அடிக்கின்றது. கைகளில் வேர்வைக் கசிவ, குவிந்த கைகள் நடுங்குகின்றன. குருவானவர் வரும்படி கை காட்டினார். அவள் எழுந்து நடந்தாள்.

“இற்றாவின் வாழ்வ எங்களுக்கு வேண்டாம்!”

டேசியும் மரியாவும் கண் தூக்க மயக்கத்தின் இடையிலும், தாய் சொல்லிக் கொடுத்ததைக் கூற மறக்கவில்லை. டேசி தூங்கி விழ, மரியா எழுப்பி விட்டு, மரியா தூங்கி விழ, டேசி தட்டி விட்டு, இருவரும் விழிப்பாகவே இருந்தனர்.

இற்றா பாவ சங்கீர்த்தனத் தட்டி அருகில் முழந்தாளிட்டு இருந்தாள். இவ்வளவு காலமும் செய்த பாவங்களில் மனம் ஒன்றித்து, அப்பாவங்கள் உண்டாக்கும்

பயங்கரத்தில் உள்நடுங்கி, பயபக்தியாகி விட்டாள்; நெற்றியிலும் வியர்வை துளிர்த்தது.

“என் மகளே, நேரஞ் செல்ல வந்தாய்?”

“நான் தனிமையை விரும்பினேன், சவாமி எனக்கு நிம்மதி அதில்தான்!!, அமைதி கொள்ளும் தாழ்ந்த தொனியில் கூறினாள்.

“சரி, முன் எப்போது பாவ சங்கீர்த்தனம் செய்தது பிள்ளாய்?

“ஏழு வருஷங்களுக்கு முன்னிருக்கும், சவாமி!”

“ஐயோ! இவ்வளவு காலமும் நீ பசாசின் பிள்ளையாகவா வாழ்ந்தாய்? எவ்வளவு மோசம் மகளே!

“.....”

“என் மகளே அப்படி இருந்து கொண்டாய்”

“நான் விரும்பவில்லை சவாமி”

“சரி ஆண்டவனின் பிள்ளையாக இருக்க வேண்டிய நீ, பசாசின் பிள்ளையாக இருக்கலாமா? இந்த ஏழு வருட காலத்தில் என்ன பாவங்களைச் செய்து கொண்டாய்?

குருவானவர் தலையை பாவ சங்கீர்த்தனத் தட்டியோடு சரித்து, காதுகளை மிகக் கூர்மையோடு வைத்திருந்தார்.

“அநேக பொய்களைச் சொன்னேன்!”

“ஆம்”

“மற்றவர்களைப் பார்த்து பொறாமைப்பட்டேன்!”

“ம், எப்படி? என்ன விதத்தில்?”

“மற்றவர்கள் நல்லாக வாழ்வதைக் கண்டு, நல்ல உடுப்பு உடுப்பதைக் கண்டு, நல்ல சாப்பாடு சாப்பிடுவதைக் கண்டு, நல்ல வீட்டில் வாழ்வதைக் கண்டு, மற்றவர்கள் சிரித்து மகிழ்ந்து சந்தோஷமாக இருப்பதைக் கண்டெல்லாம், பொறாமைப் பட்டேன், சவாமி!”

“ம் வேறு ... பிள்ளாய்! வேறு பாவங்கள் செய்ய வில்லையா?”

“கெட்ட எண்ணங்களை எண்ணினேன், சவாமி!”

“ஆம்... ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் கோயிலுக்கு போகிறதா?”

“ஆம், சவாமி!”

“போகாமல் இருந்ததுண்டா?

“ஆம்!”

குருவானவர் கண்களை மூடிக்கொண்டார்.

“வேறு பிள்ளை? பாவங்களை ஆண்டவனுக்கு ஒளிக்கக் கூடாதல்லவா? அவர் உண்ணென அறிவார். பயப்படாதே! செய்த பாவங்களைக்கூறு!

“ஆம், சவாமி! தூஷண வார்த்தைகளைப் பேசினேன்!”

“ம்...”

குருவானவர் அவளிடம், பாவங்கள் சூறுவதை எதிர்பார்த்திருந்தார். ரீற்றா கைகளைக் குவித்தபடி இருந்தாள். அவளுடைய மார்பு கனமாக உயர்ந்துதாழ்ந்தது; உதடுகள் தூடித்தன.

“கெட்ட செய்கைகள் ஏதாவது செய்தது உண்டா? பாவங்களை ஆண்டவனுக்கு ஒளிக்கக் கூடாதல்லவா?”

“ஆம் சவாமி!”

“ம சொல்லு மகளே!”

“.....”

“என்ன மகளே மெளனமாக இருக்கிறாய்?”

“விபசாரம் கட்டிக் கொண்டேன் சவாமி!”

அவள் பற்களால் கீழுத்தைக் கடித்துக்கொண்டு குலுங்கி அழுதாள். பாவத்தின் கொடுமையை நினைத்து உத்தம மனஸ்தாபப் பட்டாளா? குவிந்த கை விரல்கள் கண்ணில் உருண்டு கொண்டிருந்தன.

குருவானவர் இருதயமும் நலுங்கிற்று.

“மகளே, அழாதே! இந்த உலகத்தில் பிறந்த மனிதர்கள் பாவம் செய்யாமல் இருக்கமுடியாது. இங்கு சாத்தான் தன் கைகளை விரித்துக்கொண்டு இருக்கின்றான்; மனிதர் பெலயீனர், அழாதே!

“.....”

“கனங் கொண்ட ஒரு காரியத்தில் நீ தேவகட்டளையை மீறிவிட்டாய், இல்லையா?

அவள் மெளனம்

“ஆண்டவனுக்கு துரோகமாக பசாசுக்கு அடிமை ஆகி விட்டாய். இது நரக நெருப்பிற்கு இட்டுச் செல்லும் சாவான பாவம் அல்லவா?

“ஆம் சவாமி; நான் இந்தப் பாவத்தை முழு மனதோடு செய்வதில்லை, இந்தப் பாவத்தைக் கட்டிக் கொள்ளும் ஒவ்வொரு முறையும் நான் வெந்து சாகிறேன், சவாமி!”

குருவானவர் சிறிது மெளனமாக இருந்தார்.

“இந்தப் பாவத்தை எத்தனை முறை கட்டிக்கொண்டாய் மகளே!

“.....”

“மகளே, சொல்லு; ஆண்டவனுக்கு நீ ஏன் பயப்படுகிறாய்? ஆண்டவனிடமல்லவா உன் பாவங்களை ஒப்படைக்கிறாய்?

“இந்தப் பாவத்தைச் செய்ய எனக்கு சம்மதமே இல்லை சவாமி. சவாமி... இந்தப் பாவத்தை அடியோடு வெறுக்கிறேன், சவாமி!”

அவள் பெருமூச்சவிட்டு அழுவது குருவின் காதில் விழுந்தது.

“எப்படி இருந்தாலும், மகளே, நீ இந்தப் பாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டாய் அல்லவா?

“ஆம்!”

“அப்போ பாவம் பாவம் தானே; சொல்லு மகளே?”

அவள் உதடுகள் நடுங்க, ஒன்றும் பேச முடியாமல் இருந்தாள்.

“.....”

“மகளே!”

“எத்தனை முறைகள் என்று என்னால் கூறமுடியாது, சவாமி; அநேகம் முறை!”

நீற்றா பொறுமையிழந்து, பிரஸாபித்து அழுதாள். கர்த்தரின் சந்நிதி மட்டும் அது கேட்கும் என்ற நம்பிக்கை அவளுக்கு,

“அழாதே மகளே! பயம் வேண்டாம்! தேவன் இரக்கமுள்ளவர்; உன்னைப்போல் பாவியான மரிய மதலேனம்மாளை மன்னித்து; தன்னோடு மோட்சத்துக்கு எடுத்துக் கொண்டவர்; உன்னையும் நிச்சயம் மன்னிப்பாரல்லவா?”

“விசவாசிக்கின்றேன், சவாமி!”

சவாமியார் சிறிது நேரம் தமக்குள் யோசித்துக் கொண்டார். நீற்றா, சேலைத் தலைப்பால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“உனக்கு எத்தனை வயது பிள்ளாய்?”

“முப்பது”

“ம்... நீ இந்தச் சின்ன வயதில், இந்தக் கொடிய பாவத்தைச் செய்துள்ளாய் இது ஆண்டவனுக்கு மிகக் கோபத்தை உண்டாக்குமல்லவா?”

“உன்மை, சவாமி”

“நீ இந்தப் பாவத்தை எத்தனை மனிதர்களுடன் கட்டிக்கொண்டாய்?

“என்னால் சொல்ல முடியாது சவாமி; எனக்கு ஞாபகம் இல்லை!”

நீற்றாவுக்கு மீண்டும் அழுகை நெஞ்சில் கசிந்தது. குருவானவர் மௌனமாக விடும் பெருமூச்சு கேட்டது.

“நீ திருமணம் கொண்டதா மகளே!”

“ஆம் சவாமி!”

“ஐயோ, மகளே! திருமணம் செய்து கொண்டுமா இந்தப் பாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டாய்?”

“என் கணவர் இறந்துபோனார். மில்லில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த போது மிசினில் அகம்பட்டு இறந்துவிட்டார். எனக்கு இரண்டு பின்னைகள் உண்டு சவாமி!”

அவள் அழுகையை அடக்கி உதடுகளைப் பற்களால் இறுகக் கடித்துக் கொண்டாள்.

“உனக்கு, உன் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதா? ஐம்புலன்களை அடக்கத் தெரியாதா?”

நீற்றா கண்ணீரை வழித்து விட்டு, நிதானமாகச் சொன்னாள்.

“சவாமி, நான் உடலிச்சையால் இந்தப் பாவத்தைக் கட்டிக் கொள்ளவில்லை. எனக்கு வாழ்வதற்கு வேறே வழியே இல்லை.” குரல் உள்ளடங்கிக் கரகரத்தது.

“அதற்காக இந்தக் கொடிய பாவத்தைக் கட்டிக் கொள்வதா? உனக்கு உறவினர் இல்லையா?”

“இருக்கிறார்கள்; எங்களைக் கவனிப்பதில்லை, கவனிக்க முடியாத கஷ்ட நிலையில் தான் அவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

குருவானவரால் மௌனமாக இருப்பதைவிட வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. சில விநாடிகள் கழிந்தபின் நிமிர்ந்தார்.

“சரி மகளே நீ கணம் கொண்ட காரியத்தில் பூரண அறிவு அனுதானத்துடனும், முழுச் சம்மதத்துடனும் தேவுகட்டளையை மீறியுள்ளாய். உன் இதயத்தில் சாத்தான் குடிகொண்டு விட்டான். இருதயம் ஆண்டவன் வசிக்கும் புனித வீடு; அதில் கெட்ட சாத்தானைப் புகவிடலாமா? இதுநரக நெருப்புக்கு இழுத்துக் கெல்லுவதான் பாவம் அல்லவா?”

“விசவாசிக்கிறேன் சவாமி”

நீற்றாவின் இதயம் கொதிக்கும் உலைக்குள் அந்தரமாக விழுந்து கிடக்கின்றது.

சவாமியார் தொடர்ந்தார்.

“ஆனால், மகளே! ஆண்டவன் இருக்கம் உள்ளவர். சருவேசுவரன் சகல மனிதனின் பாவங்களுக்காகவும் பாடுபட இவ்வளக்தில் மனிதனாகப் பிறந்தார். அவர் உன்னை மன்னிப்பார். நீ உன் கண்ணீரால் அவர் காலைக் கழுவு! கண்ணீர்க் கணவாயில் நின்று பிரலாபித்து அழு! உன் அழுகைச் சத்தம் அவர் சந்திதி மட்டும் செல்லட்டும்!”

“என்ன மகளே?”

“ஆம் சவாமி!”

“ஆம் அபராதமாக ஒவ்வொரு நாளும் மூன்று செபமாலை சொல்லி, ஆண்டவனுக்கு ஒப்படை!”

“நல்லது சவாமி”

குருவானவர் கண்களை மூடி, விரல்களால் அவற்றைத் தடவிக் கொண்டார்;

“இப்போது மிகவும் துக்க மனதோடு உத்தம மனஸ்தாப மத்திரத்தை சொல்லு”

நீர்றா கண்களில் நீர் மல்க, தலையைப் பக்தியோடு குனிந்து, குவித்த கைகள் நாடியிலும், மார்பிலும் அணைய, உத்தம மனஸ்தாப மந்திரத்தைச் செயிக்கத் தொடங்கினான். இருதயம் செபத்தில் ஒருமனப்பட, கண்கள் மூடிக்கொண்டன.

“என் ஆண்டவரே! அளவில்லாத நேசத்துக்குப் பாத்திரமான தேவரீரைச் சட்டை பண்ணாமல், தேவரீருக்குப் பொருந்தாத மகா பாவங்களைச் செய்தேனே!.....

பக்தி மயமாக அசைந்து கொண்டிருந்த நீர்றாவின் வாயானது அசையாமல் நிற்க பற்கள் கீழ் உதட்டை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டன.

குருவானவர் மூடியிருந்த கண்களை விழித்தார்.

“என்ன மகளே! செபத்தை இடையில் நிறுத்தி விட்டாய்?” அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை.

“மனத்தினாலும், வாக்கினாலும் கிரியையினாலும் இனி மேல் பாவம் செய்ய மாட்டேன் என்று பிரதிக்கினை பண்ணுகின்றேன், என்று தொடர்ந்து செபத்தைச் சொல்லி மூடியது மகளே!”

“.....!”

“ஏன் செபம் தெரியாதா மகளே!”

“தெரியும் சவாமி.....”

“அப்ப ஏன் தயங்குகின்றாய்? சொல்லு; சொல்லி மூடித்து, ஆண்டவனின்

பாவப் பொறுத்தலை வேண்டிக் கொள்.”

“நான் சொல்லமாட்டேன்”

குருவானவர் திடைக்குத்துப் போனார்.

“ஏன் மகளே! ஏன் மகளே!”

“என் தொழிலே இதுதான் சவாமி, நான் திரும்பவும் இப் பாவத்தைக் கட்டிக் கொள்வேன்.”

நீற்றாவின் கோத்திருந்த இருகை விரல்களும் ஒன்றை ஒன்று இறுகப் பிடித்துக் கொண்டன.

“உனக்கு வேறு தொழில் கிடையாதா?”

“கிடைக்கும், சவாமி, ஆனால் அதைக் கொண்டு நானும், என்னுடைய இருப்பிள்ளைகளும், என் வயதுபோன தாயும் வாழவே முடியாது. நான் என் இரு பெண் குழந்தைகளுக்காகவே வாழ்கிறேன் அவைகள் என்னைப்போல் வாழக் கூடாது.... வாழவே கூடாது, சவாமி”

குருவானவர் கண்கள் சிவந்தன.

“வேறு நல்ல தொழில் செய்து உன்னால் ஏன் வாழ முடியாது?”

“நமது வாழ்க்கையை போக்கக் கூடிய கூலி கிடைக்கும் ஒரு நல்ல தொழிலும் கிடையாது, சவாமி, ஒழுங்காகக் கிடைக்கக்கூடிய ஒரு நல்ல வேலையும் இல்லை.”

குருவானவர் இரு கைகளையும் கோத்து, நெற்றியில் வைத்து, யோசனையில் இருந்தார். நீற்றா குருவானவர் பக்தியோடு கூறுவதை எதிர்பார்த்து இருந்தாள். குருவானவர் மனம் உறுதி கொண்டது.

“மகளே! நமது வேதம் உனக்கு என்ன போதிக்கின்றது? உள்ளதைக் கொண்டு திருப்தியாக இருக்க முடியாதா?”

“கிடைப்பது உயிர் வாழவே முடியாது, சவாமி, நான் இந்தத் தொழிலை முழுமனதோடு வெறுக்கிறேன், சவாமி. மற்றவர்கள் என்னை அருவருப்போடு பார்க்கும்பொழுது எரிந்து செத்துக் கொண்டிருக்கிறேன், சவாமி, நான் செய்து பாராத தொழிலே இல்லை, சவாமி, நான் அனுபவத்தைக் கொண்டுதான் சொல்லுகின்றேன்.! ”

அவள் சூரியதைக் கேட்ட குருவானவருக்குக் கோபம் எழுந்தது. அவரது சுருங்கிய கண்ணங்கள் ஆடின. கைகளை மடியில் இருந்து செபப் புத்தகத்தில் வைத்துக் கொண்டார்.

“அப்படிக் கூறாதே, மகளே! இந்த உலகத்தில் அழுகின்றவர்கள் பாக்கிய வான்கள், ஏன் எனில் அவர்கள் அந்த உலகத்தில் ஆறுதல் அடைவார்கள்.

ஆண்டவன் உன்னைச் சோதிக்கும்போது நீ தெரியமாக இருக்க வேண்டும். ஆனால், நீ பசாக்கு அடிமையாகி விட்டாய், மனம் திரும்பி மோட்ச வழியில் நடக்க உனக்கு மனம் இல்லை. நீ ஆண்டவனின் பிள்ளையல்ல. சாத்தான் உன்னைப் பலமாகப் பற்றிக் கொண்டான். எழுந்து போய்விடு போ!”

குருவானவரின் உதடுகள் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

“கவாமி, நான் உன்மையைத் தான் சொன்னேன், என்னுடைய நிலைமை இது. நீங்கள் ஒரு முறை என்னுடன் வந்து உலகத்தைப் பாருங்கள், அப்போது என் ஆத்மா உங்களுக்குப் புரியும்.” நீற்றாவின் வார்த்தைகள் அமைதியான மெலிந்த குரவில் வந்தன.

“நீ சாத்தானின் பிள்ளை! என்னுடன் பேசாதே! எழுந்து போய்விடு!”

நீற்றா கணக்களத் துடைத்து விட்டு எழுந்து நடத்தாள். குருவானவர் பாவ சங்கீர்த்தனக் கதிரையில் இருந்து எழுந்து அவள் மனம் திரும்புவதற்காக மனதுள் பக்தியோடு செபித்துவிட்டு, அவளைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்.

அவள் தன் இரு பிள்ளைகளுக்குக் கிட்டச் சென்றாள். நீற்றாவின் வாழ்வ எங்களுக்கு வேண்டாம்” என்று அப் பிள்ளைகள் செபித்துக் கொண்டிருந்தன. அவள் இரு பிள்ளைகளையும் எழுப்பி, இரு கைகளிலும் பிடித்துக் கொண்டு தெருவைப் பார்த்து திரும்பி நடந்துவிட்டாள்.

“மகளே.....”

அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள்

குருவானவர் பூசைப் பீடத்துக்கு முன்னால் வந்து, செபப் புத்தகங்களைக் கையிலேந்தி நின்றார்.

“மகளே நாளை யேசு பிறக்கப் போகின்றார். இந்தப் புனித நாளில் நீ மனம் திருந்தி, நீ நல்ல வழியில் நடக்க வேண்டும் என்று என் ஆத்மா விரும்புகின்றது. இந்தப் புனித நாளில் உனக்கு யேசுவின் ஊழியனாக நின்று சொல்கின்றேன், இது யேசுவின் கட்டளை: மகளே! விபசாரம் செய்யாது இருப்பாயாக!”

குருவானவர் எதிர்பார்த்தது நடக்கவில்லை

நீற்றா தெருவில் இருளைக் கிழித்து நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

சைக்கிளிலிருந்து இறங்கி அதை உருட்டிக் கொண்டு தமது தகரப் படலை அருகில் வந்த வேதநாயகம் கையைப் படலையில் வைத்துக் கொண்டு, அதைத் திறந்து உள்ளே போக மனம் ஏகாமல் அந்த ஒழுங்கை இருநிலே நின்றவாறு சோர்வற்ற கண்களால் வீட்டை நோக்கினான். வீட்டுக்கு முன்னால் சடைத்து நிற்கும் மாமரத்தினதும், வீட்டினதும் இருட்டுருவங்கள் மனதைப் போர்த்து அழுத்தின. “அம்மாவுக்கு இதை எப்படிச் சொல்லப் போறன்” என்று யோசித்துத் தயங்கிய அவன் “சொல்லித்தானே ஆகு” வேணும் என்ற எண்ணிப் பெருமூச்சை வெளிவர படலையைத் திறந்து உள்ளே போய் சிலிப்பாக்களை வீட்டுவாசர்படியில் சத்தமின்றிக் கழட்டிவிட்டான். பின்பு விராந்தையில் குந்துச் சுவரோடு ஒட்டுக்கிடந்த எளிச்சேரில் களைப்போடு சாய்ந்தான். கையில் கொண்டு வந்த பார்க்கலை குந்துச் சுவரின் மேல் வைத்துவிட்டு, சேட்டை லோங்ஸ்க்குள் லிலிருந்து வெளியில் எடுத்துப் போட்டு, அதன் பொத்தான்களைக் கழட்டி நெஞ்சில் காற்றுப்படும்படி செய்து பிடிக்குள் ஒரு கையை மடித்து வைத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்து கிடந்தான். மனம் அங்கலாய்க்கிறது. உடம்பெங்கும் வியர்வை கசிந்து கொண்டிருந்தது. யாழ்ப்பானம் பஸ்ராண்டில் இருந்து இரண்டு மைல் தூரம் நடந்தே வீட்டுக்கு வந்தான். கால்கள் உளைவெடுக்க அவற்றை எளிச்சேரின் சட்டங்களில் தூக்கிப் போட்டான். காற்றுப்பட்டு உலர்ந்த முகத்தின் வியர்வை மொய்ப்பைச் சேட்டுத் தலைப்பால் துடைத்து விட்டான். அங்கலாய்த்துப் பேதலித்த மனம் விரக்தியுணர்வுகளில் சினத்துக் கொள்கிறது. தாயை அங்கு காணாதது அவனுடைய மனதுக்கு சிறு ஆறுதல். வீட்டுவாசல் வளையில் கட்டித் தூங்கும் “ஹரிக்கேன்” லாம்பின் சிறிய வெளிச்சத்தை நோக்கியவாறு கிடந்தான். அவனுக்கு வெளிச்சம் பார்க்க ஆசையாகவிருக்கிறது.

முற்றத்து மாமரக்கிளையின் இலைகள் மெல்லிய காற்று அசைவுக்கு சிலுசிலுத்து ஒய்ந்து போகின்றன. ஒரு கையால் தன் நெஞ்சுசுப் பள்ளத்தைத் தடவி விட்டுக் கொண்டான். மூத்த தங்கையைப் பார்க்க வேண்டும் போல் இருக்கிறது. “புனிதம்!” மெதுவாகவே அழைத்தான். அதில் மனச் சோர்வு உள்ளூர்ந்தது. “அண்ணா! வந்ததிட்டங்களா?” எனக் கேட்டுக் கொண்டே வீட்டுக்குள் இருந்து புனிதம் அவனை நோக்கி வந்தாள். “கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டுவா!” கூறிவிட்டுத் திரும்பிச் செல்லும் அவனையே பார்த்தவாறு கிடந்தான்.

“எங்கையன்னா போனீங்க? மத்தியானம் சாப்பிட்டங்களா?”

“ஓம் சாப்பிட்டன்!”

புனிதம் குசினிக்குள் இருந்து செம்பில் தண்ணீர் கொண்டு திரும்பி வந்தாள். அவனுடைய நெஞ்சின் அலைகளுக்குள்ளே அவள் புரண்டு புரண்டு வருவது போல் அவனுக்கு உள்ளணர்வு. அந்தச் செம்பு நிறைந்த தண்ணீரை அவள் கொண்டுவந்து அவனுடைய நெஞ்சில் கொட்டிவிட வேணும் போல் இருக்கிறது.

“இந்தாங்கோ”

செம்பைபுனிதத்திடமிருந்து இருக்ககளாலும் வாங்கி நீரைத் தொண்டைக்குள் மளமளவென ஊற்றினான். நெஞ்சின் தசிப்புக் குறைந்தது.

“சரியா களைச்சுப் போனீங்க; எங்கை போனீங்க?”

அவன் அதற்குப் பதில் சூறாமல் நியிர்ந்து அந்த மங்கல் வெளிச்சத்தில் தெரியும் புனிதத்தின் வாளிப்பு வற்றிய முகத்தை ஊடுருவினான்.

“என்ன அண்ணா?

“ஓண்டுமில்லை!” அவன் குனிந்து நிலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டான்.

“எங்கை போனனீங்க? அம்மா உங்களையே பார்த்துக் கொண்டு படலையில் இருட்டினாப் பிறகும் குந்திக் கொண்டிருந்தவ!”

“நான் ஒரு சிநேகிதனைச் சந்திக்க நயினாதீவுக்குப் போனானான்!”

அவருக்கு எப்படி உண்மையைக் கூறமுடியும்?

“அம்மா எங்கை?”

“இப்பத்தான் மன்னெண்ணை வாங்கவெண்டு, மணியங்கடைக்குப்போனவ - இந்தா வாறா போல கிடக்கு. ஓ! அம்மாதான்!”

“செல்வி எங்கை?”

“அண்ணா! இஞ்சை இருக்கிறன்!”

அவள் வீட்டக்குள் இருந்து கொண்டு சந்தம் போட்டாள்

“அவள் ஏதோ கதைப்புத்தகம் படிக்கிறாள்” என்றாள் புனிதம்.

“தேவி!”

“அவள் எங்கை போக? ரோசம்மாக்கா வீட்டைதான் ராசாத்தியோடை கதைச்சுக் கொண்டிருப்பாள்!”

“ம்” என்றவன், மீண்டும் பிடரிக்குள் கையை வைத்துக்கொண்டு கிடந்து தாயைப் பார்த்தான்.

“தம்பி, வந்துடியே, எட்டுமணிக்கு மேலையாச்சு. நான் பயந்து கொண்டிருந்தனான். இந்தா புனிதம், மன்னெண்ணையைக் கொண்டு போ, அண்ணைக்கு ஒரு முட்டை பொரி”

புனிதம் மன்னெண்ணையைப் போத்தலை எடுத்துக் கொண்டு குசனிக்குப்

போகு மட்டும் பேசாமல் இருந்த தாய் அவனுக்கு அருகில் குந்துச் சுவரோடு அமர்ந்து, மகனின் காலை ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு அவன் முகத்தை தவிப்போடு பார்த்தாள்.

“என்ன மோனை அவங்கள் ஓமாமோ?” மெதுவாகக் கேட்டாள்

வேதநாயகம் கிடுகுமுகட்டைப் பார்த்தவாறு கிடந்தான். இதயம் நகிந்து குழைகிறது. அம்மாவின் தவிப்புக்கு அவன் என்ன செய்வது?

“என்ன தம்பி சொன்னாங்கள்? சரியாமோ?”

“ம்”

“என்ன ராசா என்னவாம்?”

“சம்மா என்னைக் கொஞ்சம் நிம்மதியாகக் கிடக்கவிடு” என்று எரிந்து விழ வேண்டும் போல் மனம் சினத்துக் கொண்டாலும் அதைக் கூற அவனுக்கு முடியவில்லை.

“என்னம்மா?”

“என்ன அவங்கள் ஓமாமோ?” அவன் முகட்டில் கண்விட்டுக் கிடந்தான்

“அது சரிவராது போலயிருக்கு! அதை விடுங்க!” தாயின் தொடர்ந்த கேள்விகள் தன் வேதனையைக் கிளரிவிடும் என்ற பயத்தால் அக்கதையை அத்தோடு வெட்டி விடப் பார்த்தான்.

மகன் பதில் கூறிய தொனியின் கடுமையை யுணர்ந்த தாய் மௌனமாக விருந்தாள். வேதநாயகம் இரு கைகளையும் நெஞ்சில் கோர்த்துப் போட்டபடி தலையச்சரித்து, முற்றத்து இருளைப் பார்த்தவாறு இருக்கும் தாயை வெறித்தபடி கிடந்தான்.

வேதநாயகம் கிளரிக்கலில் எடுப்பட்டு ஒருவருடத்தில் மேசன் வேலை செய்து குடும்பத்தக் காப்பாற்றி வந்த தகப்பன் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துவிட்டான். குடும்பத்தலைவர் பொறுப்பு முழுவதும் அவன் தலையில் தானாகவே ஏறிக் கொண்டது. தாயையும் மூன்று பெண் சகோதரங்களையும் பாதுகாப்பது மட்டுமன்றி, அதுகளைக் கரைசேர்ப்பதும் அவன் பொறுப்பு. அவன் கிளரிக்கவில் எடுப்பட்டு முதலில் கண்டியிலும், பின் கொழும்பிலும் எட்டு வருடங்கள் வேலை பார்த்து விட்டு, யாழ்ப்பாணக் கச்சேரிக்கு மாற்றம் கேட்டு வந்ததே முதற் தங்கை புனிதத்திற்கு ஒரு கலியாணம் செய்து வைக்கத்தான். புனிதத்திற்கு எப்பவோ கலியாணம் செய்து வைத்திருக்கலாம். அவன் கலியாணம் செய்ய விரும்பியிருந்தால், அவனுக்குக் கிடைக்கும் சீதனத்தில் ஒரு பகுதியை புனிதத்திற்கு சீதனமாகக் கொடுத்துக் கலியாணம் கட்டி வைத்திருக்கலாம். அவன் திருமணம் செய்து விட்டால், தாயையும், மற்றச் சகோதரங்களையும் காப்பாற்றுவது யார்? அதனால் அவன் திருமணம் செய்வதில்லை என்று முடிவு எடுத்திருந்தான். அவனுக்கு இப்போது முப்பத்தினாலு வயசு. தாடி மயிரும், நாடி முனையில் நரைத்துப் போச்சு,

அவன் யாழ்ப்பாணம் வந்தது முதல் ஒரு வருடமாக புனிதத்திற்கு மாப்பிள்ளை தேடி நாயாக அலைந்தான். வேலை விட்டு வந்து, தேனீரைக் குடித்து விட்டு, சைக்கிளில் ஏறி இதே வேலையாகத் தான் சுற்றி அலைந்தான். எத்தனையோ சம்பந்தங்கள் பேசிப் பேசி பல காரணங்களால் தட்டுப்பட்டுப் போயிற்று. கடைசியாக அச்சுவேலியில் இருக்கும் அவனுடைய நன்பன் சன்முகலிங்கம் இந்தச் சம்பந்தத்தை, தன் சொந்தத் தங்கையின் விஷயம் போல முன்னின்று முயற்சி செய்தான். மாப்பிள்ளை கல்விக் கந்தோரில் பியோனாக வேலை பார்க்கிறான். மாப்பிள்ளையும், மாப்பிள்ளை வீட்டாரும் பென் பார்க்க வந்தார்கள். இருக்கிற ஒரு பரப்புக் காணியும், அந்த மன்வீடும், ஜயாயிரம் ரூபா நகையும், ஜயாயிரம் பணமும் தருவதாக வேதநாயகம் கூறினான். அதற்கு அவர்கள் சம்மதம் போற்றான் கதைத்துவிட்டுப் போனார்கள். இரண்டு கிழமையாகியும் ஒரு பதிலும் இல்லை. அதன் முற்று அறியவே அவன் இன்று அச்சுவேலிக்குப் போய் வந்தான். ஜயாயிரம் ரூபா பணம் அங்கிங்கு மாறி வீட்டில் வைத்திருந்தான். சீதனம் கூடக் கேட்டால் இன்னும் ஒரு இரண்டாயிரம் கொடுக்கவும் அவன் விருப்பமாக விருந்தான்.

வேதநாயகம் நெடுமுச்சொன்று அவனையறியாது நெஞ்சை உயர்த்தித் தாழ்த்த, தலையைத் திருப்பி, ஹரிக்கேண் விளக்கு வெளிச்சத்தில் கண்ணெறிந்து கிடந்தான்.

“ஏன் தமியி சீதனம் கூடக் கேட்டவங்களோ? தாய் அவனப் பார்க்காது கேட்டாள்.

“ம்”

“சீதனம் கூடக்கேட்டவங்களோ?”

“இல்லை”

“அப்ப, ஏன் சரிவராது எண்டு சொல்றாய்?”

கொஞ்ச நேரமெனம் பிறகு; தாழ்ந்த குரவில் சொன்னான்.

“வேறை இடத்தில் கலியாணம் முற்றாக்கிப் போட்டாங்க” இப்பொழுது தாய் மென்மானாள். அவனும் பேசாமற் கிடந்தான்.

மாமரத்து இலைகள் மீண்டும் காற்றில் சலசலக்கிறது.

“தங்களுக்குச் சம்மதம் போலைத்தான் கதைச்சிட்டுப் போனாங்கள்?” தாய் தன் பாட்டில் ஈனக்குரவில் கூறினாள்.

“அது சரிதான் அம்மா. மாப்பிள்ளையும் என்னைப் போலத்தான். இந்தச் சின்ன வேலை செய்து, இரண்டு தங்கச்சிமாரை தோட்டக்காரங்களுக் கெண்டாலும் கட்டிக் குடுத்திட்டான். இன்னொன்று இருக்கு. அதுக்கு ஜயாயிரம் குடுத்திட்டுத்தான் அவன் கலியாணம் முடிச்சுப் போகவேணும். அதனாலை கூடப் பணங் குடுக்கிற இடத்தில் முற்றாக்கிப் போட்டாங்கள். அவங்கள் பத்தாயிரம் காசாகக் குடுங்கிறாங்களாம். அவங்களிலை பிழையில்லை”

வேதநாயம் தாயைச் சமாதானப்படுத்தவே இதைக் கூறினான்.

“இதுவும் அப்படியாப் போச்சே!”

தாயின் ஏமாற்ற அலைகள் வார்த்தைகளை முற்றாக நனைத்திருந்தன. வேதநாயகம், மூன்று நாட்கள் சவரம் செய்யாது முளைத்து நிற்கும் தாடி மயிர்களை வலது கைவிரல்களால் தடவிக் கொண்டு கிடந்தான்.

தாயின் ஏக்கப் பெருமுச்சக்காற்று அவனுக்குக் கேட்டது.

“என்ன தலைவிதி இது, நீயும் கிழுடுதட்டிப் போராய்; புனிதத்துக்கும் வயதேறிப் போச்சு, மற்றவருக்கும் இருபத்தினாலாகுது. தேவிக்கும் இருபத்திரண்டாகுது. ஒருதருக்கும் ஒரு விடிவும் வருகுதில்லையே. கடவுளே! எத்தினை நேற்றிக்கடன் வைச்சன் எங்கடை தலைவிதி அப்படி!”

தாய் மெதுவாக ஈனஸ்வரத்தில் விரக்தியுணர்வுகளைக் கொட்டினாள்.

வேதநாயத்திற்கு எரிச்சலாக இருந்தது.

“என்னம்மா? தலைவிதி, தலைவிதி எண்டு கொண்டு, எங்கள் நாலு பெருக்கும் ஒரே தலைவிதியை விதிக்கிற கடவுள் யாரம்மா?” என்று கூறியவன், சிறிது நேர யோசனையின் பின் இது தலைவிதி இல்லையம்மா, இது அசிங்கமான சமுதாயம். இந்தச் சமுதாய அமைப்புத்தானம்மா இந்தக் கேவலமான தடைச்சுவர்களைப் போட்டிருக்கு. இந்தச் சுவருகளுக்குள்ளே நாங்கள் முட்டி மோதிச் சாக வேண்டியதுதான். சாகுமட்டும் ஒண்டு செய்யலாம் தாராளமாக பெருமுச்சக்காளை விட்டுக் கொள்ளலாம்” என்று கூறிமுடித்தான். தாய்க்குத் தைரியம் கூற நினைத்தவன், தானே மனம் நொந்து போனான்.

“தேவனே! இதுகளுக்கு ஒரு விடிவைக்காட்ட மாட்டியா?” தாய் நிமிர்ந்து சுவரில் தொங்கும் யேசுநாதர் படத்தை நோக்கினாள்.

வேதநாயகம், தாயின் மனவேதனைகளைப் பூரணமாக அறிவான். அவனுக்கும் அந்த ஒடுக்கப்பட்ட உணர்வுகளில் இருந்து மிளாவும் கொஞ்சம் சிரிக்க வேண்டும் போலவும் இருந்தது.

“அம்மா!”

“என்ன மோனே?”

“யேசுநாதரும் ஒரு பிரம்மச்சாரிதான்!” என்று கூறிச்சிரித்தான்

“சும்மா போடா!”

“நீ சும்மா மனதைப் போட்டுக் குழப்பாதை, எல்லாஞ்சிலிவரும், நான் வெண்டுதாறன் நீ பயப்படாதை. இன்னொரு மாதத்தில் தங்கக்சிக்கு கலியானம் கட்டி வைக்காட்டிப்பார்” என்று கூறித் தாயைத் தைரியப்படுத்திய அவன் மனதை, மீண்டும் ஏனோ சோகம் கவ்விக்கொண்டது. அவன் ஒருவாறு தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு உற்சாகமாகினான்.

“புனிதம்!”

“அண்ணா, இந்தா வாறன்!”

அவள் குசினியில் இருந்து வந்து அவன் முன்னே நின்றாள். வேதநாயகம், குந்துச்சுவரில் வைத்த பார்சலை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினான்.

“என்ன இது?”

“ஒரு சீலை உனக்கு!”

“ஏன் அண்ணா, காசில்லாதநேரம், என்ன அவசரம்?”

“நாளைக்கு உனக்கு பிறந்தநாளில்லையா?” புனிதம் பார்சலை வாங்கினாள். அவள் முகத்தில் எதுவித சலனத்தையும் காணவில்லை.

வேதநாயகம் உள்ளே உருகிப் போனான், நாளை அவருக்கு முப்பத்தோராவது பிறந்த தினம்.

அவளால் எப்படிச் சிரிக்கமுடியும்?

புனிதம் அதை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பி நடந்தாள். வேதநாயகம் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவளுடைய கூந்தல் எவ்வளவு நீளமாகவிருந்தது. புனிதம் அறைக்குள் போய் விட்டாள். அவன் மீண்டும் பிடிரிக்குள் கையை மடித்து வைத்து, நிமிர்ந்து முகட்டில் கண்களை விட்டுக் கிடந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் ஈளிக்கேரை விட்டு எழுந்தான், தங்கச்சியை ஒருமுறை சிரிக்க வேண்டும் என நினைத்தான். மெதுவாக நடந்து அறைக்குள் போனான். புனிதம் அலுமாரிக் கண்ணாடிக்கு முன்னால் நின்றபடி, அவன் கொடுத்த வேலையைத் தோலில் மடித்துப் போட்டுக் கொண்டு, கண்ணாடிக்குக் கிட்டவாக முகத்தை நீட்டி கண்ணடிப் பள்ளங்களில் விழுந்துள்ள கரிய சுருக்கக் கோடுகளைச் சுட்டுவிரலால் தடவிக் கொண்டிருந்தாள்.

அதைக் கண்ணுற்ற வேதநாயகத்தின் இதயம் நலுங்கிப் போயிற்று

“புனிதம்!”

அவள் திரும்பி அண்ணனைப் பார்த்தாள்.

“அண்ணை நாளைக்குத் தாடியை வழியுங்கோ! என்றாள், மௌனமாக நின்ற அவனின் கண்கள் நனைந்து கொள்கின்றன.

அது அவருக்காக மட்டுமல்ல.

“ டானுக்குலத்தின் இரட்சகர் எனப் புனைந்து அழைக்கப்படும் யேசு, அர்ச்சசிஷ்ட கண்ணிமரியம்மாள் வயிற்றில் இஸ்பிரீத்து சாந்துவினால் கர்ப்பமாய் உற்பவித்து, இன்று இரவு நடுச்சாமம் பன்னிரண்டு மணியில், மாட்டுக்கொட்டிலில், நடுங்கும் குளிரில் பாலகனாய்ப் பிறக்கப் போகிறார்.

அந்தோனியின் மனமும் அவரின் வருகையையிட்டு, நிறைவெய்திக் களிகூர்கிறது. கொய்யாத் தோட்டத்தில் வாழும் பரம்பரைக் கத்தோலிக்கருள் அவனும் ஒருவன். கறுத்த நாடாவில் கோர்த்து, கழுத்தில் கட்டிவிடப்பட்டிருக்கும் சிலுவையே அதற்குச் சான்று.

அவன், தன் குடிசையின் ஓரமாக, விரித்த பாயில், நீட்டி நிமிர்ந்து, கைகளின் முஷ்டிகளை, நெற்றியில் பார்ப்படுத்திக் கிடக்கிறான். ஒருவருட காலமாக அவன் அதிலேயே நிரந்தரமாகிவிட்டான். அவன் கண்கள், வாசலோடு கிடந்து ஒளிரும் பேணி விளக்கின் ஒளியில், முகட்டை நோக்கி, மெதுவாய் வெட்டி வெட்டி மூடுகின்றன. வாழ்க்கையின் பரப்பை அடக்கி மனப்புழக்கத்தில் பின்னிய நினைவின் வலைக்குள் அவன் ஒரு சிலந்தி. இரைதேடி அலையும் சிலந்தி அல்ல; அந்த வலையின் இழைகளைப் பிட்டுக்கொண்டு வெளிநாட வழிமோப்பும் சிலந்தி.

“இகபர தேவநம் அனைமரியாளிடம்

மனுவரு வானதை வாழ்த்திடுவோம் – மனுவருவானதை வாழ்த்திடுவோம்”

அவனுக்கு அனுபவமான பாட்டின்னூலி, கலங்கலாய் அவன் கொட்டிலை அண்டுகிறது. ஒவ்வொரு நத்தார்த் திருநாளுக்கும், “கெரோல்” குழுகொண்டு, வீடு; வீடாய்ச் சென்று யேசுபாலனைத் துதி பாடி, பைலா ஆடி, மகிழ்ந்து, மகிழ்வித்து பண்ம் திரட்டும் “மறையகுளம்” வாவிபர்கள் இன்றும், பழைய பூங்கா வீதியால் பாடி, ஆடி வருகிறார்கள்.

அவர்கள் பாடிய பாட்டின் இசை அந்தோனியின் செவிப்பறையில், நுளம்பின் அனுக்கமாக அசைந்தது. அந்த அசைப்பு, காலமான நிகழ்ச்சிகளின் தொடருகளை மனத்தில் கோரவையாய் இழைத்து விடுகின்றது.

“யேசுவே! இவர்கள் போன வருஷம் கெரோல் கொண்டு வரேக்கை நான் முழு மனுஷன். அவர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து, வீட்டிலை பாட வைச்சு, சந்தோஷமாக காசும் குடுத்து விட்டனான். இந்த வருஷம் நான் வெறும் மனுஷன், இல்லாட்டி, என்றை புள்ளையான் இந்த நேரம் நித்திரை கொள்ளுமா? பத்து மாசத்துக்கு மேலை இதிலை கிடக்கிறன், நான் விசரன்; அவனைக்காப்பாததுப் போகாட்டி எனக்கொண்டுமில்லை. அந்த நன்றி இருக்கா அவனுக்கு! முகட்டுக் கூரையில் பல்லி சூள் கொட்டிற்று.

இந்தா பல்லியுன் சொல்லுது. அவங்கடை குணமது. மேசன் கட்டிக்கொண்டு போன சுவர் சரியிறதைக் கண்டிட்டு, முதலாளிமேலை விழப்போகுதென்டு, அவரைப் போய் இழுக்க, அது என்றை நாளியைப் புதம் பாத்திட்டுது, ஒரு மாதமா நோத்தான் இருந்தது. பேந்து என்னைப் பாயில் போட்டது, ஒருக்கா சாட்டுக்கு வந்து பார்த்தான். பேந்து ஆளிடை முச்சே இல்லை. அவர் பெரிய முதலாளி, வேலைசெய்த காசாலை எப்போ ஜந்து ரூபா தரவேணும் அதையெண்டாலும் ஆரிட்டையுங் குடுத்து விட்டானா? சரண்டிற புத்தி, யேசுவே உதவிசெய்யப் போன நான் அழுந்திரன். நான் என்ன பாவஞ் செய்தன், என்றை புள்ளையன் என்னட்டை புதுச்சட்டை கேட்டிட்டுச் சுருண்டு படுத்துட்டுதுகள்.”

நினைவு உணர்வில் மங்க தலையை இடதுபக்கம் சரித்து, பாயில் உடலை வளைத்து, குறண்டிக்கிடக்கும் தன் இரு பிள்ளைகளையும் பார்த்தான், கணகளில் நீர் மாலையிட்டது. நினைப்பு இன்னும் மந்தமாக, கழுத்தில் தொங்கிய சிலுவையை எடுத்து, பற்களால் நன்னிக் கொண்டான்.

அவனின் மனைவி ரோசம்மா, எங்கோ இருந்து குடிசையை அண்டிவரும் அரவம், அவன் செவிப்பறையில் பட்டது. ரோசம்மா, அவன் பாயில் படுத்த நாள் முதல், வீடுவீடாகச் சென்று, மாவிடித்துக் கொடுத்து, குடுகுபின்னி, வேறு சில்லறை வேலைகளும் செய்து, குடும்பத்தை ஒட்டுகிறான். இன்று அவளுக்கு வேலை அதிகம். “கிரிஸ்மஸ்” கொண்டாட்டத்துக்காக, அரிசிமாவில் பலகாரம் செய்வர்கள், அவளுக்கு மாவிடிக்கும் உழைப்பைக் கொடுத்துவிட்டார்கள். அதனால் அவன் வழிமை போலன்றி ஒன்பது மணிக்குத்தான் வீட்டுக்கு வந்தாள்.

அவன் வருகை கேட்டதும் வேதனையில் நோகும் அவன் மனத்தின் மையத்துள் அனுதாபம் பொருளானாள் அவன். உள்ளே சென்றதும், அவனாருகில், கால் மடக்கிக் குந்தி இருந்து, தூரத்தில் கிடந்த பேணி விளக்கை கணவனின் முகம் தெரிவுமளவிற்கு, முன்னிமுத்து விட்டாள்.

“இஞ்சாருங்கோ!”

“ம...”

அவன் உடலைப் பக்கவாட்டில் சரித்து, ஒருகையை மடக்கி தலையின்கீழ் வைத்து, அவளுக்கு முகம் காட்டிக் கிடந்தான்.

அவன் முகத்தில், ஏதோ சொல்லும் அவுதியில், சின்ன மகிழ்ச்சி மொட்டவிழிக்க, தன் முந்தானைச்சேலையை அவிழித்து தான் வேலை செய்யும் ஒரு வீட்டுக்கார அம்மாவிடம் வாங்கிய இரு சட்டைகளைப் பக்குவமாய் வெளியில் தூக்கினாள்.

அவன் கண்கள் பாயில் விளக்குப்பூச்சி பிடித்தன.

“இஞ்சாருங்கோ”

“என்ன”

“நான் வேலைசெய்வன் அந்த அம்மாவை; அவவிட்டை; புள்ளையளுக்கு

நத்தாருக்கு போட உடும்பில்லையென்டன். இதுகளைத் தூக்கிக்குத்தா ஒண்டு பொடியனுக்கு ஒண்டு புவனாவுக்கு நல்லாருக்கு”

அனுபவமற்ற அவள் மனம் பிள்ளைகளுக்கு உடுப்புக் கிடைத்தத்தில் பூரிப்பில் குளித்தது. ஆவலோடு அந்தோனியின் முகத்தைப் பார்த்தாள்; அவன் முகத்தில் கண்ட மாற்றத்தை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. கண்கள் அவளைக் கோபத்தில் நறுமின.

“கொண்டுபோடி! கொண்டே அவளிட்டை ஏறிஞ்சிட்டுவாடி, உன்னை ஆரடி வாங்கியார் சொன்னது?”

கோபத்தின் வீறிப்பில், அவள் கையில்பிடித்த இருசட்டைகளையும், சட்டைனப் பறித்து, தூரவீசி ஏறிந்தான்.

“ஏன் ஏறிஞ்சனீங்க!”

“ஏனோ? ஓமடி நீ கேப்பாய்; அவையிர புள்ளையள் ஆரும் போட்டிக்கிழிச்ச சட்டையாடி எங்கடை பிள்ளையள் போர்றது? உனக்கு எத்தனை முழு செஞ்சடி? அவளிடை துணிவைப்பார்” அவன் கண்களில் நீர் கசிந்து, தொண்டை கரகரத்து, அடைத்திற்று.

“எடுயே என்றை புள்ளையளுக்கு ஆரிட்டையும் வாங்கிப் போட்டுப் பழக்க மிருக்காடி; நான் அதுக்கு விடுவனாடி, தெரிஞ்ச கொண்டும் ஏனடி வாங்கிக் கொண்டந்தனி?”

“அதுகள் அன்பிலை தந்தவை!”

“ஓமடி! எனக்குத் தெரியும்; அவயிடை அன்பை; நாளைக்கு உன்னட்டைக் கொஞ்சம் கூட வேலை வாங்குவினம்; என்ன செய்வும்?”

மனதில் யோசனை ஓட, பாயில், பிசிரி நின்ற ஓலைக்கற்றை விரல் நகத்தால் பிய்த்துப் பிய்த்துக் கிழித்தான். அவன் மனதுக்கு நிம்மதி இல்லை.

கண்களை வெட்டி, அவளைப் பார்த்தான். அவள் கலங்கிய கண்களால், அவன் எறிந்து விட்ட உடுப்புகளில் பார்வை விட்டிருந்தாள். அவனுக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை.

“நான் ஆரும் தாற்றை வாங்கி என்றை புள்ளையளுக்குப் போடுவனாடி? நாளைக்குக் கொண்டு போய்க் குடுத்திடு.”

கண்களில் கரித்த நீரை கைமுஷ்டியால், உரஞ்சித் துடைத்துக் கொண்டான். ரோசம்மா, துக்கம் கண்களின் மேல் கணக்க, மௌனித்து இருந்தாள், அவன் அந்த உடைகளை வாங்குவதற்கு உள் மனத்தோடு எவ்வளவு போரிட்டிருப்பாளோ?

பேசுவேண்டிய விஷயங்கள் பல இருந்தும் இருவரும் பேசுவில்லை. அடுக்கி, இடையின்றி வெடிக்கும் பீரங்கி வெடிக்கஞ்சும் அயலில் உள்ள குழந்தைகள், வானத்தை நோக்கிவிடும் சீரு வானவெடிகளின் ஒலிகளும்; வானத்திலே கென்று “பூ” பட்டு வர்ணம் ஜூலாவிக்கும் மத்தாப்பின் சத்தங்களும் சேர்ந்து இருவரின் செவிகளிலும் தெளிவாக இரைக்கின்றன.

முற்றத்தில் தாங்கிக் கிடந்த நாய், குரைத்துக் கொண்டு, முன்னோக்கி நகர்ந்து செல்வதை அதன் குரைப்புத் தொனியைக் கொண்டு இருவரும் உணர்ந்தனர். அப்போது தான் நெடுநேரத்துக்குப்பின் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“அண்ணேன்!”

புதுமையான அழைப்பு. முற்றத்திலே இருந்து, நாயின் குரைப்பைப் பீறிட்டு வந்தது.

“ஆரது?”

அந்தோனியே கேட்டான்

“அது நான்!”

நானென்னு?

“நான் விசேந்தி!”

“வா! வா! நான் ஆரோ என்னு நினைச்சன்”

விசேந்தி தோளில் இட்ட, துவாயைக் கையில் எடுத்துப் பக்கத்தில் வைத்திருந்த பார்சலை மறுகையில் காவியவண்ணம் குனிந்து குடிசையின் உள்ளே சென்றான்.

அவனைக் கண்டதும் ரோசம்மா எழுந்து ஒதுங்கி, பிள்ளைகள் படுத்திருந்த பாயில் சென்று, குந்தி, குடிசையைத் தாங்கி இருந்தாள்.

விசேந்தி அந்தோனிக்கு முன் போய் துவாயை மடியோடு பிடித்தவாறு, நிலத்தில், கால் கூட்டி அமர முனைந்தான்.

“இஞ்சை பாயிலை இரு; நிலத்திலை ஏன் இருக்கிறாய்”

“எங்களுக்கு எங்கை இருந்தாத்தான் என்ன?”

துவாயைத் தோளில் ஏறிந்து, அந்தோனியின் காலோரமாய், பாயில் குந்தி அமர்ந்து பார்சலை மடிக்குள் வைத்துக் கொண்டான்.

அவன் ‘சம்மா’ வந்தவனைப் போல நடித்துக் கொண்டான்.

“என்ன இந்த நேரம்?”

“சம்மா, உன்னைப் பாத்திட்டுப் போவமென்றுதான் வந்தனான். இரண்டு கிழமையா இங்காலை நான் வரல்லை”

“தல்லாலையிலை இருந்து, நடந்தே வாறாய்; இந்தப் பனிக்காலை”

“ஓ! இதென்னண்ணே, எங்களுக்குப் பனியும், வெய்யிலும் - இப்ப நாரி எப்பிடியிருக்கு.”

“அது அப்பிடித்தான், எத்தினை புக்கை கட்டியாச்சு; இனி எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை.”

அந்தோனி பேணி விளக்கைப் பார்த்தான். அதைக் கேட்டு ரோசம்மாவின் கண்கள் நீரில் நனைவதை அவன் அறியான். விசேந்தி, சொல்வது தெரியாது முகட்டைப் பார்த்தான்.

“நீயும் போய் அந்த அறுவானுக்குத்தவி செய்தியே? அவனும் ஒரு மனுஷனே?”

“எங்களுக்கு அந்த மனமில்லையே - நீ இப்ப செல்லப்பாவோடை வேலைக்குப் போற்றலையே.”

“இல்லை நான் விட்டுட்டன், அவனுக்கு விடிய ஏழுமணிக்கு முதல் வேலைத்தலத்திலை நிக்க வேணும். பொழுதுபட ஏழு மணிக்குத்தான் பேந்து வேலை விடுவான், அதுமட்டும் நாங்கள் என்ன மாடே!”

அந்தோனியும் செல்லப்பாவடன்தான் வேலை செய்தவன்.

செல்லப்பா என்பவர் யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபல ‘கொன்றாக்ரர்’ தல்லாலை அவரது சொந்த இடமானதால், அங்கு அவருக்கு மதிப்பு அதிகம். அவர் ஒப்பந்தத்துக்கு வீடு எடுத்துக் கட்டிக் கொடுத்த வீடுகள் யாழ்ப்பாணத்தில் அநேகம்.

“இப்ப எங்கை வேலை?”

“இப்பவா? மனி எண்ட பொடியனோடை, பொடியன் புளையில்லை. அது எங்களைப் போலத்ததான். அதுக்கு எங்கடை கஷ்டம் தெரியும். செல்லப்பன் உண்ணை வந்து பாக்கேல்லையண்ணை.”

“ஒருக்கா வந்தான், பேந்து மூச்சேயில்லை. வேலை செய்த காசாலை ஜூஞ்ச ரூபா தர வேணும்.”

“அவங்கடை குணமதன்னை அந்தக் காச தருவாணெண்டா நெனைக்கிறாய். அது முதலாளியளிடை இரத்தத்தோடை ஊறின குணமண்ணை.

விசேந்தி ரோசம்மாவைப் பாத்தான். அவள் அவர்களோடு கலந்தவளாய் இருந்தாள்.

“உவர் வேலைசெய்த அஞ்சாறு பேர் உப்பிடித்தான் காச பிடிச்சுக்கொண்டு தராமல் விட்டுட்டாங்கள்.”

அதேநக்கா கேட்கிறாய், அவங்கடை கொடுமை பெரிய கொடுமை!”

விசேந்தி தலையைக் குனிந்து தன் பெருவிரலைப் பாத்ததுக் கொண்டான். அவனுக்குச் சம்பாஷணையின் ஊடேயும், வந்த விஷயத்தை முடித்துவிட

வேண்டுமென்ற ஆசை. நால் இழுத்தது என்றாலும், அந்தோனி என்ன சொல்லி விடுகிறானோ என்ற பயமும் இருந்தது. மூவரும் கடையின்றி மௌனமாயினர்.

விசேந்தி, கையை மெதுவாக மடிக்குள் விட்டுப் பார்சலை வெளியிலே தூக்கி, அவர்களைப் பார்க்காது, தன் காலோடு வைத்தான். அந்தோனி அதைக் கவனித்தான்.

“உதென்ன பாசல்?”

விசேந்தி, பார்சலைக் கையில் தூக்கி சிறிதாகச் சிரித்தவாறு அந்தோனியைப் பார்த்தான்.

“அது உன்றை புள்ளையஞக்கு இரண்டு சட்டையன்னை; அதுகள் நத்தாருக்குப் போட்டன்.” பார்சலை முன்னால் நீட்டி, அந்தோனியின் முன்னால் வைத்தான். அந்தோனியால் அதை மறுக்க முடியவில்லை. வாஞ்சைப்படும் கண்களினால் அவனை நோக்கி

“உனக்கேன் இந்த வேலை; நீ புள்ளை குட்டிக்காரன்; விசர் வேலை பார்க்கிறாய்” விசேந்தி வாசற் பக்கமாய்த் தன் தலையை திருப்பிக் கொண்டான்.

“சும்மா இரண்ணை! உன்னர புள்ளைகளும் என்னர போலத்தான்”

விசேந்தி, குனிந்து மடியை மெதுவாக அவிழ்த்து, அவனுக்குச் கொடுக்க வைத்திருந்த ஐந்து ரூபாவை வெளியில் எடுத்தான்.

“அண்ணை, கோவிக்காமல் இதை நாளைக்குச் சிலவுக்கு வச்சிரண்ணை, புள்ளையஞக்கு ஏதும் ஆசைப்பட்டதை வாங்கிக்குடு”

“ஐயோ என்ன விசேந்தி உன்றை வேலை. உனக்கெங்காலை காசு”

“அதன்னை, எங்கடை வீட்டுக்குப் பத்கத்திலை இராவிலை போய், அத்திவாரத்துக்கு மண்ணள்ளிப் போட்டனான்.”

அந்தோனியின் இதய இழைகள் விபரிக்கமுடியாத அன்பின் இறுக்கத்தில் முறுகி இளகின. அவனால் தன் நெஞ்சின் கோரிக்கையை வார்த்தையில் வடிக்க முடியவில்லை.

“உனக்கேன் இந்த வேலை!” வேறு வார்த்தைகள் அவனுக்கு வரவில்லை.

“நீ ஒரு நாளைக்கு. நான் விழுந்து கிடக்கேக்கை உதவி செய்யமாட்டியே?”

ஹோசம்மா, விசேந்தியின் பரிவையும் தன் வீட்டுக்கார அம்மாவின் அன்பையும் மனதில் இட்டு நிறுத்துத் தெளிவடைவது, அவள் முகத்தில் வெளிச்சப்படுகிறது.

“உன்றை புள்ளையருக்குச் சட்டையெல்லாம் தச்சப்போட்டியோ”

“ஓம் அதெல்லாம் முடிஞ்சது”

விசேந்தி, தன் மனைவியிடம் தன் பிள்ளைகளின் பழை சட்டைகளை, சலவைக்குக் கொடுக்கும்படி சொன்னது, அவன் என்னத்தில் சில்லிட்டு மறைந்தது. தன் பொய்யை அந்தோனி அறியமாட்டான் என்ற துணிவு.

அந்தோனியின் குடிசைக்குத் தெற்குப் பக்கமாக, சிலுவை அமைப்பில் பிரமாண்டப்படும் பெரிய கோவிலின் நடுச்சாமப்பூசைக்கு ஆயத்தமணி அடித்து ஒய, பாஷையூர் கடற்கரையை அண்டி இருக்கும் அந்தோனியார் கோவில் மணி “டங்” காரமிடத் தொடங்கியது.

“அன்னை, அங்கை பூசைக்கி ஆயத்தமணி அடிச்சிட்டுது; புள்ளைகளை எழுப்பு; நான் போட்டு வாறனன்னை”

அந்தோனி நீர்வழியும் கண்களால், எழுந்துநின்ற அவன் கால்களையே பார்த்துக் கொண்டு கிடந்தான்.

“அன்னை, நான் நாளைக்கி வாறன்”

“ஓம்”

விசேந்தி துவாயைக் கையில் எடுத்து, குனிந்து கொண்டு வெளியே நடந்தான். அவன் கால்களில் அந்தோனி எறிந்த சட்டைகள் தட்டுப்பட்டன.

“அக்கா! இங்கை சட்டைகள் மன்னுக்கை கிடக்கு, எடுத்து உள்ளுக்குப் போடு”

“ஓம்”

அவன் எழுந்தாள்

இஞ்சை, விளக்கைப் புடியன். வெளியாலை இருட்டால்லை கிடக்கு”

“நான் போறனன்னை விளக்கு வேண்டாம்”

விசேந்திக்காக குடிசை வாசலில் நின்று விளக்குப் பிடித்த நோசம்மா குடிசைக்குள் விளக்குடன் நுழையும் போது அவன் தெருவில் ஏறி நடப்பது, தெருவிளக்கின் பிரகாசத்தில் தெரிந்தது.

அந்தோனியின் மனம், நெடு நாட்களுக்குப் பிறகு, அன்று தான் சந்தோஷத்தில் நிலைத்தது.

இ

ன்று யோசப்பின் மகனுக்குத் திருமணம்.

நானும் போகவேண்டியிருக்கிறது.

யோசப்பர் எனக்கு ஒருவகையில் பெரியப்பாழறை. நான் கிளரிக்கல் எடுபட்டு கொழும்புக்கு வேலைக்கு வந்தபோது அவர் வீட்டில் ஒரு அறையில் தான் இருந்தேன். அது என் அப்புவின் ஏற்பாடு.

அங்கு அவர்களோடு இரண்டு வருடங்கள் இருந்த எனக்கு அவர்கள் வாழ்க்கை முறையும், போக்கும் பிடிக்காததால் அங்கிருந்து வெளியேறி இங்கு கொட்டாக்கேணையில் ஒரு அறை எடுத்து இருக்கிறேன். பிறகு திருமணம் செய்து மனைவியுடன் கொழும்பு வந்த போது ஒரு நாள் அங்கு போனேன். பின்னர் அங்கு போகவில்லை.

யோசப்பரும் மனைவியும் பம்பலப்பிட்டியில் உள்ள கத்தோலிக்க வட்டத்தில் பிரஸமானவர்கள். பெரிய பக்தியான குடும்பம். தினப்பூசை தவறவிட மாட்டார்கள். அவர்கள் இருவருக்கும் இரண்டு வார்த்தைக்கு ஒருமுறை யேசவை அழைக்கா விட்டால் திருப்தி ஏற்படாது. பெரியம்மா கொழும்பில் சகல வேதக்கோயில்களையும் தரிசித்து வருவா, எந்த நேரமும் சருவேசரன் தமது குடும்பத்துக்குச் செய்யும் கிருபைகளைப் பற்றிக் கூறிக் கொண்டேயிருப்பா. அவர்களோடு இரண்டு வருடங்கள் கூட இருந்ததால் அவர்களின் வாழ்க்கையை நான் நன்கு அறிவேன். அவர்களின் பக்தி எல்லாம் வார்த்தைகளிலும், செபத்திலும், கோயிலுக்குள்ளும் தான். கோயிலுக்கு வெளியே இந்த உலக இன்பங்களை அனுபவிக்கும் அவாவினால் எந்தக் காரியத்தையும் செய்வார்கள். கிறிஸ்துதவின் போதனைகள் அவர்களின் நடைமுறை வாழ்க்கையில் எட்டிக் கூடப் பார்ப்பதில்லை.

யோசப்பர், எனது பெரியப்பா, அரசாங்கத்தில் ஒரு மதிப்புள்ள அதிகாரி, அவர்தன் குடும்பத்தின் நலத்துக்காக செய்யும் சின்னத்தனங்களையும், சட்டவிரோத, அரசாங்கவிரோத காரியங்களையும் எனக்குத் தெரியும். அவர் பணக்காரனாக வருவதற்கு கைலஞ்சம் தான் காரணம். சமீபத்தில் ஒரு புதவைக் கடையும் கொழும்பில் பிரதானவீதியில் போட்டு ஒரு முதலாளியுமாகி விட்டார்.

அதிக பாவங்கள் செய்யவர்கள் தான் அடிக்கடி கடவுளை அழைத்து, பக்திமான்களாகக் காட்டிச் சமூகத்தில் பெரிய மனிதர்களாக இருக்கிறார்களோ என்று நான் அடிக்கடி சிந்திப்பதுண்டு.

இவர்களுடைய இந்தக் போக்கும், ஆங்கில பாணி வாழ்க்கை முறையும் மனதில் எந்த நேரமும் அருவருப்பையே ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. தாங்கள் தமிழர்கள் என்பதை அருவருப்போடு ஒத்துக் கொள்ளும் அந்தப் பெரிய மனிதர்களுக்கும் எனக்கும் ஒத்துவரவில்லை.

அவர்களின் முத்த மகள் எலிசபேத்துக்குத் திருமணம்.

அவர்களின் பிள்ளைகள் அவர்களைவிட மோசம். அந்த வீட்டுக்குப் போக எனக்கு வெறுப்பாக இருந்தாலும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து எனது வீட்டாக்கள் ஒருவரும் வராததினாலும், இரண்டு வருடங்கள் அங்கு இருந்ததினாலும் நானும் திருமணத்துக்கு புறப்பட்டுச் சென்றேன்.

யோசப்பின் வீடு மிக மிக அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது. வீட்டின் நடு ஹோலில் யோசப்பின் மகள் எலிசபேத்தும், மாப்பிள்ளையும் வீற்றிருக்கிறார்கள். திருமணம் கண்ணிமரி மாதா கோவிலில் விமரிசையாக நடந்து முடிந்தது.

யோசப்பரும் மனைவியும் வாசலில் நின்று வாய் நிறையச் சிரித்தபடி எல்லோரையும் உபசாரித்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். வெளியில் கார்கள் வரிசைவரிசையாக நிற்கின்றன. பம்பலப்பிடியில் உள்ள பெரிய மனிதர்கள் எல்லாம் வந்து மன மக்களை ஆசீர்வதித்துச் செல்கிறார்கள்.

நான் ஒரு மூலையில் ஒரு கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டு அங்கு நடப்பவற்றையெல்லாம் அவதானிக்கிறேன். என் கண்கள் அவர்களது வேலைக்காரி மாரியாயியைத் தேடிக் கொண்டிருந்தன.

திருமணச்சூழல் முழுவதும் ஆங்கிலபாணி, அவர்கள் தமிழர்கள் என்பதற்கு ஒரு அறிகுறியும் இல்லை. பெரியம்மாவே பெரிய கொண்டையும் போட்டு. சொண்டுக்குப் பூச்சும் பூசி இந்தியாச் சேலை ஒன்றும் கட்டி எடுப்பாக நிற்கின்றா. அங்குள்ளவர்கள் அணிந்து வந்த உடுப்பும், உபசாரிப்பும், பேச்சும், வீட்டுச் சூழலும் அவர்கள் சிரிக்கிற சிரிப்பும் அவர்கள் எவரையும் இலங்கையர் என்று காட்டிக் கொடுக்கவில்லை.

பெண்கள் எல்லாரும் உடலை இறுகச் சேலை கட்டி, குமரிகள் முக்கால் நிர்வாண மினி உடுத்து, கை, கால், சொண்டு, கண் எல்லாம் மை பூசி, கொண்டைகளை வானை நோக்கி விட்டு ஒருவரோடு ஒருவர் முட்டாமல் நின்று சல்லாபிக்கின்றனர்.

எனக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வருகின்றது. பெரியப்பாவைத்தான் எனக்கு அறவே பிடிப்பதில்லை. போலிக் கெளரவத்தில் பெருமையாக வாழ்பவர். அவருடைய கூடப் பிறந்ததுகளும், யாழ்ப்பாணத்தில் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவருக்கு அவர்கள் நினைப்பேயில்லை. பெண்சாதி கீரிய கோட்டைத் தாண்டும் தெரியம் இல்லாத கோழை. ஆனால் பணம் சம்பாதிப்பதில் மற்றவர்களை உருட்டிப் புரட்டுவதில் பெரிய தெரியசாலி.

அவரும் மனைவியும் வருவோரிடம் பேசிக் கொள்வதை நான் காது கொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“எல்லாம் தேவகிருபைதான்!”

“சருவேசரன் எங்களைக் கைவிடமாட்டார்”

“வல்லதேவன் எங்களோடுதான் இருக்கிறார்; எல்லாம் நல்லவிதமாக முடிந்தது. தேவனுக்குத்தான் நன்றி” “திருமணம் என்பது மோட்சத்தில் நிச்சயிக்கப் படுகின்றது” யோசப்பர் திருமணம் என்பது மோட்சத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது என்று கூறியதும், மாப்பிள்ளையையும், பெண்ணையும் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

மாப்பிள்ளை ஒரு டாக்டர். சீதனம் ஒரு லட்சம் பணமும், ஒரு காரும் வீடும் வளவும். அந்தப் பணத்தை யோசப்பர் நெற்றி வேர்வை நிலத்தில் சிந்த உழைத்து எடுத்ததில்லை. நிச்சயமாக பொய்யிலும் புரட்டிலும் திரட்டியது.

யோசப்பரும் மனைவியும் வருபவர்களுக்கு திரும்பத்திரும்ப அவற்றையே கூறிக் கொண்டிருந்தார்கள். எனக்குக் கேட்கப் பிடிக்கவில்லை.

“மாரியாயி எங்கே?”

வீட்டுக்குப் பின்புறம் கடற்கரை. அந்த இயற்கை அழகை இரசிக்கும் எண்ணத்தோடு எழுந்து பின்னால் சென்றேன்.

கடல் அலைகள் நூரை கக்கி கரையை வந்து மோதிக் கொண்டிருக்கின்றன.

கடற்கரையை நோக்கி நடந்து சென்றேன். வாழைகள் நிறைந்திருக்கும் அந்த வீட்டு வளவின் எல்லையில் ஒரு மூலையில் ஒரு வாழையைக் கட்டியணைத்தவாறு கடலை நோக்கியவன்னை மாரியாயி தனியாக நிற்கின்றாள்.

இவள் ஏன் இங்கு நிற்கின்றாள்?

மாரியாயி அந்த வீட்டு வேலைக்காரி. அந்த வீட்டில் உள்ள ஒரு தமிழ்ப்பெண். காலை நான்கு மணிக்கு எழுந்து, இரவு பத்து பன்னிரெண்டு மணி வரை வேலை செய்யும் ஒரு நேர்மையான ஜீவன்.

அவள் சரித்திரும் எனக்குத் தெரியும்.

அவளுக்குப் பதின்மூன்று வயதாக இருக்கும் போது, பதுளையில் உள்ள கீனாகலைத் தேயிலைத்தோட்டத்தில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்டாள். பதுளையில் யோசப்பரின் நண்பர் ஒருவர் தோட்டத்தில் பெரிய கிளாக்கராக இருந்தார். அவர்தான் அவளைக் கொண்டு வர உதவி செய்தார். மாரியாயியின் தகப்பன் மண்சரிவில் அகப்பட்டு மாண்டான், தாயும் விஷ அட்டை கடித்து கால் அழுகி இறந்துவிட்டாள். பின்பு அவள் பாட்டியுடன் வளர்ந்தாள். அந்தக்கிழவி தான் “நீ போய் மகராசியா இரு” என்று கூறி அவளை யோசப்பரின் கையில் ஒப்படைத்தாள். அடுத்த வருடத்தில் அவளுடைய பாட்டியும் இறந்து விட மாரியாயி இந்த வீடே தஞ்சமெனக் கிடக்கிறாள்.

அவளுக்குக் கிட்டவாக நான் போனேன்.

“மாரியாயி”

அவள் திடுக்குற்றுத் திரும்பினாள்.

கண்களில் நிறைந்த கண்ணீர்.

என் உள்ளம் நலுங்கிற்று.

“மாரியாயி நீ ஏன் அழுகிறாய்?”

அவள் இரு கைகளாலும் முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு விழ்மினாள்.

அவள் இதயம் மிகவும் தாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

என்மனம் அவளின் அழுகைக்கு காரணம் தேடி அலைந்தது. நான் சற்று மௌனமாக நின்றேன். பிறகு,

ஏன் அழுகிறாய் மாரியாயி சொல்லேன்? என்று கேட்டேன் அவள் குனிந்து நின்றாள்.

“நான் தூக்கி வளத்த புள்ளைக்கே கலியாணம் நடந்திரிச்ச” என்றாள். அவள் விட்ட பெருமூச்சு, அது பெருமூச்சே.

நானும் ஒரு பெண்; எனக்கும் மனித உணர்ச்சிகள் உண்டு, நானும் வாழ்த்துடிக்கிறேன். எனக்கும் ஒரு கலியாணம் கட்டிவையுங்கள் என்று அவளால் வாய் திறந்து கூறமுடியுமா?

அவளின் நெஞ்சின் அலைகள் எனக்குத் தெரிகிறது.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு அவளுக்கு ஒரு காதல் இருந்ததாம். கொழும்புத்துறை முகத்தில் வேலை செய்த தொழிலாளி சிரிசேனா என்பவனை அவள் காதலித்தாள். அவனும் அவளைத் திருமணம் செய்வதாக இருந்தான். ஆனால் இதையறிந்த யோசப்பரும், மனைவியும் அவன் ஒரு நாள் அவளோடு பின் வளவில் பேசிக் கொண்டிருந்த போது பிடித்து அடித்து, பொய் கூறி பொலிசில் கொடுத்து உதைத்து விரட்டி விட்டு, மாரியாயியை ஒரு மாதமாக வீதிக்குச் செல்ல விடாமல் அறையில் பூட்டி, அடித்து, வெருட்டி பயமுறுத்தி அவளுடைய ஆசைகளைச் சிதைத்து விட்டார்கள். நாய்கள்!

இந்தத் திருமண நாளில் அந்த நினைவுதான் அவளுக்கு வந்து விட்டதா?

“அதற்கு நீ ஏன் அழுகிறாய் மாரியாயி!”

அவளின் உட்கிடக்கையை அறிய எனக்கு ஆவல்.

“நம்ம பாட்டிக்கிட்ட, எனக்கு கலியாணங்கட்டி வைப்பதாச் சொல்லித்தான், ஐயா என்னை அழைச்சு வந்தாரு, எனக்கு ஞாபகமிருக்கு !” அவள் திரும்பவும் கடலை நோக்கினாள்.

யோசப்பரின் மகளுக்கு இப்போது இருப்பு வயதுதான் இருக்கும். அவளைத் தூக்கி வளர்த்த இவளுக்கு நிச்சயமாக முப்பது வயதுக்கு மேலாக இருக்காதா?

மாரியாயி தேயிலைத் தோட்டத்தில் இருந்திருந்தால் வயிற்றுக்கு ஒழுங்காக சோறு கிடைக்காவிட்டாலும், வெய்யிலிலும், மழையிலும் குளிரிலும் மலையில் கொழுந்தெடுக்க வேண்டியிருந்தாலும், குறுகிய வயக் காம்பராக்களில் இருநோடு இருளாகக் கிடந்து உழன்றாலும், தோட்ட முதலாளிகளின் நெருக்கடிகளுக்கு

ஆடப்பட்டிருந்தாலும், ஒரு தொழிலாளியைக் கைப்பிடித்து, இப்போது ஏங்கித் துடிக்கும் அந்த மனித சுகங்களையென்றாலும் அனுபவித்திருப்பாரோ?

இந்த வீட்டுக்கு வந்து இவர்கள் போடுகிற வைக்கோலைத் தின்று விட்டு மூசிழுசி உழைக்கும் செக்குமாடாகப் போய் விட்டாள்.

தேயிலைத் தோட்டத்தில் உழைப்பை மட்டும் சரண்டுவார்கள். இங்கே இவர்கள் அவள் உழைப்பை மட்டுமல்ல, உணர்ச்சிகளையும், ஆசாபாசங்களையும் நசிக்கிச் சாகடித்து விடுவார்கள். மாரியாயிக்கு இருக்கிற பெண்ணுரச்சிகஞும் யோசப்பருக்கும் மனைவிக்கும் புரியாதவையல்ல. தம் மகளுக்கு காலாகாலத்தில் திருணம் செய்து வைத்தவர்களுக்கு புரியாதென்பது பொய்.

நான் மெளனமாக நின்றதை உணர்ந்த மாரியாயிதிரும்பி என்னைப் பார்த்தாள்.

கணகளில் நிறையக் கண்ணீர், திரும்பவும் வாழைமரத்தை அணைத்தவாறு கடலைப்பாத்துக் கொண்டு நின்றாள்.

யோசப்பரின் வீட்டில் ‘பொப்’ சங்கீதப் பாட்டுக்களும், அவர்களின் சிரிப் பொலியும், சூத்தும், குதூகலமும் எனக்குக் கேட்கிறது.

உன்னைப்போல் உன் அயலவனையும் நேசி என்று போதித்த யேசுவை அடிக்கடி வாய்விட்டு அழைக்கும் அவர்களுக்கு, அவர்களின் காலடிக்குள்ளே அவர்களுக்காக தன் சுகங்களைத் தியாகம் செய்து உழைக்கும் மாரியாயியை மனதார நேசிக்க முடியவில்லையே ஏன்?

ஓ! அவர்கள் சுரண்டுகிற வர்க்கம்.

மாரியாயிசுரண்டப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவள் அவர்களால் இவளை நேசிக்க முடியாது தான்.

“மாரியாயி”

அவள் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“நீ இவர்களைத் தானே நம்பி வாழ்கிறாய்?”

“ஆமாங்க, எனக்கு உலகத்தில் வேறு ஒருத்தருமில்லையே! ஓயா” அவனுடைய கணகள் நன்றாகின்றன.

“நான் உனக்கொரு உண்மை சொல்கின்றேன்!”

“என்னங்கையா?”

“உனக்குக் கலியானம் நடக்காது”

ബെംബളത്തെ കളിരോചൻ കോധിലുക്കുക പോയില്ലട്ടു, ലൊറിസ് വിതിയില് ഉണ്ടാ തന്ന അന്റുകുതു തന്നിധാക നടന്തു വന്തെ തെയ്യം ചികാമൻ കൈയില് കൊഞ്ഞട്ടു വന്തെ ചെമ്പരത്തുമ മുക്കൾ, ചവരില് അവനെ തൊഞ്കവിട്ടിരുക്കുകും ചിവിപ്രേരമാൻ പടത്തീല് കൊമുവിവിട്ടാൻ. കോധിവില് ഇരുന്തു പുറപ്പെടുമ പോതു വാങ്കി വാധില് പോട്ട വെർന്നിലെ പാക്കൈക്കു തുപ്പിയാരു, ചാരത്തൈക്കു കട്ടിക്കൊഞ്ഞട്ടു, ഉടുത്തിക്കൊഞ്ഞട്ടു പോൻ ഭേദങ്ങൾ വേട്ടിയെ മഴിച്ചു പിന്തുരിമാക തന്ന കൂട്ടകേക്കുകൾ വൈത്താൻ. ഇനി ആടുത്തെ ഭേദണിക്കിയിൽ കളിരോചൻ കോധിലുക്കുപ പോകുമ പോതു താൻ അതെ എടുപ്പാൻ. കുന്തിഇരുന്തു കൂട്ടകേക്കൈ തന്ന കട്ടിലുക്കുകു കീഴു താൻഡിവില്ലട്ടു എழുന്തു അവൻ, ചവരില് മാട്ടിയിരുന്തു കണ്ണനാടിയിൻ മുൻ പോയ നിന്റ്റാൻ. കണ്ണനാടിചു ചട്ടത്തീല് വൈത്തെ കീപ്പൈ എടുത്തു, നെറ്റിയില് ചരിന്തു കിടന്തു മധ്യിര താലെമുഴിയോടു ചേര്ത്തുകു ചീവിപാടി, മുക്തതൈക്കു കണ്ണനാടിക്കുകു കൊആക്കം കിട്ടു ഇമുച്ചു. അതെ ആരവത്തോടു പാരത്താൻ. തിരുന്നു പൂഴി, സന്തനാപ്പൊട്ടുടനും ചെന്തലിപ്പാകവിരുക്കുമ താൻ മുക്തതൈപ്പാരപ്പതിൽ അവനുക്കു ഒരു ആത്മതിരുപ്പതി. വെർന്നിലെ ചംപിചീവിന്തിരുന്തു, കീഴും ചൊണ്ണംടെ മേർപ്പർക്കാാല് അമുച്ചു ഇമുച്ചു, നാക്കിനാാല് നന്നൈത്താൻ. ഭേദണിക്കിയിൽ അവൻ വള്ളമൈയെ വിട ചന്തോസമാകവേയിരുപ്പാൻ. കൈമണിക്കട്ടില് നേരത്തൈപ്പാരത്താൻ. ആരരാത്താൻ.

എട്ടു മൺകിയുച്ചുതാൻ കൈവക്കുടൈക്കു നാലു ഇട്യപ്പമ ചാപ്പിടപ് പോക വേൺടുമ. ആതുവരാ എൻഡിക്കെയ്യുതു? കട്ടിലിന് ചട്ടത്തോടു താലെയന്നൈയെ നിമിരത്തിപ്പോട്ടു കൈകൾ ഇരഞ്ഞൈട്ടുമ പിടിപ്പക്കമുക്കുമ ചേര്ത്തുവൈച്ചുകു കാല്ക്കണക്കു കട്ടിലില് നീട്ടിയവാരു നിമിരന്തു കിടന്താൻ. അവൻ അന്റയില് ഇരുക്കുമ പോതു അതികമാനം നേരത്തൈ അവബാരു താൻ പോക്കുവാൻ. അന്തു അന്റയില് അവനോടു തന്കുമു പാലശിനകമുമ, വിക്കോണക്കവരനുമ ഇൻരു ചംപാമാതലാല് നിഷ്ചയമാക പടത്തുക്കോ, കുടിപ്പതർക്കാക പാരുക്കോ പോധിയിരുപ്പാർകൾ. അവർകൾ കന്തോറില് ഇരുന്തു വന്തുകു കമുട്ടുപ പോട്ട “പെല്പൊട്ടന്കുന്നു, ചേട്ടുകക്കുന്നു, കട്ടില്ക്കണില് താക്കിയെന്നതുപാടി കിടക്കിന്നനു. ചംപാ നാാലില് അവർകൾ ഇരുവരുമു അപ്പാടത്താൻ. “വാംക്കകയില് എൻഡിത്തൈക്കണ്ടു. ഇണം വധകിലെ അനുപവിക്കക വേൺടിയതെ അനുപവിക്കക വേൺടിയതുതാൻ” എൻരു അവർകൾ അടിക്കുടി കൂറുവരൈ അവൻ കേപ്പുചു ചുമ്മാ ചിരിത്തുപ പോട്ടിരുപ്പാൻ. അവർക്കു അവനുക്കുമ ഇന്ത വിട്യാന്കണില് ഓത്തുപ പോവതില്ലെ. ചംപാം എടുത്തുപ തെയ്യക്കാമണിയിൽ മുതല് വേണ്ടു മണിഞ്ഞടിരില് വീട്ടുകുപു പന്നമു അനുപ്പവുതാൻ. മിക്കുതിപ്പ പന്തുത്തില് അനാവച്ചിയു ചെലവു എതുവുമു ചെയ്യ മാട്ടാൻ. അവൻ കിണരിക്കണില് എടുപ്പെട്ടു കൊമുമ്പുകു വന്തു ഇന്ത ജൂംതു വരുട കാലത്തിലുമു ഒരു ഏമുട്ടുകുത്തുമുപ്പടന്കണേ പാരത്തിരുപ്പാൻ. ആരമ്പത്തില് കുടൈക്കണില് തേനീര് കുഴിത്താൻ. ആതുവുമു ഒരു നാാലുകു ഒരു രൂപാവക്കുക്കിട്ടാക ചെലവു എൻരു നിർപ്പാടി ഇപ്പോതു തേനീരോ കുടിപ്പതില്ലെ. നന്നപരക്കുന്നന് പടത്തുകു, കോലപേക്കകെന്നു കുറ്റവുതാലുമു ചെലവു അതികമെന്നു, ഇപ്പ എങ്കുമു തന്നിധാകത്താൻ പോവാൻ, വരുവാൻ. കന്തോരുക്കുപ പോവതു വരുവതു തവിര, മർത്ത വേണ്ണക്കണില് എംകു പോരതെന്റ്റാലുമു

அதிகமாக நடந்தே போவான். அதனால் அவனுக்கு எவ்வளவோ காச மிக்சம். பின்னேரங்களில் இரண்டு மூன்று ரிஷைசன் கொடுத்து வருகிறான். அந்தப் பணம் யாருக்கும் தெரியாமல் மூன்றாவது தங்கச்சி வினிதா பெயில் தபார்கந்தோர்ச் சேமிப்புப் புத்தகத்தில் போட்டுவருகிறான். தான் திருமணம் செய்து போகும்போது, அதை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போக வேணும் என்பது அவனது திட்டம். இதனால் அவனுடைய நன்பர்கள் அவன் ஒரு “கஞ்சப்பயல்” என்று கூறுவார்கள். நேரிலும் நக்கலடிப்பார்கள். அவன் அதையிட்டுக் கவலைப்படுவதேயில்லை. அதை நன்பர்கள் இருவரும் சில நேரம் குடித்துவிட்டு இரவ நேரங்களித்து வந்து, “டேய் சைவாத்துமா கதவைத்திறவடா” என்று கத்துவார்கள். அவன் எழுப்பி வந்து கதவைத்திறந்து விட்டு, ஒரு புன் சிரிப்போடு படுத்து விடுவான்.

“டேய் சிகாமணி,! நித்திரையா கொள்றாய்! நீ ஒறுத்தொறுத்துச் சீவிச்சீ என்ன பிரயோசனமடா? இப்படி ஒறுத்துச் சீவிச்சீ, உன்னை எதிர்நோக்கிற பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துப் போட்டு சந்தோசமா வாழலாம் என்று நினைக்கிறியா? உன்னை நினைக்கப் பரிதாபமாயிருக்கடா! அது முடியாதடா, தனி மனிதனாலை இந்தக் கேடு கெட்ட சமுதாயம் ஏழையள் மேல் சமத்திற சமைகளை இருக்க முடியாது. முடியுமா? முடியவே முடியாதடா. ஒரு சமையிறக்க, ஒன்பது சமை தலையிலை வந்து குந்திக் கொள்ளும். அது வாழ்க்கை முழுக்க நஷித்து நஷித்து மனுஷனைச் சாகடிக்கும் தலைதூக்கவிடாதடா, டேய், சைவாத்துமா, பாவம், நீ நித்திரை கொள்; பாலசிங்கம் வெறியில் அறைக்கு நேரஞ்செல்ல வந்தால், அவனுக்கு முன்னால் நின்று இப்படிப் புலம்புவான். அவனோ ஒன்றும் பேசாது குப்புக்கிடந்து தூங்குவான்.

அவன் இப்போது கட்டிலில் கிடந்தவாறு யோசிப்பதெல்லாம் தன் வீட்டு நிலைமை பற்றியும், தன் எதிர்கால வாழ்வைப் பற்றியும் தான். அவன் யோசிக்கும் போது அவன் மனதில் வேற்றுவும் தோன்றுவதில்லை. அவனுக்கு இலக்கியம், அரசியல், புத்தகவாசிப்பு, பொழுதுபோக்கு எதிலும் பிடிப்பேயில்லை.

ஜன்னலுக்கூடாக தெருவிளக்கு பல்ப்பை மொய்க்கும் பூச்சிகளைக் கவனித்துபடி, இன்று தான் தகப்பனுக்கு எழுதிய கடிதத்தையிட்டுச் சிந்திக்கலானான்.

தகப்பன், மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு, அவனுடைய கலியாண விழயம் பற்றி எழுதிய கடிதத்திற்கு அவன் இன்று காலை, காச அனுப்பிய போது தன் முடிவை எழுதியிருந்தான். அதில் அவனுக்கு ஏதோ திருப்தியில்லாத மாதிரி. “மகனே நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதை. நீயும் கலியாணம் செய்து சந்தோசமா வாழ வேணும். உன்றை அக்காவையும் கெதியில் கரை சேர்க்க வேணும். நீ, பின்னாலையிருக்கிற ரஞ்சி, இந்து இரண்டு பேற்றை கலியாணங்கள் பற்றிக் கவலைப்படாதே. அதுகளை கரை சேர்க்கிறதுக்கு நானிருக்கிறேன். அதுக்கு இன்னும் ஜஞ்சாறு வருஷமிருக்கு. நான் உழைச்சுப் பணங்கு சேர்த்துப் போடுவேன். உன்றை அக்காடை கலியாணந்தான் இப்பு முக்கியம். உனக்கும், உன்றை அக்காவுக்கும் நல்ல இடத்திலை மாத்துச் சடங்குக்கு எல்லாம் பொருத்தமாயிருக்கு. சாதகமும் பொருந்தியிருக்கு. உன்றை முடிவை எழுது. அக்காவுக்கும் வயது போகுதில்லையா? என்று தகப்பன் எழுதிய

வரிகளை இரண்டு மூன்று தரம் வாசித்து விட்டுத்தான் பதில் எழுதினான். அவனுக்கு மாத்துச் சடங்குக்கு விருப்பில்லை. அது குடும்பத்தில் பெருங்கரைச்சல்களை ஏற்படுத்தும். அதனால் தனக்கு வேறு இடத்திலும், அக்காவுக்கு வேறு இடத்திலும் பேசும்படியும், தனக்கு இப்போது கலியானம் அவசரமில்லை. அடுத்தவரும் யாழிப்பாணத்துக்கு மாற்றம்பெற்று வந்தபின் தனக்கு சம்பந்தம் பேசும் படியும் பதில் எழுதினான். அந்தப்பதிலில் ஏதோ திருப்தியில்லாத மாதிரி உள்ளனம் சங்கடப்படுகிறது. கொடுப்புக்குள் வெற்றிலைச் சக்கையை அதக்கிக் கொண்டு அதையிட்டு யோசித்தான். அக்காவைப்பற்றி யோசிக்காமல் எழுதிவிட்டதாக உள்ளம் உறுத்திற்று. அக்காவுக்கு இப்போது இருப்ததொன்பது வயசாகிறது. எனக்கு உடனே சம்பந்தம் பேசி முற்றாக்கினாற் தான், சீதனக்காசை வாங்கி அவவுக்கு சீதனம் கொடுக்கலாம். அந்தப் பதிலைப் படித்துவிட்டு அப்பு சரியாக் கவலைப்படும். அப்பு பாவும். அது வாழுக்கை முழுக்க சுமை சுமக்கிறதுதான் வேலை. அது குடும்பத்தில் மூத்தவனாகப் பிறந்து, நான்கு தங்கச்சிமாரைக் கரை சேர்த்துவிட்டது. எங்களுடன் இருந்த அச்சா மாமிக்கு இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு தான் அது கலியானம் கட்டிவைத்து, எங்களைப் படிப்பிக்க எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுதா? பாவும் அது கவலைப்படக்கூடாது.

அந்த நினைவுகளோடு கொஞ்ச நேரம் கண்களை மூடிக்கொண்டு கிடந்தான். அக்காவின் திருமணத்தை முடிப்பதற்காக, தனக்கு எவ்வளவு விரைவில் சம்பந்தம் முற்றாக்க முடியுமோ, அவ்வளவு விரைவில் பேசி முடிக்கும் படி எழுதவேண்டுமென்று மூடிவெடுத்த அவன் கண்ணவிழித்து இப்பவே எழுதிவிடவேண்டும் எனக் கட்டிலை விட்டு எழுந்து சுவரில் தொங்கும் சேட்டுப் பையில் இருந்து பேணாவை எடுத்தான். வாயுள் கிடக்கும் வெற்றிச் சக்கையைத் துப்பி விடுவதற்காக, தெருவோடு அண்டிய அறை வாசலுக்கு வந்து நிலத்தில் இறங்கி, ஒரமாக வெற்றிலை சக்கையைத் துப்பிவிட்டு, வாயைப் புறங்கையால் துடைத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தான். அப்போது ஒரு “போஸ்ட்மன்” தெருக்கரையில் சைக்கிளை நிறுத்தி “தெய்வசிகாமணி” என்றான். தந்தியென்று அறிந்து அவசரமாகச் சென்று அதை வாங்கிக் கொண்ட போதும் அவன் பதட்டமடையவில்லை. மூன்று நாட்களுக்கு முன்புதான் வீட்டிலிருந்து யாபேரும் சுகம் என்று கடிதம் வந்திருந்தது. அவன் அறைக்குள் வந்து மின்சார வெளிச்சுத்தில் தந்தியை விரித்தான். “அப்புக்குக் கடுமை, உடனே வாரவும்” என்றிருந்தது. இருதயம் அதிர்ச்சிகொண்டு கனத்துக் கொள்ள கண்களை மூடி முருகா என முன்னுழுத்தவன், கைமணிக்கூட்டில் நேரத்தைப் பார்த்தான். ஆறு அம்பது. ஏழு பதினெந்துக்கு காங்கேசன் துறை மெயில். உடனே சாரத்தைக் கழட்டி எறிந்து விட்டு ட்ரவசரை மாட்டிக் கொண்டு, சேட்டை எடுத்து பொக் கட்சில் பணத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு சேட்டை ஒரு கையில் மாட்டியவாறே வீட்டுக்காரனிடம் ஓடி விடயத்தைக் கூறிவிட்டுத் தெருவுக்குப் பாய்ந்தோடி, கோட்டை நோக்கி வந்த பஸ்ஸென்றில் தாவிக் கொண்டான். கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்துக்கு வந்து, டுக்கட் எடுத்துக் கொண்டு பிளாட்பாரத்துக்கு வரும் போது புகையிரதம் புறப்பட்டு நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. பிசாச போல் பாய்ந்து ஓடித்தாவில் ஏறிக் கொண்டான். வாசர் கம்பியை ஒரு கையால் பிடித்தபடி மறுகையால் இடுப்பைப் பற்றிக் கொண்டு நின்று இனைத்தான். முகத்தில் வியர்வை வழிந்தது. முதுகுச் சேட்டு வியர்வையில் நனைந்து தோய்ந்தது. நெஞ்ச அடிப்பை அவனால் தாங்கிக் கொள்ளமுடியவில்லை. கீழ்ச் சொன்னடைப் பற்களால் கடித்துக்

கொண்டு இடுப்பில் வைத்தகையை எடுத்து, நெஞ்சப்பகுதிச் சேட்டுப் பொத்தான் களைக் கழற்றி, நெஞ்சை விரல்களால் அழுத்தித் தடவிக் கொண்டிருந்தான். அவன் கொழும்பில் சாப்பாட்டை ஒறுத்துக் கொண்டதால், உடலின் பெலயீனம் ஏற்பட்டதை அப்போது தான் அவனால் உணரமுடிந்தது. வாசலில் வெளி நோக்கி நிற்கும் அவனுக்கு கழிந்து செல்லும் வெளிச்சங்கள் தெரியவில்லை. எங்கும் இருள் மயமாகவேயிருந்தது. வாசல் திறந்து உள்ளே ஒரமாகச் சாத்தியுள்ள “கொம்பாட்மெண்ட்” கதவில் தலையைச் சரித்து முட்டியவாறு, நடசத்திரங்களாற்ற வானத்தை வெறித்தபடி நின்றான்.

நெஞ்ச பதறித் தூடிக்கிறது.

“அப்புவுக்கு என்ன நடந்திருக்கும்”

“நானரிய அவர் நோயெண்டு கிடந்ததில்லையே. ஐம்பத்தைந்து வயசாகுது. என்ன நடந்ததோ? திடீரென மாரடைப்பு முருகா எதுவும் நடக்கக்கூடாது. இராப்பகலா தோட்டத்துக்குளை தான் நிற்பார்”

“எதாவது அப்புக்கு நடந்து விட்டால், வீட்டின் கதி?

திடீரெனக் கூட்டுக்குள் அடைப்பட்ட மாணைப்போல், அவனது உள்ளம், வெருண்டு, திக்குத்திசை தெரியாது. நொந்துநொந்து அந்தரித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

புகையிரதமும் அவன் ஆசைப்படும் வேகத்தில் போகுதில்லை.

கோண்டாவில் ஸ்டேசனில், விடியற்காலை வெளுநிய இருளில் இறங்கிய தெய்வசிகாமணி, நெஞ்சக் கூட்டில் தூக்கியடிக்கும் இதயத்தின் பதைப்புன், காரோன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு வீட்டுப் படலையில் சென்று இறங்கினான்.

வாழை மரங்கள் வாசலில் நடப்பட்டிருந்தன.

“அப்பு நீ செத்துப் போனியா!”

இதயத்தின் அடித்தளத்தில் இருந்து உருகிய பாறைக்குளம்பு போல் துண்பவனர்வகள், இதயத்தை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே உருகி வழிந்து கொண்டிருந்தது. இரு கைகளாலும் நெஞ்சை இறுக அணைத்தவாறு, கண்ணீர் கண்களைப் பிழிந்து ஒழுக, விறைத்து நின்றான். இருகரங்கள் அவனுடைய இரு பக்கத் தோள்களையும் அணைத்துக் கொண்டு மெதுவாக வீட்டை நோக்கி நகர்த்தின.

“ராசா அப்பு எங்களைத் தவிக்க விட்டுப் போயிட்டாரடா!

அவனுடைய தாய் தலையில் கைகளை அடித்துக் கொண்டு ஒடிவந்து அவன்

முன்னால் விழுந்து, அவனுடைய இரு பாதங்களையும் கட்டிக் கொண்டு புலம்புகின்றாள்.

தாயைத் தொடர்ந்து அவனுடைய மூன்று சகோதரிகளும் பதறியடித்துக் கொண்டு ஒடிவந்து அவனைக்கட்டி அணைக்கின்றனர்.

“அண்ணா! நாங்கள் இனி என்ன செய்யப் போகிறம்!

“தம்பி அப்பு எங்களை அந்தரிக்க விட்டுப் போயிட்டாரே!

“அண்ணா அப்பு எங்களை விட்டுட்டுப் போயிட்டாரே!

“மகனே! நான் என்ன செய்யப் போறனோ? அவருக்கு இந்த மாரடைப்பு எங்கையிருந்து வந்துதோ?”

தெய்வசிகாமணியின் இறுகிய நரம்புகளில் உற்பவித்து, உணர்வுகளை வருத்தி நெஞ்சைக் குதறிக்குலுக்கி, வந்த அழுகை ஓ! வென மடையுடைக்கின்றது.

“என்ற அப்பு !”

அவனுக்கு எவராலும் ஆறுதல் கூற முடியவில்லை.

எவ்வளவு நேரந்தான் அழ விடுவது?

இருவர் அவனைக் கைத்தாங்கவில் உள்ளே அழைத்துப் போகிறார்கள்.

தாயும் தங்கைமாரும் அவன்பின்னே அழுதபடி.

சாவிட்டுக்கு வந்திருக்கும் உற்றாரும், உறவினரும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“இனி இந்தக் குடும்பத்திடை பொறுப்பெல்லாம் இந்தப் புள்ளையிடை தலையிலை தான் !

“அந்தப் பொடியன்தானே பொறுப்பேற்க வேணும் வேறையார்? அங்கு நின்ற இருவர், அவனை அனுதாபத்தோடு நோக்கியவாறு பேசிக் கொண்டனர். அது அவன் காதில் உரசிச் செல்கிறது.

தெய்வசிகாமணி கீழுத்தைப் பற்களால் கடித்து அழுகையை அடக்கி அனுங்கியவாறு இவ்வளவு காலமும் அந்தக் குடும்பத்தின் சுமை சுமை சுமந்த தன் தகப்பனின் பூதவுடலை நோக்கி நடுங்கி நடுங்கிக் காலடிகளை எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

கிறிஸ்துராசா கண் விழித்துக் கிடந்தான்.

“எப்போது விடியும்?”

நெற்றியில் வலது கையை மடித்துப் போட்டு கால்களைச் சுதந்திரமாக நீட்டி எறிந்து கொண்டு நீட்டி நிமிர்ந்த கோலத்தில் அந்த இருள் கப்பிய சிறு முகட்டை வெறித்தவாறு கிடந்தான். நீண்டபொழுது அவ்வாறு தான் கிடக்கின்றான். அவனது இருதயத்தோடு இருள்தான் பேசுகிறது.

அவனுக்குப் பக்கத்தில், அவனுடலை ஓட்டினாற் போல் மரியா சோர்ந்து போய், மறுபக்கம் சரிந்து, ஒருக்களித்துப் படுத்துக் கிடக்கின்றாள். அவனுக்காக, அவள் இப்படி இரவுகளில் களைத்துப் போய்க் கிடப்பது பழகிப் போக்கு. கண்களை மூடியவாறு கிடந்தாள் அவள்.

அந்த அறையின் மூலையில், அவர்கள் இரவு படுக்கைக்குச் சென்றபோது, மரியா ஏற்றிவைத்த குப்பி விளக்கு எண்ணெய் உறிஞ்சி மங்கி நூர்ந்து போகிறது.

இனிவிளக்குத் தேவையில்லை, அந்தக் குருட்டு இருட்டில், அவன் தலையைத் திருப்பி பக்கத்தில் தன்னோடு முட்டிக்கிடக்கும் மரியாவைச் சுற்று நேரம் பார்த்து விட்டு மீண்டும் முகட்டை நோக்கியவாறு கிடந்தான்.

நெஞ்சு முச்சோடு ஏறி இறங்கியது.

எப்போது விடியும்?.

அவன் சோர்வில் கண்களை மூடிமூடித்திறந்து கொண்டான். இருட்டுப் போகவில்லை. அந்த வீட்டின் மேற்குப் புறமாக, அமைந்துள்ள புனித லூசியா மாதா கோவிலில் உதய காலப் பூசைக்காக முதலாம் மணி அடித்து ஒய்கிறது. ஒ! விடிந்து வருகிறது.

இன்று பெரிய வியாழக்கிழமை!

யேசுகிறிஸ்து வானவர் இவ்வெகத்தில் உள்ள சகல மனிதர்களின் பாவங்களுக்காகவும், நாளை சிலுவையில் அறையுண்டு மரிக்கப் போகிறார்.

அவன் கண்களை இறுக்கத்துடைத்து விட்டுக் கிடந்தான். அந்த மணியோசை காதினுள்ளே இரைந்து முடியும் தறுவாயில், ஏதோ ஒரு பயம் அவனை உலுக்கியது. நெற்றியில் போட்டிருந்த வலது கையால், நெற்றியிலும், தோள்களிலும் நெஞ்சிலும் தொட்டு சிலுவை அடையாளம் போட்டுக் கொண்டான்.

தொலைவில் இருந்து ஒரு சேவல் குரல் இழுத்துக் கூவியது. மரியா அவனை நோக்கித் திரும்பி அவனுடைய வெறும் மார்பில் கையை உரிமையோடு வைத்து, அவனின் மார்புப் பரப்பில் கிடக்கும் மயிர்களைத் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் நிமிர்ந்து கிடந்த நிலையில் முகட்டைப் பாத்தவாறு அவனுடைய கலைந்த கூந்தலை வருடி விட்டான். மரியா இன்னுமின்னும் நெருங்கி அவனை அணைத்தவாறு.

விடிந்து போகுதேயுங்கோ என ஏக்கம் கரகரத்த தொனியில் கூறினாள்.

விடியத்தானே வேணும்.

“விடிஞ்சா, நீங்கள் என்னை விட்டுட்டுப் போய்விடுவீங்களே?

போகாதேயுங்கோ!”

“ம், நல்லாயிருக்கு, இங்கையிருக்க முடியுமா?”

அவனின் கேள்வி, மரியாவின் மன மென்மையைத் தாக்கி நோகச் செய்தது. அவன் பேசாமல் கிடந்தாள். அவனுக்கு உள்ளே நெருஞ்சு கணத்துக் கொள்கிறது. அவனுக்கும்தான், உங்களுக்குக் களைப்பாயில்லையா? மரியா அவனுடைய தலைமுடியைக் கோதி விட்டாள்.

“உனக்கு? உனக்கும் களைப்பாயிருக்கும் தானே?”

“இல்லை, எனக்கு “நீங்களெண்டால்...”

“ம் - அப்படியா?”

“ஓ! மௌனம்; மௌனத்தின் நீடிப்பில் இருவர் மூச்சக்களும் பேசுமாப்போல

“என்னங்கோ, இந்தச் சந்தோசம் எனக்கு நீடிக்குமா?” மரியாவின் பயம் கொண்ட ஏக்கம்.

“ம் ஏன்? - நீடிக்கும்!”

கிறிஸ்துவக்கு வார்த்தைகள் சரியாக வருகுதில்லை, நிசப்த நீடிப்பின் உள்ளடக்கம் யோசனைகள்! யோசனைகள்.

“என்ன நித்திரையா கொள்ளீங்கள்?” அவனுடைய மூக்கைப் பிடித்து அசைத்தாள் மரியா.

“ம் என்ன - இல்லை”

“ஒண்டுமில்லை” என்றவன் சரிந்து அவனை அள்ளி அணைத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

“என்னைப் பற்றியா யோசிக்கிறீங்க?”

“ஓம்”

மரியா தன் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு சிரித்தாள். சிரிப்பு முடிய அவன் காதுக்குள் முகம் இட்டுக் கேட்டாள்.

“எப்பவங்கோ கலியானம்?”

“கலியானமா? இப்ப இரண்டு பேருக்குமிடையிலை நடக்கிறதென்ன? என்னில் நம்பிக்கையில்லையா?”

“ச்சீ - அப்படி நான் நினைப்பனா? அதில்லையுங்கோ; அம்மா ஒரே கரைச்சல் இப்படி நீங்கள் இரவிலை வந்து போறது எல்லோருக்கும் தெரிவும் தானே? இரண்டு வருஷமா வாரீங்க. கேட்கிற ஆக்கஞ்சு அம்மா சொல்றவ ரெயிஷ்டர் முடிஞ்சுதென்டு, ரெயிஷ்டரையாகுதல் செய்து வைப்பமே?” கெஞ்சும் குரவில் கூறிய மரியா அவனுடைய தலைமுடியை விரல்களால் கோதிக் கொண்டிருந்தாள். கிறிஸ்துவக்கு நெஞ்சு இரைந்து இடிக்கிறது. “என்ன யைம்?” கொஞ்ச நேரம் ஒன்றும் பேசாமல் அவன் கிடந்தான். எல்லாத்தையும் சமாளிக்கலாம்.

“நீ யப்படாதை! இன்னொரு மாசத்திலை தாலி சூறையெல்லாம் வாங்கி ரெயிஷ்டரையும், கலியானத்தையும் ஒண்டா வைப்பம். நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திட்டன்.”

மரியாவுக்கு மனம் முழுக்கப் புழுகம்.

“இஞ்சேருக்கோ, இந்த லூசியா மாதா கோவிலிலை தான் கைப்பிடிக்க வேணும். சரியா?”

“ஏன்?”

“எங்கடை கலியானம் நிறைவேற வேணுமென்டு நானும் அம்மாவும் நேர்த்தி வைச்சிருக்கிறம்!”

“சரி, அப்படியே செய்கிறேன் மகாராணி!”

“என்றை ராசா! மரியா இதயம் பூரித்து அவனுடைய முகத்தை இரு கைகளாலும் வருடி அணைத்துக் கொஞ்சினாள். பிறகு இரு கைகளையும் நெஞ்சில் குவித்து லூசியா மாதாவை நினைத்துக் கும்பிட்டாள்.

“அந்த வீட்டுக்கு பின்புறமாக தெருவோடு நிற்கும் ஆலமரத்தில் தூங்கிய காக்கைகள் சிறகடித்துக் கலைந்து கரையத் தொடங்கின.

“இப்ப நான் போக வேணும்!” கிறிஸ்து தன் இரு கைகளாலும் தூக்கத்தில் மொய்க்கும் கண்களைக் கசக்கி விட்டான்.

“ஓ! ஆக்கள் எழும்புதல் போயிடுங்கோ! வெளிக்கிடுங்கோ! அம்மாவும் எழும்பிட்டா! எங்களுக்கு தேத்தண்ணி வைக்கிறா!”

அவன் கையூன்றி எழுந்தான். உடம்பெல்லாம் ஓரே அலுப்பு. இரவு அவன் அரையில் கட்டுவதற்காக மரியா மட்டத்துக் கொடுத்த சேலையை, இருட்டில் தடவி எடுத்து உடம்பில் சுற்றிக் கெர்ண்டான். மரியா தன் நைற்றெற்ஸ்கை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு எழுந்து, அந்த அறையோடு ஒட்டிய குசனிக்குள் போய், கிறிஸ்து முகம் கால் கழுவ ஒரு சிறு வாளியில் தண்ணீர் கொண்டுவந்து அறை வாசலில் கானுக்குப் பக்கத்தில் வைத்தாள். அவன் தலையை நீட்டி யாரும் நிற்கிறார்களோ எனப் பார்த்து விட்டு அவசர அவசரமாக முகத்தை அலும்பிக் கொண்டு, “ட்ரவசரை எடுத்து மாட்டினான். மரியா சீப்பைக் கொடுத்தாள். அவன் இரட்டிலே, உச்சியைக் கையால் தடவிப் பிடித்து முடியைச் சீவிவிட்டான்.

மரியாவுக்கு அந்நேரம்தான் சோர்வும், வயிறு தொய்வதும் தெரிகிறது. தானும் தாயும் நேற்று இரவு பட்டினி கிடந்தது ஞாபகம் வந்தது.

“உங்களிட்டைக் காசு ஏதாவது இருக்கா?”

“ஓ!” என்றவன், பாய்க்குப் பக்கத்தில் இரவு கழட்டிப் போட்ட சேட்டை எடுத்து, பொக்கட்டிலிருந்து ஜம்பது ரூபா நோட்டை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினான். “ம் - இந்தா”

“எவ்வளவுங்கோ”

“ஜம்பது ரூபா!”

“எனக்கேண் இவ்வளவு காசு?

“நீ வைச்சிரு வைச்சுச் செலவளி,”

மரியா அவனின் அன்பையிட்டுப்பூரித்துப் போய், அவனை நெருங்கி அணைத்து முத்தமிட்டாள்.

“விடு! விடு!

கிறிஸ்து சிகரட் பக்கட்டிலிருந்து சிகரட் ஒன்றை எடுத்து பற்ற வைத்துக் கொண்டு வெறும் பெட்டியை நிலத்தில் போட்டான்.

“என்னவுங்கோ அது விழுந்தது?”

“அது வெறும் சிகரட்பெட்டி !”

இப்பொழுது கொஞ்சம் முகம் தெரிகிறது. அவன் கிட்ட நெருங்கி கிறிஸ்துவின்

முகத்தைப் பார்த்தவாறு நின்றாள்.

“பிள்ளை தேத்தண்ணியைக் கொண்டு போய்க்குடி!”

“பொறுங்கோ” என்றவள் குசனிக்குள் பாய்ந்தோடனாள். அவளுடைய தாய், போத்தலுக்குள் கிடந்த சீனியெல்லாம் தட்டிக் கொட்டி தேனீரைக் கலக்கினாள். மகளிடம், தேநர்க் கோபபையைக் கொடுத்துக் கொண்டு மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“கலியாணத்துக்கு என்னவாம்?”

“அடுத்தமாசம் செய்யிறதாம். முடிவாச்சொல்லிப் போட்டார்” என்று கூறிக் கொண்டே தேனீரைக் கொண்டோடிப் போய் அவனிடம் பக்குவமாகக் கொடுத்தாள். அவன் அவதி அவதியாக தேனீரைக் குடித்து விட்டு “நான் வாரன்” என்று கூறிக் கொண்டு வெளியில் வந்தான். மரியா அவனுடைய கைகளை ஒருமூறை இறுகப்பற்றி முத்தமிட்டுக் கொண்டாள்.

“கவனமாப் போங்கோ, நல்லாச் சாப்பிடுங்கோ”

“யேகவே! என்மேல் இரக்கமாயிரும்” என்று குசனிக்குள் பெருமூச்சோடு எனமாக வந்த மன்றாட்டு, கிறிஸ்துவின் காதில் உரசிக்கொண்டு போனது.

அவன் கரையும் கருக்கவில் எட்டிக்காலடி எடுத்து வைத்து, அந்த வீட்டுபேலியைக் கடந்து தெருவில் இறங்கி, மறைந்தான். காகங்கள் கரைந்து கொண்டிருந்தன.

மரியாவின் வீட்டை விட்டு நீங்கிய கிறிஸ்துராசா கொட்டாஞ்சேனைச் சந்தியில் பஸ் ஏறி, கொள்ளுப்பிட்டியில் உள்ள தன் அறைக்கு காலை ஆறுமணிக்கெல்லாம் வந்து விட்டான். அவனுக்கு இரவு மரியாவோடு கணவிழித்தத்தினால் உண்டான நித்திரை வெறியும் உடலவுப்பும்.

காற்சட்டையையும், சேட்டையும் கழற்றி கை போனதிசையில் எறிந்து விட்டு சாறத்தைக் கட்டிக் கொண்டு கட்டிலில் குப்புற விழுந்ததுதான் அவனுக்குத் தெரியும். மரண நித்திரை.

“டேய் கிறிஸ்து!”

அவனுடைய சிநேகிதன் செல்வரெத்தினம் அவனுடைய முதுகில் தட்டினான். நாலைந்து முறை முதுகில் அடித்த பின்பே அவன், புரண்டு நிமிர்ந்து கணக்களைக் கசக்கினான்.

“என்னடா இவ்வளவு நித்திரை? ராத்திரி என்ன சரக்கிட்டையே போனனி? முன் கதவும் ழட்டல்லை? எனக்குத் தெரியும், அதுதான் போல” செல்வரத்தினம் கட்டிலில் அவனது காலருகில் உட்கார்ந்தான். கிறிஸ்துராசா உடலை முறித்துக்

கொண்டு எழுந்து சுவரோடு சாய்ந்து இருந்தவாறு இருக்ககளாலும் தலைமுடியைக் கோதி முகத்தைத் தேய்த்து விட்டான்.

“ஓம் மச்சான்! இப்ப எத்தினை மணியடா?”

“எத்தினை மணியோ? பன்றெண்டாகுது”

கிறிஸ்துராசா எழும்பி சுவரில் மாட்டியிருந்த சிறு கண்ணாடிக்கு முன்னால் சென்று நின்று, சீப்பை எடுத்து முடியை வாரிக் கொண்டு முகத்தை இரு கை விரல்களாலும் தேய்த்துத் துடைத்துவிட்டு மீண்டும் செல்வரெத்தினத்துக்குப் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தான்.

“ராத்திரி நல்ல நித்திரை முழிப்புப்போல” என்றான் செல்வரெத்தினம் கைலேஞ்சியை எடுத்துக் கூழ்த்தைத் துடைத்துக் கொண்டு

“தேய் மெள்ளக்கதை, வீட்டுக்காரர் நல்லமதிப்பு வைச்சிருக்கிறாங்கள் என்னிலை. கெடுத்துப் போடாதை!” கிறிஸ்துராசா வாயில் மூன்று விரல்களை வைத்துக்கொண்டு தாழ்ந்த குரவில் கூறினான்.

“என்னவாமடா உன்றை சரக்கு?”

“அவள் என்ன சொல்றது, இருக்கிறாள் அதுசரி என்ன உன்னைக் கண நாளாக் காணேல்லை?”

“நான் எக்கவுண்டன்சி பைனவுக்குப் படிக்கிறன். உனக்குத் தெரியுந்தானே? அது தான் வெளிக்கிட நேரமில்லை. அதை விடு, நான் வந்த விஷயம் இதுதான். உங்கடை அம்மா எனக்குக் கடிதம் எழுதினை. உன்னைக் கண்டு புத்திமதி சொல்லச் சொல்லி. உன்றை சரக்கு விஷயம் சாடையாத் தெரியும் போல!” என்றான் செல்வரெத்தினம் சொண்டுக்குள் சிரித்தவாறு.

“என்னவாம்? எனக்கும் கடிதம் வந்திருக்கு சொல்லு!”

“என்ன; கொழும்பில் எங்கேயும் குப்பை கூழுத்தில் மாண்டு போக வேண்டாமாம், நல்ல இடத்தில் உனக்கு கலியாணம் பேசியிருக்காம். ஒரு லட்சம் பெறுமதியான வீடுவளவும் இருதினாயிரம் ரூபா நகை, ஜம்பதினாயிரம் டொனேசன், பெட்டையினட அண்ணன்மார் இருண்டு பேர் அமெரிக்காவிலையாம். எனக்குத் தெரியும் அவங்கள் பெரிய ஆக்கள். கெளரவமான குடும்பம், “என்று கூறியவன் மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றி கையில் வைத்து சேட்டு மூலையில் துடைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“எனக்கும் உதெல்லாம் எழுதியிருக்கு கடிதத்தில்!”

“பிறகென்ன செய்யவேண்டியது தானே?”

கிறிஸ்துராசா, ஒரு காலைக் கட்டிலில் மடித்துப் போட்டு, காற்பெருவிரல் நகத்தை கைவிரல்களால் நோண்டியவாறு மௌனமாகவிருந்தான்.

“என்னடா யோசனை?”

நிமிர்ந்து உதட்டில் சிறு சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு “அதுக்கென்ன செய்வம்” என்றான் கிறிஸ்துராசா”

“என்ன ஒருமாதிரி இழுக்கிறாய். அந்த மரியாவில் தான் காதல் முத்திப் போச்சோ?”

கிறிஸ்துராசா செல்வரெத்தினத்தை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் மூக்குக் கண்ணாடியை போட்டுக்கொண்டு, அந்த தடித்த கண்ணாடிக் குள்ளால் கிறிஸ்துவைப் பார்த்து விட்டு, என்னடா முழுக்கிறாய்? என்றான்.

“என்னைப்பற்றி நீ என்ன நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய்?”

“என்னடா சொல்கிறாய் ஒன்னும் விளங்கேல்லை. இப்ப மரியா என்னவாம் உன்றை முடிவு என்ன?”

“அவன் தன்னை கலியாணம் முடிக்கட்டாம்”

“அவவோ? அந்தக் கேடுகெட்ட நாயோ?”

“ஓம்”

“உன்றை முடிவு என்ன?”

“எனக்கு மே முதலாந்திகதி தொடக்கம் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரிக்கு மாற்றம்”

இதைக்கேட்ட செல்வரெத்தினம் மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றி கையில் வைத்துக்கொண்டு அவனைப் பார்த்து “அப்ப மரியாவையும் கூட்டிக் கொண்டு போறியோ?” என்று கேட்டான்.

“உனக்கென்ன பைத்தியமா? இனி எங்கை அவன் என்னைப் பிடிக்கிற? இந்த வெள்ளிக்கிழமை ஜயா யாழ்ப்பாணம் போறார்” கிறிஸ்து மடக்கி வைத்த காலின் பாதத்தில் மெதுவாக தட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

“உன்னை அவன் தேடி வந்தா? பெரிய அவமானமல்லோ?

கிறிஸ்துராசா செல்வரெத்தினத்தின் கண்ணத்தில் கைவிரல்களால் தட்டிக் கொடுத்துக் சிரித்தான் “பேயா”

“என்னடா?” என்றான் செல்வரெத்தினம் மகிழ்ச்சியோடு

மரியாவக்கு என்றை உண்மையான பேருந்தெரியா, நான் எங்கை வேலை பார்க்கிறதென்டும் தெரியா; எங்கை தங்கியிருக்கிறஞ் எண்டும் தெரியா; எல்லாம்

பொய் அடறஸ் தான் அவளிட்டைச் சொல்லியிருக்கிறன். தேடிப் புடிக்கட்டன் பாப்பம்!"

"நீ ஆள் சூரன்தான்" என்று அவனின் தோளில் தட்டிக் கொடுத்தான் செல்வரெத்தினாம்.

"நான் அம்மாவுக்கு எல்லாம் எழுதிப் போட்டன். பொம்பளை பார்க்கச் சொல்லியும் எழுதியாச்சு!"

செல்வரெத்தினத்திற்கு அவனில் இன்னும் சந்தேகம் தீரவில்லை, அவனை நல்லபிள்ளையாக்க வேண்டும் என்பது இவனுடைய விருப்பம். "அப்ப மரியாவை உண்மையா விட்டிட்டியோ? இனி ஒரு தொடுசலும் இருக்காதோ?"

"நேர்த்து ராத்திரியோடை கை கழுவியாச்சு!"

"மாதாவறிய?"

"சுத்தியமா! அந்தோனியாராவனை! உனக்கென்ன பொய்யா சொல்றன்"

"வெறிகுட! வெறிகுட!"

கிறிஸ்துராசா கட்டிலில் இருந்துதுள்ளி எழுந்து, உடம்பை நெளித்து, கைகளை முகடுநோக்கியெறிந்து சோர்வு முறித்துக் கொண்டு "இன்டையோடை என்னைப் பிடிச்ச சனியன் தொலைஞ்சுது! இனி ஒரு புது மனிசனா வாழப்போறன். இதை இன்டைக்கு கொண்டாட வேணும் வா! இருவரும் நல்ல ஒரு ஹோட்டலுக்கு போய் நல்லாக் குடிச்சிப் போட்டு கோழி இறைச்சிப் புரியாணியும் சாப்பிட வேணும்" என்று தன் மனந்திறந்து சொன்னான்.

இது கட்டாயம் கொண்டாட வேணும் தான்.

"உன்னில் எனக்கு இப்பத்தான்ரா மதிப்பு வந்திருக்கு" என்றான், நன்பன்.

கிறிஸ்துராசா துவாயை எடுத்து தோளில் போட்டுக் கொண்டு, சோப்பைக் கையில் எடுத்தபடி, "பாத்ரூமை" நோக்கி நடக்கையில் "இருமச்சான் வாறன் அவன் என்றை உடம்பிலை மணக்கிறாள்டா, நல்லா ஓழுங்கா சவர்க்காரம் போட்டுக் குளிச்சிட்டு வாறன்" என்றான்.

பூரணி தூக்கம் கலைந்து கண்ணிமைகளை மெல்லத் திறந்தான். விடியற் பொழுதின் இளம் பட்ரோளி அந்தப் படுக்கை அறைச் சன்னல் நீக்கல்களுடாகத் தன் விரல்களை நீட்டி உள்ளே தூங்கி வழிந்த இருள் முகத்தை இலேசாகத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் இருகைகளாலும் தன் சோம்பிய முகத்தையும், கண்களையும் கசக்கி விட்டுக் கட்டிலில் எழுந்து உட்கார்ந்தாள். குலைந்து போன நீளக் கூந்தலை வாயிக் கொண்டை கட்டினாள். கழன்று கிடந்த மார்புச் சட்டைப் பொத்தான்களைப் பூட்டி விட்டாள். சிதைந்து போன மேலங்கியை இழுத்துக் கால்களை மறைத்தவாறு பக்கத்தில் கிடக்கும் தன் கணவனைத் திரும்பி சோர்வுற்ற கண்களால் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் கால்களை இங்கொன்றும், அங்கொன்றுமாக அகல் எறிந்து, கைகளை மடக்கி நெஞ்சுக்குள் சொருகி, தலையணையில் முகம் புதைத்து நித்திரை. “நான் ஆடி அடங்கி விட்டேன்; நீயும் உன் பாடும்” என்று பாவனை காட்டுவது போல அவன் கிடந்தான், அவளுக்கு உடல் அசதியாக இருந்தது. கொட்டாவி வந்தது. ஆறுமணி ஆகியிருக்கும் என்ற கணிபில் தலைமாட்டில் வைத்த சிறு வாணொலிப் பெட்டியை எட்டி எடுத்துச் சுவிச்சைப் போட்டாள். “காற்று வெளியினிலே கண்ணம்மா” என்ற பாரதியின் பாட்டுப் போனது. அவளுக்கு மிகவும் பிழித்தமான பாட்டு மீண்டும் படுக்கையில் சரிந்து, நெஞ்சிலே வாணொலியை வைத்துக் கொண்டு, ஒரு கையைப் பிடரிக்குள் மடித்து வைத்தபடி நிமிர்ந்து கிடந்து அப்பாட்டுக்குத் தன் மனக்கதவைத் திறந்து விட்டாள்.

“இறே மோவை மூடு”

கணவன் குப்புறக் கிடந்து கூறினான்.

“நல்லவொரு பாட்டுங்கோ”

“மூடெண்டால் மூடன்”

வெளியே படுக்கை அறைப் பக்கத்தால் ஒரு நாய்குரைத்துக் கொண்டோடியது.

அவன் வாணொலியை நிறுத்தி விட்டு, முகட்டை வெறித்தபடி கிடந்தாள். முகட்டுப் பரப்பைப் பரவி அந்தகாரம்.

மார்பு ஏறி இறங்கிற்று

அடிவளவில் நிற்கும் கிழட்டுப் புளிய மரத்திலிருந்து ஒரு குயில் ஈனக்குரவில் மெதுவாகக் கூவிக் கொண்டிருந்தது. அவன் நெஞ்சுக்கு அதன் கூவல் இதுமாக இருந்தது. முற்றத்தில் நிற்கும் சடைத்த மாதுளை மரத்தில் சிறு சிட்டுக்குருவிகள் சோடிசோடியாக இருந்து கீச்சிட்டன. கூரைக்கு மேலால் காகங்கள் கரைந்து கொண்டு சிறகடித்தன.

அவள் நெஞ்சமுக்க விட்டுச் சுகம் பெற்றது.

அன்று போயா தினாம்

திருமதி பூரணி சத்தியநாதன் ஆசிரியைக்கும், வங்கி உதவி முகாமையாளர் சத்தியநாதனுக்கும் ஒய்வநாள். இருவரும் வீட்டில் இருந்தனர்.

மீண்டும் மெதுவாகத் தலையைத் திருப்பி அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் அந்தக் கோலத்திலேயே கிடந்தான். அவன் வெளிச்சத்திலும், இருட்டிலும் கறுப்புத்தான். அவன் தன் சிவப்புத்தோலை அவனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததில்லை, ஏனோ இவர் சரியான கறுவல் என்று மனதில் தோன்றுகிறது. தாலி மார்பில் குத்துமாப்போல் உணர்வ தட்டிற்று விரலால் அதைச் சரிசெய்து விட்டாள். அப்படிச் செய்தாலும் அது குத்தும் தான் என்று நினைத்தாள்.

வானொவியில் நிற்பாட்டிய பாரதியின் பாட்டு ஞாபகம் வந்திற்று.

அறை வெளிறிப் போகிறது.

விடிந்த பின்பும் படுக்கையில் கிடக்க அவள் விரும்புவதில்லை; விருப்பம் வரவும் இல்லை, அவள் கட்டிலை விட்டிறங்கி அப்படுக்கையறைக் கதவை ஒசை படாமல் திறந்து கொண்டு 'ஹோவு'க்குள் வந்தாள். ஏதோ ஒரு ஆழந்த அமைதி அந்த வீட்டை நிறைத்திருந்தது. அது அவள் நினைப்பு, கொஞ்சக் காலமாகத்தான்.

அது அவளின் சீதன் வீடு. அந்த வீட்டோடு ஒட்டினாற் போல் உள்ள அடுத்த வீட்டில் அவளுடைய பெற்றோர் குடியிருக்கிறார்கள். அவளுடையதாய் வெள்ளென எழுந்து முற்றத்தைக் கூட்டும் சத்தம் கேட்கிறது. அப்பா அடிவளவில் சுருட்டுப் புகைத்தவாறு முருங்கை மரங்களில் பூத்தின்னும் அணில்களைப் பார்த்ததுக் கொண்டு நிற்பார். அவர்களுக்கு தம் ஒரே மகள் நல்ல இடத்தில் வாழக்கைப் பட்டத்தில் பெரும் பாரச் சுமையை இருக்கி விட்ட சுகம். ஹோலில் உள்ள சாப்பாட்டு மேசையில் செம்பில் ஊற்றி வைத்த தண்ணீரை எடுத்துக் குடித்தாள்.

அது நெஞ்சக்குள்ளால் குளிர்ந்து கொண்டு போனது. அவள் செம்பை மேசையில் வைத்துவிட்டு, அவ்வீட்டோடு இனைந்து பின்னால் உள்ள குசினியை நோக்கி நடந்தாள். உடம்பு சோர்வாயிருந்தது இன்னும் கொஞ்ச நேரம் கட்டிலில் கிடந்திருக்கலாம் என்றும் ஓர் உணர்வு.

சத்தியநாதன் நித்திரை விட்டு எழுந்ததும் ஆவி பறக்க முட்டைக் கோப்பி கட்டிலில் கொண்டு போய்க் கொடுக்க வேண்டும். அவன் குளித்து விட்டு வந்ததும் காலைச் சாப்பாடு தயாராக இருக்க வேண்டும். அவனுக்குப் பிடித்தமான சாப்பாடு செய்ய வேண்டும். அரிசிமாப் பிட்டும், கத்தரிக்காய் வதக்கிச் சமைத்த சூளம்பும், மாசுச் சம்பவும். அவளுக்கு “அதுகள்” விருப்பமில்லை.

அவன் அடுப்பை மூட்டித் தண்ணீர் கூடவைத்து, முட்டைக் கோப்பி ஊற்ற எல்லாம் ஆயத்தமாய் வைத்துவிட்டு, இரண்டு முறை படுக்கை அறைக்கு வந்து பார்த்து விட்டாள். அவன் இன்னும் தூக்கம், ஏழரை இருக்கும். எழுப்பினாலும்

சினப்பார்; எழும்பட்டும் என்று திரும்பி வந்து தேங்காய் தூருவத் தொடங்கினாள். தோள் மூட்டுகள் உளைந்தன. யாராவது தூருவித்தந்தால் நல்லாயிருக்கும் என்று நினைத்தாள்.

“பூரணி”

அவன் கூப்பிட்டது அவளுக்குக் கேட்கவில்லை, குயிலின் கூவலில் இலயித்திருந்தாள்.

“பூரணி!”

“ஓம் வாறன்” ‘மாடு மாதிரிக் கத்தத்தான் தெரியும்’

தேங்காய்ப்பாதியைப் போட்டு விட்டுப் போனாள்.

“என்ன?”

“உன்னை இப்ப என்ன கொஞ்சவா கூப்பிட்டனான், கோப்பி எங்கை?”

“கொண்டுவாறன்”

பூரணி அவனை நிமிர்ந்து பார்க்காது திரும்பிப் போனாள்.

“இவ்வளவு நேரம் அங்கை என்ன செய்தனி?”

‘படுத்துக் கிடந்தனான்’ என்று சொல்ல வாயுண்ணிவிட்டுப் போசாது போய் ஒரு கையில் கோப்பிக் கோப்பையும், மறுகையில் தண்ணீர்ச் செம்பும் கொண்டு விரைந்து வந்தாள். அப்போது -

சந்தியநாதன் கட்டிற் சட்டத்தோடு சாய்ந்திருந்தான். வானொலியில் “வாடி என் கப்பக் கிழங்கே” போயக் கொண்டிருந்தது. அவளுக்கு அப்பாட்டு அருவருப்பு, அவன் அதை இரசிப்பது தெரிந்தது ‘கி’க்

அவன் ஜன்னலைத் திறந்து வாய் கொப்பளித்து தூய்பி விட்டு, கட்டிலில் வந்தமர்ந்தான். அவள் ஆவிபறக்கும் கோப்பியை கணவனின் கையில் பவித்திரமாக கொடுத்து விட்டு நகர்ந்தாள்.

“எங்கை போறாய்? அங்கை என்ன வெட்டி விழுத்திறாய்?

‘புளியமரம்’ என்று சொல்ல நினைத்தாள் “நான் ஒண்டும் வெட்டி விழுத்தேல்ல” என வெடுக்கெனக் கூறினாள்.

“அந்த சிகரட் பெட்டியையும் தீப்பெட்டியையும் எடு” சிறிது தூரத்தில் ரீப்போவில் கிடந்த அவற்றை எடுத்துக் கட்டிலில் வைத்தாள்“

“அடுத்த அறையிலை நேர்றைய டெயிலி நீயுஸ் கிடக்கு எடுத்தா” எடுத்துக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“இனிப்ப போய் வெட்டி விழுத்திறதை விழுத்து”

அவள் கோப்பிக் கோப்பையையும், செம்பையும் எடுத்துக் கொண்டு குசினிக்கு நடந்தாள். இவர் “கப்பக்கிழங்கை விழுங்கப் போறார்”

சந்தியநாதன் கட்டில் சட்டத்தோடு, தலையணையை நிமிர்த்தி வைத்து அதில் முதுகை அணைத்து, மடக்கி உயர்த்திய காலுக்கு மேல் ஒரு கால் போட்டு, நெற்றியில் ஒரு கையை மடித்து வைத்துக் கொண்டு சிகரட்டைப் புகைத்தான். மனம் அப்பாட்டிலேயே கிளர்ச்சியறுகிறது.

ழூரணி குசினிப்பக்கம் போய் கொடியில் தோங்கிய அவனுடைய சாரத்தையும், துவாயையும் எடுத்து, குசினிக்கடுத்துள்ள குளியலறைக் கதவில் போட்டாள். பற்பசையை பிறசில் பிதுக்கி அதையும் அங்கே கொண்டு போய் வைத்தாள். அவன் குளிக்க வரும்போது அவை தயாராக இருக்க வேண்டும்.

சத்தியநாதன் குளித்து விட்டு வரும் போது “ழூரணி சாறம் உரிஞ்சி போட்டிருக்கன் தோய்ச்சுப்போடு” என்று சொல்லி விட்டு அறைக்குச் சென்று உடுப்பை மாற்றினான்.

ழூரணி பிட்டையும் கறிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு போய் ஹோலில் உள்ள மேசையில் வைத்துவிட்டு சாப்பிட வாருங்கோ என்றாள்.

“பொறு” என்ன அவதிப்படுறாய்?

சத்தியநாதன் படுக்கை அறையில் கண்ணாடிமுன் நின்று தலைசீவிக் கொண்டிருந்தான்.

“புட்டு ஆறினாலும் பிடிக்காது”

அவள் மேசையருகில் காத்துக் கொண்டு நின்றாள்; கண்கள் முற்றத்து மாதுளை மரத்தில். சத்தியநாதன் வந்து கதிரையில் அமர்ந்து சாப்பிடத் தொடங்கினான்.

“குழம்புக்கு உப்புக் கூடிப்போச்சு, என்ன யோசனையிலை இருந்தனி!” அவள் பேசவில்லை, தலை குனிந்தபடி நின்றாள் “தூக்கி ஏறிந்து விடுவாரோ” அவன் தொடர்ந்து சாப்பிட்டான்.

“இன்னடக்கிப் பின்னேரம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் பாரதியாரைப் பற்றி ஒரு சருத்தரங்கிருக்கு போவமா?”

அவள் குழைந்து கேட்டாள்.

“பாரதியார் பற்றியோ” என்று கேட்டவன், சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்து விட்டு “எனக்கு வேறை வேலை இல்லையே?” என்றான்.

“நான் போயிட்டு வாறன்று?”

“நான் போயிட்டு வாறனோ? எல்லாம் உம்மடை எண்ணப்படிதானோ?”

“நான் அப்படிக் கருதமில்லை உங்கடை விருப்பத்துக்கு மாறாக என்ன நடந்திட்டுது?”

“கோள்வம் வருகுதோ? நீ போறயில்லை”

அவள் பேசாது நிமிர்ந்த போது நெஞ்சுக்குள் தாலி குத்திற்று, சத்தியநாதன் பீங்கானைப் பார்த்தபடி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“குழம்பு கொஞ்சம் விடு உன்றை உப்புக்குழம்பு!”

அவள் கை குழம்பை விட்டது.

“நீயும் உத்தியோகம் பார்க்கிறதென்டு உனக்குத்திமிர் அதுதான் இப்பிடி!”

“எப்பிடி?”

“வாய்க்குவாய் காட்டாதையெண்டு எத்தினைமுறை சொல்லியிருக்கிறன்”

“நீங்கள் எதையும் பேசலாம்; நான் ஒன்றும் சொல்லக் கூடாதா?”

“பொத்தடி வாயை எச்சிற் கையாலை வேண்டப் போறாய் அடி!” அவள் எகிரி வந்த சினத்தை அடக்கிக் கொண்டாள்.

“இராத்திரி என்னை முத்தமிட்ட வாயா இது” அவள் கண்கள் முற்றத்து மாதுளை மரத்தில் போய் விழுந்தன. அங்கே சிட்டுக்குருவிகள் சோடி சோடி யாய்

சத்தியநாதன் சாப்பிட்டு கைகழுவிலிட்டு, வங்கி முகாமையாளர் தோரணையில் எழுந்து, படுக்கை அறைக்குப் போனான். பூரணி அவள் சாப்பிட்டுக் கை கழுவிய கோப்பையையும், மீதிச் சாப்பாட்டையும் தூக்கிக் கொண்டு குசினிக்குப் போனாள்.

அவளுக்குத் தலை கனத்து இடிப்பது போல் இருந்தது. சாப்பாட்டில் மனம் இல்லை. அவளது உள்ளம் அடிவாவுப் புளியமரத்தில் விடியற்காலையில் கூவிய குயிலைத் தேடியது. அவள் பாத்திரங்களைக் கழுவத் தொடர்கினாள்.

அவள் கழுத்தில் சத்தியநாதன் தாலி கட்டிய பின்னர் புவி சூரியனை இருமுறை சுற்றி வலம் வந்து விட்டது, புவி சூரியனைச் சுற்றுவதால் பருவ காலங்கள் உண்டாகின்றன. இந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் அவளுக்கு மழைக்காலம் ஞாபகத்தில் இல்லை. ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் மழை பெய்த மாதிரி நினைப்பு. திருமணத்துக்கு முன் தனக்கு வரப்போகும் கணவன் எப்படிப் பட்டவனாக இருக்க வேண்டுமென அவள் கற்பனை செய்திருந்தாள். தன்னோடு பழகி, தன்னை அறிந்து, தன்னைப் புரிந்து கொண்டு விரும்புகிற ஒருவனைத் திருமணம் செய்ய அவள் இலட்சியம் கொண்டிருந்தாள். அவளோடு படிப்பித்த தேவநேசன் அவள் எதிர்பார்த்த குணாயியல்புடையவனாக இருந்தான். பூரணி அவனை விரும்பினாள்.

அவனிடம் தன் விருப்பத்தைக் கூற நினைத்தாள். ஆனால் பெற்றோர்கள் எதிர்ப்பை எண்ணி கொஞ்சம் தயங்கிக் கொண்டிருந்த போது திடீரேனச் சத்தியநாதனைத் திருமணம் பேசினர் “இப்போது எனக்குத் திருமணம் அவசியமில்லை என்றாள். யார் கேட்பது? “நல்ல குடும்பம்; நல்ல மாப்பிள்ளை; உன்னைச் சந்தோஷமாக வாழ வைக்கத்தான் நாங்கள் எல்லாம் செய்யிறும்” என்றனர் பெற்றோர்.

ஒரு இலட்சம் ரூபா நன்கொடை; வீடுவளவு; நகைநட்டு, சத்தியநாதன் முகம்மலரத்தாலி கட்டினான். எல்லாம் இனிதே நிறைவேறிற்று.

ஒரு நல்ல கணவனாக இருப்பதற்கு முதலில் நல்ல மனிதனாக இருக்க வேணும். இரவில் சதை இரப்பவனாகவும், பகலில் உயிரை வதைப்பவனாகவும் இருப்பவன் மனிதனேயல்ல; படு சுயநலவாதி. ஆன் ஆதிக்க சமுதாய நிலைமை களைத் தன் சுகங்களுக்காகச் சாதகமாகப் பயன்படுத்துவனை, எல்லாம் நீயே என்று நம்பி நடக்கும் மனைவியைத் தன் வீரத்தைக் காட்ட இடமில்லாத வீரனைப்போல் அடக்கியொடுக்குபவனை அவள் உள்ளம் இப்பொழுதும் அருவருத்து வெறுத்தது.

குசினியில் தனிமையில் நின்று தன் உள்மனதோடு சுதந்திமாக உறவாடுவதில் அவனுக்கு ஏதோ ஒருவகைச் சுகம் இருந்தது. அதனால் இப்போதெல்லாம் அதிக நேரம் குசினியில் இருக்க விரும்பினாள்.

“பூரணி”

“.....”

“பூரணி”

சத்தியநாதன் அழைத்தான்.

அவள் ஹோலுக்குள் வந்தாள். அவன் வெளிவிறாந்தையில் சாய்வுநாற்காலியில் கிடந்து பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“என் சூப்பிட்டங்க?”

“உனக்கு வாயுக்கை என்ன முட்டையா? எத்தனை முறை கத்துறது?”

அவள் மௌனம்

“ஒரு தலையணி எடுத்துக் கொண்டு வா!”

அவள் எடுத்து வந்து கொடுத்தாள், அவன் அதைத்தன் தலையின் கீழ் அணைத்து வைத்தான்

“அந்த ஸ்டிலை எடுத்துக் காலுக்குக் கிட்டவை!”

அவள் எடுத்து வைத்தாள். அவன் அதில் கால்களை நீட்டிப் போட்டான்.

“நான் பின்னேரம் ஓரிடத்தை போகவேணும், சப்பாத்தைப் பொலிஸ் பண்ணி வை.”

“சப்பாத்து நல்லாத்தானே இருக்கு !”

பொலிஸ் பண்ணி வையெண்டா பிறகென்ன கதை - உனக்குத்தலைக்கனம் !”

“ஓம் தலை கணக்குத்தான் !”

அவள் சூறிக்கொண்டு அறைக்குள் சென்று உடுப்புக்களை கணவனுடையது தான் எடுத்துக்கொண்டு தோய்ப்பதற்காகக் குளியலறைக்குப் போனாள்.

அவள் உடுப்புக்களை உலர்ப் போட்டு வர ஒன்பதரை மணியாகப் போக்கு. சூசினிக்கும் வீட்டுக்கும் நடந்து கால்களும் உளைந்தன. கொஞ்ச நேரம் படுப்பம் என்று கட்டிலில் வந்து சரிந்தாள்.

“பூரணி !”

அவள் எழுந்து போனாள்

“என்ன ?”

“அந்த சிகரட் பெட்டியையும் தீப்பெட்டியையும் எடு !” சத்தியநாதன் அவற்றைச் சுற்றுத் தூரத்தில் கிடக்கும் கதிரைச் சட்டத்தில் வைத்திருந்தான். அவள் அவற்றை எடுத்துக் கொடுத்து விட்டு. அந்தக் கதிரைக்கும் அவனுக்குமுள்ள தூரத்தைப் பார்த்தாள்.

“என்ன அப்பிடிப் பார்க்கிறாய் ?”

“ஒண்டுமில்லை இதை எடுக்கவா அங்கையிருந்து என்னைக் கூப்பிட்டங்க ?”

“உனக்கு வேறை வேலை என்ன ?” அவன் சிகரட்டை வாயில் வைத்து பற்றியபடி சொன்னான்.

“ஓ அது சாரி வேலைக்காரி இல்லைத்தானே ?”

“நீ இருக்கிறாய் தானே ?”

“ஓ ! தாவியைத் தூக்கிக் கொண்டு !”

“எனக்கு விசரைக் கிளப்பாமல் போ ?”

அவன் நீட்டி நிமிர்ந்து சிகரட் புகையை ஊதியபடி பத்திரிகையில் கண்களை விட்டான்.

அவள் அறைக்குள் சென்று கட்டிலில் விழுப்போனாள்.

“பூரணி ! தேத்தண்ணி போட்டுக் கொண்டுவா !”

“களைச்சுப் போனார்”

சூசினிக்குப் போய் தேனீர் போட்டுக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

படுக்கை அறைக்குள் வந்தாள். தலை இடித்துக் கொண்டிருந்தது. படுக்கை விரும்பவில்லை, சப்பாத்துக்களை எடுத்துப் பொலிஸ் பண்ணி வைத்துவிட்டு, மத்தியானச் சமையல் செய்யவென்று சூசினிக்குப் போக எழுந்தாள்.

“பூரணி இங்கை வா!”

“என்னது?”

அவள் அவன் முன்னால் நின்றாள்.

“என்ன கவ்விநாய் மாதிரி?”

“உங்களிட்டை எத்தின முறை கெஞ்சிக் கேட்டிருப்பன் நீ, வா, போ என்டு என்னோடை கதைக்கவேண்டா மெண்டு, நானென்ன மாடா, கழுதையா, நாயா?”
அவள் கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

“எனக்கு அப்பிடித்தான் விருப்பம்!”

“எனக்கு விருப்பமில்லை அவ்வளவுதான்!”

“என்றை விருப்பப்படி தான் நான் நடப்பன், நீ சொல்லி நான் செய்யப் போற்றில்லை”

“நீங்க செய்யிறது நியாயமா?”

“இதிலை நின்டு கதைக்காதை போ! வாங்கின அடியள் மறந்து போச்சோ? பொம்பிளையளை வைக்கிற இடத்திலை வைக்க வேணும். இல்லாட்டித் தலைக்கு மேலை ஏறியிருப்பினம்”

“நீங்கள் என்ன எங்களைத் தோளிலையா தூக்கி வைச்சிருக்கிறீங்கு?”

“இப்ப உன்னைத் தோளிலை தூக்கி சீக்கிருக்கட்டோ?”

“அதுக்கு இன்னும் இருட்டயில்லையே”

“அவன் பூரணியை வெடுக்கெனப் பார்த்தான்

“போடி அங்காலை இதிலை நின்டு குலைக்காமல்!”

“நீங்கள் கட்டி வைத்திருக்கின்ற நாய் கடிக்காது”

அவள் விருக்கென்று அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றாள்.

“என்றை லெட்டர் பாட்டையும் பேணையையும் எடுத்துக் கொண்டு வா!”
அவன் எடுத்துக் கொடுத்து விட்டுப் போனாள். அவருடைய கண்களுக்குள் நீரும் நெருப்பும்.

பூரணி சமைத்து முடிந்து படுக்கை அறையில் வந்து கட்டிலில் மல்லாந்து படுத்தாள். தலைக்குக் கீழ் இருங்கைகளையும் கோர்த்து வைத்தாள். அதே கண்கள்; நீரும் நெருப்பும் ஆழ்ந்த யோசனை. இமைகளை மூடி தீர்க்கமாக யோசித்தாள். அறைக்கதவுப் பக்கமாகச் சரிந்து ஒரு கையை தலைக்குக்கீழ் மடித்து வைத்து, நிலத்தை வெறித்து நோக்கினாள். மனக்கலனம் அடங்கிப் போயிற்று நெஞ்சடிப்பு சமநிலை அடைந்தது.

“இஞ்சேருங்கோ!” கணவனைக் கூப்பிட்டாள்

“இஞ்சேருங்கோ! “

“என்னது” அவன் விறாந்தையில், சாய்வுநாற்காலியில் கிடந்தபடி வெடுக்கெனக் கேட்டான்.

“இஞ்சை ஒருக்கா வாங்கோ!”

அவன் எழுந்து வந்தான்

“என்னது?”

“அந்த அறையில் மேசையிலை ஒரு கதைப்புத்தகமிருக்கு. ஒருக்கா எடுத்துத் தாங்கோ.”

“இதுக்கா என்னைக் கூப்பிட்டனி, ஏன் உன்னாலை எடுக்கேலாதா?”

“எனக்குக் கைகாலெல்லாம் உளையிது!”

“என்ன அப்பிடி வெட்டி விழுத்தினாய்? எழும்பி எடு உனக்கு நான் வேலைக்காரனா?”

“உங்களுக்கு நான் என்ன வேலைக்காரியா என்டு நான் எத்தின முறை கேட்டிருக்கிறீன்?”

“என்ன சொன்னனி, நீ என்றை மனைவி. நீ எனக்குத் தொண்டு செய்யத்தான் இருக்கிறாய்.

“எங்கை அப்பிடி எழுதியிருக்கு, தொண்டு, அன்பு, மதிப்பு ஒரு வழிப்பாதையில்லை. கணவன் மனைவிக்கிண்டியிலை அவையெல்லாம் பாஸ்பரமா யிருக்க வேணும்”

“எனக்கென்னடி வகுப்பா வைக்கிறாய்; உனக்கு நான் தொண்டு செய்ய வேணுமோ? அதுக்கு வேறை யாரையும் பார். நீயும் என்னைப் போல உழைக்கிற தெண்ட தலைக்கனம்.”

“உழைக்கிறது பிழையோ? நானும் உங்களுக்குத் தொண்டு செய்ய வேணுமோ என்று கேட்க உரிமை இருக்கு”

போகக்காலடி எடுத்து வைத்தவன், சினங்கொண்டு திரும்பினான்.

“என்னடி சொன்னனி என்னோடை என்ன உரிமைப் போராட்டமா நடத்துறாய்! பல்லுடைச்சுக் கையிலை தருவன்!”

“ஆருடைய பல்லை?”

“என்னடி விட விட வாய் நீஞ்ஞது!”

“என்னை நீங்க மதிக்காவிட்டால் நானும் இனி உங்களை மதிக்கப் போற்றில்லை. மனைவி எண்டு மதிக்காவிட்டாலும் ஒரு மனிதப்பிறவியெண்டு மதிக்க வேணாம்? நான் நாய்மாதிரி இருக்க உங்களைக் கல்யாணங்கு செய்யேல்லை, உங்களோடை வாழ்த்தான் வந்தனான். அவள் பதட்டமின்றி நிதானமாகக் கூறினாள்.

“என்னாடு சொன்னனி பெட்டை நாயே, என்னை இனி மதிக்கப் போற தில்லையோ? என்னை என்ன ஏறி மிதிக்கவா போறாய்... உனக்குப் பார்”“அவன் பற்களை நெருமிக் கொண்டு பாய்ந்து பூரணியின் தலைமயிரைப் பற்றிப் பிடித்து அவளை இழுத்து வீசினான். அவள் நிலத்தில் முகக்குப்பற விழும்போது முதுகில் காலால் உதைத்தான். முகம் நிலத்தில் அடிப்பட விழுந்த அவள் வீரு கொண்டு எழுந்து கலைந்த சூந்தலைக் கட்டிக்கொண்டு,

“நீ மனுவனே இல்லை ஒரு மிருகம்!” என ஆத்திரமாய்க் கர்ஜித்தாள்.

“நான் மிருகந்தான்ரி, திமிர் பிடிச்ச மூதேவி!” என்று சத்தியநாதன் பிறங்கையால் முகத்தில் அடித்தான். காலால் வயிற்றில் உதைத்தான், அவன் கட்டிலில் மல்லாந்து விழுந்தாள், சொன்டு வெடித்து இரத்தம் வடிந்தபடி விழுந்தவள் உடனே ஆவேசங் கொண்டு எழுந்து கண்ணாடு மேசையில் கிடந்த கத்தரிக் கோலைத் தூக்கினாள், முச்ச சினங்கொண்டு இளைத்தது.

“இனி என்றை மேலிலை கை வச்சா, உன்னைக் குத்திக் கொல்லுவன், என்றை மேலிலை கை வைக்க உனக்கு என்னடா உரிமை இருக்கு? நீயும் ஒரு புருஷனா! சீ! தூ! நீ எனக்கு வேண்டாம் போ! போய்த்துலை போ. “அவள் கண்களிலிருந்து கொத்திரி வழிந்தாலும், நெருப்பு இன்னும் அணையவில்லை.

அடிக்க முனைந்த சத்தியநாதன் திகிலுற்று நின்றான். இதற்கு முன் பல தடவைகள் அவன் அடித்த போதெல்லாம் பொறுமையோடு தாங்கியிருக்கிறான். அவனது கைகால்கள் கோபக்கொதிப்பில் நடுங்கின. அவள் கண்களைப் பார்க்க அவனுக்குப் பயமாயிருந்தது.

“உனக்குக் கள்ளப் புருஷன் இருக்கிறானாடு, அது தானாடு உப்பிடிச் சொல்றாய் தோறை!”

“சீ நாயே! உனக்கே வெட்கமாயில்லை?” வாயைக் கழுவிப் போட்டுச் சொல்லு மூண்டு வருஷமாக் காதுவிச்சவளை ஏமாத்திப் போட்டு, சீதனத்துக்கு ஆசைப்பட்டுத் தானே என்னை வந்து கலியாணங்கு செய்தனி, நீ அப்பிடித்தான் சொல்லுவாய். “நான் காட்டின அன்புக்கு நீ செய்தென்ன?”

மிருக கோபங் கொண்ட அவனால் அவனுக்கு கிட்ட நெருங்க முடியவில்லை. கை கால்கள் உணர்ச்சி வசப்பட்டு நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

“தோறை கழட்டாடு நான் கட்டின தாலியை!”

அவள் விறுக்கெனத் தாலியைக் கழட்டி வீசினாள்.

“இந்தா கொண்டு தொலை !”

சத்தியநாதன் திகைத்துப் போனான். அவன் அதை எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அவன் அறைக்கதவோடு அடிப்பட்டுக் கிடந்த தாலியைப் பார்த்தான்.

“என்றை சீதனக் காசில் வாங்கின தாலி தானே?” அவள் மெதுவாகச் சொன்னாள்.

சத்தியநாதனால் நெஞ்சுபொறுக்கமுடியவில்லை. அவன் முகச்சதைகள் தூடிக்க கைவிரல்களை விரித்துக் கொண்டு அவள் மேல் பாயப் போனான்.

“கிட்டவராதை, என்னைத் தொட்டால் குத்துவன்!”

அவள் இருகைகளாலும் கத்தரிக்கோலை விரித்துப் பிடித்துக் கொண்டு தைரியமாக நின்றாள். அவள் கண்களில் தீச்சவாலைகள்.

“உன்றை தாலியைக் கொண்டு போ? என்னை நிம்மதியா இருக்கவிடு! போ!” அவள் கண்ணீர் மல்க, துயரம் தோய்ந்த குரலில் வீரிட்டாள். சத்தியநாதன் நின்று சற்று நேரம் அவளை வெறுப்புடன் நோக்கினான். சட்டென குனிந்து தாலியைக் கையில் எடுத்தான். அடுத்த அறைக்குச் சென்று ஒரு சேட்டை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தான்.

“தோறை இரடி உனக்குச் செய்யிறன்வேலை!”

“உன்னால் என்ன செய்ய முடியும்? நீ திரும்பி வந்தா இங்கை ஒரு கொலை நடக்கும் போடா”

அப்போது பூரணியின் தாய் பதறியடித்துக்கொண்டு ஓடி வந்தாள், அவள் பின்னால் தகப்பனும் நொண்டி நொண்டி வந்தார், தாய் அறைக்குள்,

“எடி அடங்காப்பிடாரி, என்ன காரியமடி செய்தனி, அவன் தாலியோடை போறான். அடக்கமில்லாத நாயே! என்றை வாழ்நாளிலை உன்றை தகப்பனிட்டை நான் வேண்டாத அடியா, உதையா? வாய் திறந்து எதிர்த்துக் கதைச்சிருப்பனா. உன்றை வாழ்க்கையிலை நீயே மன் அள்ளிப் போட்டிட்டியேடி!” என்று மகளைத் திட்டித்தன் தலையில் இருகைகளாலும் அடித்துக் கொண்டாள். பின்பு கணவனைப் பார்த்து “போங்கா போய் பொடியனைக் காலிலை விழுந்தாலும் கூட்டி வாங்கோ! எங்கடை மானமெல்லாம் போப்போது போங்கோ!” என்று புலம்பினாள்.

“அப்பா”

பூரணி வீரிட்டுக் கத்தினாள்.

“போகவேண்டாம். இது என்றை வாழ்க்கையைப் பற்றி நான் எடுத்த முடிவு. வேறு எவராலும் மாத்த முடியாது. சொல்லிப் போட்டன்”

அவள் தீர்க்கமாக சூறிவிட்டு, வந்து கட்டிலில் கைகளை ஏறிந்து நீட்டி நிமிர்ந்து கிடந்தாள்.

ஆசிர்வாதம் கோப்பாயிலிருக்கும் தன் தங்கச்சி வீட்டுக்குப்போய் விட்டுத் திரும்பிப் பருத்தித்துறைவீதியால் யாழ்ப்பாணம் நோக்கிச் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தான்.

அப்போது மாஸை நாலுமணிக்கு மேலிருக்கும்.

கவசவாகனத் தொடர் வண்டிகள் தற்செயலாக “வீதிவலம் வந்தால் உயிருக்கு ஆபத்து என்ற பயத்தில் இடைக்கிடை தலையைத் திருப்பிப் பின்னும் முன்னும் பார்த்தவாறு சைக்கிளை விரைவாக ஓட்டினான். கல்வியங்காட்டுச் சந்தைக்கருகில் வரும்போது உடலில் வியர்வை கசிந்து மூச்சு இழுக்கத் தொடங்கியது. என்றாலும் வேகத்தைக் குறைக்கவில்லை. முகவியர்வையைச் சேட்டுத்தலைப்பால் துடைத்து விட்டான். அவனுக்கு நாற்பத்தைந்து வயது தாண்டி விட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வரும் வான்களும் கார்களும் மிக விரைவாகச் செல்வதை அவதானித்தான். சைக்கிள்காரர்களும் வேகமாகத்தான் போனார்கள் அவனுடைய பயம்தான் அவர்களுக்கும் என எண்ணினான். அவன் முத்திரைச் சந்தைச் சந்தியில் சங்கிலியன் சிலையருகில் வருகையில் அங்கு சிலர் நெருக்கமாகக் கூடி நின்று கடைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் முகங்களில் சிரிப்பைக் காணவில்லை.

வழுமைபோல் அரசியல் பேசுவதுதான் முகபாவங்கள் இல்லை.

அவர்களிடம் கேட்டுப்பார்க்கலாமா என்று தீர்மானிக்கு முன்னர், சைக்கிள் தெருவளைவைக் கடந்து கந்தசாமி கோவில் பக்கமாகத் திரும்பிவிட்டது. சைக்கிளில் பிழேக்கும் குறைவு.

அந்த வீதி நெடுகிலும் வீட்டுப்படலைகளுக்கு முன்னால் அங்குமிங்குமாக நான்கு ஐந்து பேராய்க் கூடின்று கடைத்தபடி, சைக்கிளை ஓட்டிக்கொண்டு அவர்கள் முகங்களைக் கூர்ந்து பார்த்தான்.

சகலரது முகங்களிலும் ஆழமானபீதியும் சோகமும் அந்தரிப்பும்.

“ஏதோ விபரீதம் நடந்து முடிஞ்சிருக்கு”

கோயில் ஜூர் வீட்டுக்கு முன்னால் நின்று கடைத்துக் கொண்டிருந்தவர் களுக்கு அருகில் சென்று சைக்கிளில் நின்றவாறு.

“என்ன விஷயம் ஆரையும் சுட்டுப் போட்டாங்களோ?” என்று மெதுவாகக் கேட்டான்.

“சுட்டதோ? காட்டுமிராண்டியள் செய்த கொடுமை தெரியாதோ?” தோனில் துவாயுடன் வேட்டியை மடித்துச் சண்டிக்கட்டுக் கட்டியிருந்த ஒரு கிழவர் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்துச் சினத்துக்கொண்டார்.

அவன் நெஞ்சு இடித்துக்கொள்ள சைக்கிளைவிட்டு இறங்கி நின்றான்.

“இல்லைப்பாருங்கோ நான் மத்தியானம் கோப்பாய்க்குப் போயிட்டு இப்பத்தான் வாறன்”

அங்கு நின்ற எல்லாருடைய முகங்களையும் அவன் கண்கள் மேய்ந்தன.

“நெடுந்தீவிலை இருந்து குறிகாட்டுவானுக்கு வந்த படகிலை இருந்த சனங்கள் எல்லாரையும் வெட்டி, குத்திக்குதறிக் கொண்டு போட்டாங்களாம் மிருகங்கள்” அந்தக் கிழவர் கூற வாய் திறக்கும் போது பக்கத்தில் வெறும் மேலூடன் நின்ற ஒருவர் கூறினார்.

மனக்கொதிப்பு வார்த்தைகளில் பீரிற்று.

“குழுதினி என்ற படகாம்”

“ஓம்! ஓம்! சனம் யாழ்ப்பாணம் வர வந்திருக்கு!” அவர்கள் சொன்னவற்றைக் கீட்ட ஆசீர்வாதம் முகமிருண்டு கைகளில் வியர்வை கசிய “உண்மையாகவோ” என்று அதிர்ச்சியுற்றான்.

அவனால் நம் பழுதியவில்லை என்றில்லை. அத்தகைய அனர்த்தம் நடக்கக்கூடாதென்ற மனவேக்கை.

“ஆஸ்பத்திரியிலை வந்து குவியிற சடலங்களைப் போய்ப்பாரும், உண்மை தெரியும், சனமெல்லாம் பதகளிப்படுகிறது தெரியவில்லையோ!”

“கிழுகள், குமருகள், குழந்தைகுட்டிகள், குஞ்சகுருமன்கள் எல்லாத்தையும் வாள், கத்தி, கோடரிகளாலை கதறக்கதறக் குத்திக்குதறியிருக்கிறான்கள். காட்டுமிராண்டிகள்”

“பக்கிளம் பாலகரின் வயித்திலையெல்லாம் குத்திக் கொன்றிருக்கிறாங்களாம். வெறி பிடிச்ச நாய்கள்!”

“ஆஸ்பத்திரிக்கு வாற சடலங்களைப் பார்க்கேலாதாம் அத்தனை கோரமாம்.” அவர்களின் உணர்வுகளை உள்வாங்கிய அவன் கந்தசாமி கோயில் கோபுரத்தை நோக்கியவாறு மௌனமாய்ச் சில நிமிடங்கள் நின்றான்.

“ஆராம் செய்தது?”

அவன் அவர்களிடம் கேட்டான். முகம் இருண்டு போனது.

“வேறை ஆர் இங்கை படகிலை திரியிற பசாசகள்தான். சிவிலுடையிலை படகில் வந்து இந்தப் படகிலை குதிச்சாங்களாம் அலுக்கோசகள்!” அந்தக் கிழவரே கூறினார். சொற்களில் வெறிப்பின் கொதிப்பு.

“நல்லூர்க்கந்தா! இந்தக் கொடுமைக்கு ஒரு முடிவில்லையா?”

அருகாமையில் வீட்டு வாசற்படியில் குந்திக்கொண்டிருந்த ஒரு பொக்கை வாய்க் கிழவி கோயிலை நோக்கி இரு கைகளையும் விரித்துப் பிரலாபித்தாள்.

“இந்த அறுவான்கள் நாசமாப்போவாங்கள்”

ஆசீர்வாதம் சிறிது நேரம் தலைகுனிந்து நிலத்தை வெறித்தபடி நின்றான். பின்னர் சைக்கிளை மெல்ல உருட்டி தெருவுக்கு வந்து அதில் ஏறி மிதித்தான். சைக்கிள் தெருக்கிடங்குகளில் விழுந்தேறிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. மிக மெதுவாக, “அனுராதபுரத்தில் நடந்ததிற்குப் பழிக்குப் பழியோ!” என்ற விசனம் அவன் மனதை நெருடியது. அவனது தலை சுற்றுக் கவிழ்ந்து, கண்கள் வீதியை நோக்கியிருந்தன.

“இந்தக் கொடுரங்கள் எங்கைபோய் முடியப்போகுதோ?” மனக்கொதிப்பு, நெருக்கக்கணத்து, இருதய இட வேகம் கூடிற்று. தெருநெடுக இதே மாதிரி பதகளிக்கின்ற மக்கள் கூடிக்கூடி நின்றபடி, அவன் கோவில் வீதியால் வந்து றக்கா வீதிக்குக்கூடி திரும்பி மருதடிப் பிள்ளையார் கோயிலருகில் வந்து அங்கு தெருவோரத்தில் குளத்தை அண்டி நிற்கும் மருதமரங்களுக்குக் கீழ்ப்போய் நின்றான்.

சைக்கிளை விட்டு இறங்கவில்லை.

அவனுடைய வீடு மருதடிப்பிள்ளையார் கோயிலுக்கு முன்னால் உள்ளவீதியில் வலது பக்கத்தில் மூன்றாவது, அது வீடில்லை, ஒரு கராச்சை அவன் வீடு போல் சரிப்படுத்திக் குடியிருக்கின்றான். என்பத்திழுன்று ஜூலை இனக்கலவரத்தில் சகலவற்றையும் பறிகொடுத்து உயிர்தப்பி உடுத்த துணிகளோடு அகதியாய் மனைவி பிள்ளைகளோடு அவன் அங்கு வந்தான்.

அவனுக்கு வீட்டுக்குப் போக மனமில்லாதிருந்தது.

முதலாவது மருதமரஅடியில் சைக்கிளைச் சாத்தினான். குளமதகோடு கட்டியிருக்கும் குந்தில் போய் அமர்ந்து மழை நீரால் நிரம்பிய அக்குளத்தை நோக்கியவாறு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். நிலைமைகள் மோசமாகி வருவதையும் எதிர்கால அனர்த்தங்களையும் போர்வெறியின் அடாவடித்தனங்களையும் என்னி என்னி அவன் உள்ளம் நிம்மதி குலைந்து அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தது.

இருட்டறையில் கண்விழித்திருக்கும் கைதிபோல் தெரியமிழந்து நீண்ட நேரமாக அங்கிருந்தான்.

மருதமரங்களை மேவி இருள் கவிந்து வந்தது.

ஊரடங்குச்சட்ட நேரம் மனதை உறுக்கிறது.

எந்த நேரமும் கொடுமைகள் நிகழும் போது இச்சட்டத்தை அமுல்படுத்துவதில் அர்த்தமேயில்லையென நினைத்தான். மனைவியும் பிள்ளைகளும் பயப்படுவார்கள் என எழுந்தான். அவர்களுக்கு இந்த அவசியத்தை எட்டியிருக்கும், பயந்து நடுங்கிச் சாவார்கள். “நிம்தியிழுந்த வாழ்க்கையாய்போக்கு”

வஸது கையால் சைக்கிள்கான்டிலைப் பிடித்து அதை நிமிர்த்தி உருட்டிக் கொண்டு மருதடி வீதியில் இறங்கி மெல்ல நடந்து நிமிர்த்து பார்த்தான். வீட்டுக் கேற்றடியில் மனைவியும் பிள்ளைகளும் வழியை விழுங்கியவாறு அவனுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தனர். பெரிதாகதான் எதுவும் நடக்காதது போல் அவன் சாதாரணமாய் நடந்தான்.

“இவ்வளவு நேரமும் எங்கை போயிருந்தனீங்க? நாங்கள் உங்களை நினைத்து பயந்து கொண்டிருக்கிறம்” என்று மனைவி கேட்க “ஓம்பா” என்று மூன்று பிள்ளைகளும் சினந்து கொண்டனர்.

அவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. கேற்றைக் கடந்து சைக்கிளை முற்றத்துக்கு உருட்டிக் கொண்டு போனான்.

பிள்ளைகள் தாயின் இரு கைகளிலும் தங்கள் கைகளைக் கோர்த்தி, தாயை அணைத்தபடி அவனுக்குப் பின்னால் சென்றனர்.

“உங்களுக்கு விஷயம் தெரியாதோ? மனைவியின் கேள்வியில் விஷயத்தைச் சொல்லும் அவதியில் பயப்படக்களிப்பும்.

“என்னது?”

“என்னவோ எங்கைநின்டு வாரீங்க? நெருந்தீவிலையோ எங்கையோ இருந்து படகிலை வந்த சனங்கள் எல்லாத்தையும் நடுக்கடவிலை வைச்ச கொத்தி வெட்டிக்கொண்டு போட்டாங்களாம்” சொல்லும் போது பயத்தில் அவளது கைகள் ஒன்றையொன்று பிசைந்து கொண்டிருந்தன. முகத்தில் பீதி உலுப்பிய களை இருண்டு கொண்டிருந்தன

“இரண்டு மூன்று வயதுக் குழந்தைகளையும் வயித்திலையாமப்பா குத்திக் கொண்டு போட்டாங்களாம். அதைக்கேட்க எனக்கென்னவோ செய்துப்பா” அவனுடைய கடைசி மகள் தீபம், பத்து வயது, தாயை இறுகக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

“அம்மா விளாக்கைக் கொழுத்துங்கோ பயமாயிருக்கு” அது மற்ற மகள் விவேகா, பன்னிரெண்டு வயது. இயற்கையிலே பயந்த சுபாவம்.

“அப்பா சிவில் உடையிலை வந்த நீலச்சட்டைப் பிசாசுகளாம் இதைச் செய்தது.

சிறிலங்கா நேவியாம்”

முப்பது பேருக்கு மேலை செத்துப் போச்சதுகளாம்” இப்படிக் கூறியது அவனுடைய மூத்த மகன் அமரன், பதினாலு வயது.

“பிரேதங்கள் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து கொண்டிருக்காம். அதுகளைப் பார்க்க கேலாதாம். அவ்வளவு அகோரம்பா” என்று கூறிய விவேக்காவின் குரலில் வெலவெலப்பு.

“என்னவங்கோ எனக்குப் பயமாயிருக்கு.....”.

அவன் மனைவியைத் தொடரவிடாது, “என்னப்பா சம்மா பயமாயிருக்கு, பயமாயிருக்கு என்னு கொண்டு” என்று கூறி பயவணர்வை அடக்க நினைத்தான்.

“பின்னை இப்படிப் பயங்கரக் கொடுமை நடக்கேக்கை பயப்படாமல் இருக்க முடியுமே? “அப்ப பயப்பட்டு” பயப்பட்டு என்ன வரப்போகுது? நெஞ்சு தான் நோகும்” அவன் சைக்கிளை வீட்டோரத்தில் நிற்கும் வேப்ப மரத்தில் சாத்திவிட்டு, விராந்தையில் கிடந்த ஒரு கதிரையிலை வந்திருந்தான். மூன்று பிள்ளைகளும் தாழையிலே விட்டு அவனைச் சுற்றி தோளில் உரசியபடி வந்து நின்று கொண்டனர். மனைவி இன்னொரு கதிரையை அவனுக்கு நெருக்கமாக இழுத்துவிட்டு அதில் அமர்ந்தாள்.

“என்னவங்கோ கொழும்பிலை ஈனஇரக்கமில்லாம தமிழரைக் கொன்றாங்கள். எங்களையும் கொல்ல வந்தவங்க. நாங்கள் ஏதோ தப்பி இங்கை வந்தம். இங்கையும் இப்படி யெண்டா நாங்க எங்கை தப்பி ஓடுறவது?” மனைவி நெஞ்சில் இரு கைகளையும் வைத்து அழுத்தியவன்னைம் அதிர்ந்து போன உணர்வுகளோடு சொன்னாள்.

“சம்மா விசர் யோசனையை விட்டிட்டுப் பேசாம இரப்பா” அவன் அவளை அதட்டினான். அந்த அச்சமே அவனுக்குள் பூதாகரமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் அஞ்சிச்சாவதை அவன் விரும்பவில்லை.

“என்ன விசர்க்கதை என்கிறியன். அப்படி நடக்கக் கணநாள் எடுக்குமோ? உதிலை இருக்கிற நெடுந்தீவுக்கடலிலை நடந்திட்டுது தானே?”

“அவங்களாலே எல்லாரையும் கொல்ல முடியுமே. அப்படி ஒன்றும் நடக்காது. வீணாப் பயந்து சாகாதையும்”

“அம்மா இருட்டிப் போச்ச விளக்கை கொழுத்துங்கோ. பயமாயிருக்கு” தீபா.

“ஓமீமா, கெதியிலை கொழுத்துங்கோ. ரோட்டு ஸைற்றும் இல்லை” விவேக்கா.

“நடுக்கடலிலை இந்தச் சனங்கள் என்ன பாடுபட்டிருக்கும் என்னப்பா?” அமரன் யோசித்தவாறு இருந்துவிட்டுக் கேட்டான்.

“ஓ! அதுகள் சரியா அந்தரிச்சக்ததான் செத்திருக்கும்!” ஆசீர்வாதம் தன் உணர்வுகளை வெளிக்காட்டாது கூறினான்.

மனைவி மன்னென்னென விளக்கைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு வந்து காற்றில் அணையாதவாறு விறாந்தை மூலையில் வைத்தாள்.

“தீபாக்குட்டி அப்பாக்குக் கொஞ்சம் தன்னி கொண்டாம்மா!”

“ஐயோ, அப்பா என்னாலை ஏலாது, குசினிக்குப் போகப் பயமாயிருக்கு” அவள் தகப்பனின் தோளைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டாள்.

“என்னாலும் ஏலாது, நெஞ்சிடிக்குத்பா” விவேகா அவனது தொடையிலை நெஞ்சை அழுத்தப் படுத்தாள்.

“என்ன அப்பிடிப் பயம். பயந்தாங்கொள்ளிகள்” குசினிக்குள் போய் ஒரு யோக்கில் தன்னீர் கொண்டு வந்தான் அமரன்.

“அமரன் தான் சரி, என்ன மன்னாங்கட்டிப்பயம்”

என்றுக்கறிய ஆசீர்வாதம் தன்னீரை மடக்குமடக்கெனக் குடித்தான்.

நெஞ்சம் குளிர்ந்தது. பெரும் ஆறுதலாய் இருப்பதை உணர்ந்தான்.

“யோசிக்க யோசிக்க எனக்கும் நெஞ்சிடிக்குத்பா” தகப்பனுக்கும் தாய்க்கும் இடையில் நிலத்தில் குந்தியிருந்த அமரன் கூறினான். அதைக் கேட்டு எழுந்த சிரிப்பு சொண்டுக்குள் வரண்டு போயிற்று ஆசீர்வாதத்திற்கு. அனது மனைவிக்கோகட்டும் யோசனை. அவள் வெளியே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் மனவெளியில் படகில் வந்தோரின் அவைக் கோவலங்கள் “சுற்றிவரப் பாருங்கோ பேய் அமைதி. ஆள்அரவம் இல்லை, ஏதோ அனர்த்தங்கள் நடக்கப்போற மாதிரி இருக்குதல்லே யேகவே! ”

அவள் ஆசீர்வாதத்தின் வஸது கையை இறுக்பற்றிக் கொண்டு மெதுவாகச் சொன்னாள். இதைக்கேட்ட தீபா தகப்பனின் கழுத்தை இறுக்ப் பிடித்ததை அவன் உணர்ந்தான்.

“அப்பா கொழும்பிலை தமிழரைக் கொண்டவங்களப்பா இங்கையும் வந்திட்டாங்க?” தீபா அவனது காதுக்குள் பேசினாள்.

தாய்க்கும், மகளுக்கும் என்ன பதில் சொல்வதென்று அவனுக்குப் புரியவில்லை.

“என்ன பேசாமல் இருக்கிறீங்க”

“ஹரடங்குச்சட்டந்தானே இப்படித்தான் அமைதியா இருக்கும். அமைதியை நிலைநாட்டத்தானே இச்சட்டம் போட்டிருக்கு”

“ம் உங்கடை கதை, வேலிதானே பயிரை மேய்து” மனைவி கூறினாள்.

“எல்லா இடமும் அது முடியாது, மனங் குளம்பாமல் சும்மா இரும்” அவன் மனைவியைத் தைரியப்படுத்த முனைந்தான். அவனுக்கோ பிள்ளைகளை என்னி நெஞ்சேக்கம்.

படாம் - டுட் - டுட் - டுட்

“ஐயோ அப்பா! யேசுவே!”

“அம்மா!”

“கடவுளே ஐயோ!”

“யேசுவே எங்களைக் காப்பாற்றும்!” தாயும் பிள்ளைகளும் பதறி அவனைப் பாய்ந்து அணைத்துக் கொண்டு நடுங்கினர்.

“பொறுங்கோ! சத்தம் போடவேணாம்! அது குரும்பட்டி!” சற்று நேர நிசப்தம். இருட்டில் அவர்கள் கண்கள் பேந்தப் பேந்த மூழ்கின.

“குரும்பட்டியா?”

மனைவி நெஞ்சில் கைவைத்துப் பெருமுச்சு விட்டாள்.

“ஓம்பா கூரைத்தகரத்திலை விழுந்து கோடிப்பக்கம் உருண்டு போனது!” அவர்களைத் தைரியப்படுத்த அவன் வலிந்து சிரித்தான்.

“எனக்கேதோ பயமாயிருக்கப்பா! இந்த நேரத்திலை அந்தப் பசாக்கள் வந்திட்டா? நாங்கள் என்ன செய்வம்? எங்கை ஒடிப்போறது?”

மனைவி நெஞ்சில் இருக்கைகளையும் கோர்த்து அணைத்துக்கொண்டு அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“என்னவும் நீர் விளஸ் யோசனையெல்லாம் யோசிச்சுக்கொண்டு” அவன் மனைவியை அதுடினான். ஆனால் அவனுக்கும் அதே யோசனை. அதே நெஞ்சிடி. ஆசீர்வாதம் சுவரில் தொங்கிய கலண்டரைப் பார்த்தான். மே புதினைந்து. அவனும் அவளும் வீட்டுக்கு வெளியே இருளமுடிய வெளியையும் முன்வளவில் உயர்ந்து உம்மாண்டியாய் நிற்கும் பணைமரங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு பேசாமல் இருந்தனர். பிள்ளைகள் தமக்குள் யோசித்துக்கொண்டு மௌனமாய் இருந்தனர்.

தெரு வெறிக்கோடுக் கிடந்தது. வேம்பின் கிளைகள் காற்றின் அசைவதால் இலைகளின் சிலிர்ப்பு. வளவுக்குள் இருந்திருந்து பச்சிகளின் கத்தல்கள். பல்லிகளும் இடைக்கிடை சாத்திரம் கூறின.

மனைவி அவனுடைய கையைச் சுரண்டினாள்.
“என்ன?”

“குளத்தடியிலே நாய்க்கொல்லாம் பலமாக் குலைக்குதுகள்” அவள் உள்ளளக்கிய குரலில் சொன்னாள். அவள் சொல்வாள் என அவன் எதிர்பார்த்தான்.

“இம் - ம - ம”

“அந்தா குண்டுச்சத்தமும் கேட்குது. முந்தியும் ஒண்டு கேட்டது”

பிள்ளைகளும் மனைவியும் இன்னும் இன்னும் அவனை நெருங்கி அனைத்துக் கொண்டனர்.

“நாங்கள் மாட்டைக் கண்டாலும் உப்படித்தான்”

“உந்தச் சந்தம் வேறை. அன்னியரைக்கண்டு குலைக்கிறமாதிரி எல்லே கிடக்கு”

“அது உம்மடை பயப்பிராந்தி, நான் கேற்றிடக்குப் போய் பார்த்திட்டு வாறன்”

“ஜேயோ அப்பா நீங்க போகவேண்டாம், சட்டுப் போடுவாங்கள், சனியன்கள்,” மூன்று பிள்ளைகளும் அவனை மேலும் இறுக்கக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டன.

“சுக்குச் சுக்குச் சுக்குச் சுக்கு”.....

“கெவிக்கொப்டர் இரையுதுப்பா” தகப்பனின் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடந்த அமரன் தலையைத் தூக்கிச் சொன்னான்.

அவன் சொல்லி முடித்துச் சிறிது நேரத்தில் கெவிக்கொப்டர் பேய் இரைச்சௌடுதென்னை மரா உச்சிகளை முட்டுமாப்போல கோட்டையை நோக்கிப் பறந்துபோனது.

“யாழிப்பாணத்திலே ஏதோ செய்யப் போறாங்க” மனைவி வெளிஇருட்டை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு கூறினாள்.

“இங்கை அப்படி நடக்க விடமாட்டாங்க பேசாமல் இரும். பசிக்குது சாப்பிடுவம் வாருங்கோ” அவன் மனைவியின் கவனத்தை திசைதிருப்ப எண்ணினான். அவன் எழுந்து குசினிக்குள் போகத் தயாரானான். பிள்ளைகள் அவனது கைகளை பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

எல்லோரும் குசினிக்குள் புகுந்து குப்பி விளக்கைச் சுற்றி ஒருவரை ஒருவர் ஒட்டியபடி இருந்து சாப்பிட்டனர்.

“இண்டைக்கி அறைக்கை இருந்து செபம் சொல்லுவும்”

சாப்பிட்டு முடிந்து அறைக்குள் சென்று பாயை விரித்து இடைவெளி

இல்லாதவாறு நெருங்கி இருந்து கொண்டனர். தகப்பனுக்கும் தாய்க்கும் இடையில் நுழைந்து மூவரும் இருந்தனர்.

ஐந்துபேரும் எதுவும் பேசாமல், சவுரில் தொங்கும் யேசுநாதரின் உருவப் படத்தை ஒரு மனதோடு பயபக்தியாய் ஏறிட்டு நோக்கினர். கைகளை நெஞ்சோடு அணைத்துக் குவித்துக் கொண்டனர்.

அரிக்கன் ஸாம்பு மூலையில் எரிந்துகொண்டிருந்தது.

“யேசுவே எங்கள் மேல் இரக்கமாயிரும்”

“அன்பான யேசுவே! இந்த இராத்திரியில் எங்களைக் கொடிய மரணத்தி விருந்து காப்பாற்றும்”

“இரக்கமான தேவனே! எங்கள் உயிரைக்காப்பாற்றியருந்தும்”

தாய் முதலில் சொல்லி மற்றவர்கள் அதைத் திருப்பிச் சொன்னார்கள். அதைத் தொடர்ந்து ஜம்பத்தி மூன்று மணிச் செபமாலை சொன்னார்கள்.

தாயின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் இரகசியமாய் கசிந்து கொண்டிருந்தது.

கொழும்பில் எண்பத்திமூன்று ஜாலைக் கலவரத்தில் எல்லாம் இழந்த பின்பு பிள்ளைகளின் உயிரைக்காக்க அவனும் அவனும் பட்ட அவஸ்கள் மனதை மீண்டும் பாரப்படுத்தின. அவள் பிள்ளைகளுக்குத் தெரியாது கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“படுப்பம்”

ஆசீர்வாதம் கொட்டாவிலிட்டுக் கூறினான். பிள்ளைகளும் மனைவியும் நிலைமையை மறந்து நித்திரை கொண்டால் போதும் எனக் கருதி நித்திரைக் கொட்டாவி வந்ததாக நடித்துப் பாயில் சரிந்தான்.

“அப்பா நான் உங்களைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டுதான் படுப்பன்” தீபா அவனைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள்.

“நான் அம்மாவைக் கட்டிப் பிடிப்பன்” விவேகா சொன்னாள், தாயும் பாயில் சரிந்தாள். அவர்களுக்கிடையே அமரன் குறண்டிப் படுத்தான்.

“விளக்கை நூர்ப்பம்”

ஆசீர்வாதம் சொன்னான்.

“வேண்டாம் அதிருக்கட்டும்”

மனைவி கூறப் பிள்ளைகளும் ஒம்பா என்றனர்.

“அப்ப கண்களை மூடி நித்திரை கொள்ளங்கோ” அவள் கூறிவிட்டுத் தான் கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

சொற்பநேரம் மௌனம்.

“தெருவில் “ஜீப் இரையிறமாதிரி இருக்குதுங்கோ” மனைவி மெல்லக் கூறினாள்.

“இன்டைக்கி புதிசா இரையிதா, பொடியன்கள் திரியிறவங்கதானே படும்ப்பா”

அவன் சினந்தான்.

அவனை அணைத்துக்கிடந்த தீபாவின் கையில் ஏதோ தட்டுப்பட்டது.

“என்னம்மா கையில் வைச்சிருக்கிறாய்?”

“அது என்றை பாவப்புள்ளையப்பா”

“அதை ஏன் கையிலை வைச்சிருக்கிறாய். அதை அங்காலை வை”

“இல்லை அப்பா, எங்களை கொண்டுபோட்டாங்களெண்டால் இதை தனியா விட்டுட்டுப் போகக்கூடாதப்பா. அது பாவம்பா.

அவன் திடுக்குற்றுப் போனான். கண்கள் கலங்கின.

“நாங்க சாகமாட்டம்மா. வாறவங்களை கொண்டு போடுவன். அந்தா முலையிலை கோடாவி எடுத்து வைச்சிருக்கிறன். அவங்களை துண்டு துண்டா கொத்திப் போடுவன்”

அவன் மிகமிகத் தெரியத்தோடு சொன்னான்.

“அப்பா” அமரன் அழைத்தான்.

“என்ன”

“நான்பா கொடுவாக்கத்தி எடுத்து வைச்சிருக்கிறன். சனியன்கள் வந்தா எப்படிச்சரி வெட்டுவன். நாங்கள் சம்மா சாகக்கூடாதப்பா”

ஆசீர்வாதத்தின் நெஞ்சு வீறு கொண்டு பெருமிதம் பெற்றது.

தாயின் கண்களில் கண்ணீர் அவள் நெஞ்சோ பயத்தில் நலுங்கிப் போனது

ஆசீர்வாதம் அமரனின் கைகளையும் பிடித்து நெஞ்சோடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டான்.

“எங்களை எந்தச் சனியன்களும் கொல்ல முடியாது படுங்கோ” பயப்படாமல் படுங்கோ.”

ஆசீர்வாதம் வெடிப்புறச் சொன்னான்.

ஓரு வண்டியில் மூட்டிய மாடுகள்

குந்தசாமி பொழுது நன்றாக விடிந்து விட்ட போதும் பாயை விட்டு எழும்ப மனம் வராது, நெற்றியில் கை வைத்துக் கொண்டு குப்புறச் சரிந்து படுத்துக் கொண்டான். பக்கத்து வீட்டு மொட்டை ஜினதாசா கொழும்பு மத்திய சந்தைக்குப் போய், தேங்காய் வாங்கி வண்டியில் போட்டு விற்பதற்காக நாலரை மணிக்கே எழும்பி தன் மனைவியை எழும்பி ஆரவாரஞ் செய்யத் தொடங்கிய போது கந்தசாமியின் நித்திரை முற்றாக முறிந்து விட்டது. அவன் கண்களை மூடிக் கொண்டு இடது கார் பெருவிரலால் பாய் விளிம்பில் மெல்லத் தட்டியபடி கிடந்தான். அவன் எழுந்து அலுவலகத்துக்குப் போக வேணும். அவன் ஓர் எழுதுவினைகள், வேலையில் மனங்கு சலித்துப் போக்க.

காகங்களும், குயில்களும், மைனாக்களும், குருவிகளும் புத்துணர்வடன் சத்தமிட்டுக் கொண்டு காலை இளம் வெய்யிலில் அங்குமிங்கும் பறந்தோடித் திரிவதை அவன் குப்புறக் கிடந்தவாறு இரசித்தான். அவை அன்றைய தீணைப் புத்துணர்வோடு, தேடித்திரிகின்றன. “அது” களுக்குத் தீணி கிடைத்துவிடும்.

“இஞ்சேருங்கோ”

அவனது மனைவி சின்னப்பொன் வந்து தலைமாட்டில் குந்தியிருந்தவாறு அவனது தோனைக் குலுக்கினாள்.

“ம் என்ன தொல்லை?” அவன் குப்புறக் கிடந்தவாறே கேட்டான்.

“பாண்காரன் மணி அடிக்கிறான். பிள்ளைகளுக்குப் பாண் வாங்க வேணும் காசு கிடக்கே?”

“சேட்டுப் பொக்கற்றுக்கை பாரும்”

சின்னப்பொன் எழுந்து சுவரில் தொங்கிய அவனது சேட்டுப் பொக்கற்றைக் கைவிட்டுத் துளாவினான்.

“இஞ்சேருங்கோ இரண்டு ரூபா நாற்பந்தைகுச் சதந்தான் கிடக்கு”

“அவ்வளவுதான்”

“இஞ்சேருங்கோ ரெண்டரை றாத்தல் வாங்க இன்னும் காசு வேணுமே?”

“அந்த மேசையிலை தடவிப்பார் கிடக்கும்” அவன் பக்கீஸ் பலகை மேசை ஒன்று வாங்கி வைத்திருந்தான். பிள்ளைகள் படிக்கவந் தன் கந்தோர் வேலை செய்யவும். மனைவி சென்று அந்த மேசையில் தடவினாள்.

“கிடக்குக் கிடக்கு பத்துச்சதங்க கிடக்கு” சின்னப் பொன்னுக்குச் சந்தோசம்.

அவள் காசுகளைத் திரட்டிப் பொத்திப் பிடித்தவாறு வீதிக்கு ஓடினாள். பிள்ளைகள் காலைக்கடன் முடிக்க கக்கூசுக்குப் போய் விட்டார்கள்.

கந்தசாமி கண்களைத் துடைத்து விட்டபடி புரண்டு நிமிர்ந்து கிடந்து முகட்டைப் பார்த்தான். பழைய ஓடுகள் உடைந்து உடைந்து வானத்தைக் காட்டின. மழை பெய்தால் ஒழுக்கு விழுமிடங்களில் பாத்திரங்கள் வைத்துத்தான் நீரைச் சேகரிக்க வேணும். அவனுடைய சிறிய வாடைகைக்கு, ஒரு சிறு அறையும், குசினிக்கு என ஒரு ஓடையும் கிடைத்ததே பெருங் காரியம் என்றாலும் மழைக்காலம், வரப்போகுதென நினைக்கப் பெரும் மனவதைப்பாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலே கொக்குவிலில் அவனுக்கு நல்லதொரு வீடு இருக்கிறது.

பாண் வாங்கிக் கொண்டு சின்னப் பொன் வந்தாள். பானை அந்த மேசையில் வைத்தாள்.

“தேய்காயுமில்லை பானுக்குச் சம்பளவது செய்ய வேணும், கறியும் பகலைக்கு வைக்க வேணும். ஒரு குறைப்பாதித் தேங்காய் தான் கிடக்கு” என்று கூறியவள் தலை முடியைக் கற்றையாகப் பிடித்து சொறிந்து விட்டாள்.

“ஏதோ சமாளி”

“ம் நல்ல சமாளிப்புத்தான், ஓவ்வொரு நாளும் சமாளிப்பு” அவள் குசினி ஓடைக்குள் போனாள். அவர்களது இரண்டு பிள்ளைகளும் முகங்கழுவி வந்து பாடசாலை செல்வதற்காக தகப்பனுக்குப் பக்கத்தில் நின்று கொண்டு உடுப்பு மாற்றின.

கந்தசாமி நிமிர்ந்து நெஞ்சில் இரு கைகளையும் கோர்த்துப் போட்டுக் கிடந்தவன், கள்ளமாகக் கண்களைத் திறந்து பார்த்து விட்டு மீண்டும் கண்களை முடிக் கிடந்தான்.

“மோகன், தேவி வந்து சாப்பிடுங்கோ! நேரம் போச்சு” சின்னப் பொன் குசினிக்குள் நின்று பிள்ளைகளைக் கூப்பிட்டாள்.

கந்தசாமி மனைவி பிள்ளைகளுக்குச் சாப்பாடு கொடுத்து பாடசாலைக்கு அனுப்பும் வரை பாயிலே கிடந்தான்.

“அப்பா! போயிட்டு வாறம் “விடிஞ்சபோச்ச எழும்புங்கோ”

“ஓம் புள்ளைகள் கவனமாக ஓரத்தால் நடந்து போக வேணும்”

“ஓமப்பா”

சின்னப் பொன் வீதிவரை பிள்ளைகளைக் கூட்டி வந்து வழி அனுப்பி விட்டுத் திரும்பி வந்தாள்.

“புள்ளைகள் கிளிஞ்ச சட்டைகளைப் போட்டுக் கொண்டு போகுதுகள்”

“அதுக்கு நான் என்ன செய்ய?”

“நீங்கள் எழும்பி முகத்தைக் கழுவுங்கோவன்”

“ம் கழுவுவம்”

“ஏன் வேலைக்குப் போகேல்லையோ?”

“போகத்தான் வேணும்”

“அப்ப எழும்புங்கோவன்”

அவன் எழுந்து நின்று கைகளை அகல வீசிச் சோம்பஸ் முறித்துக் கொட்டா வியும் விட்டான்.

அந்தப் பாழடைந்த பழம் வீட்டிலே இன்னும் இரண்டு கிளார்க்கர் குடும்பங்கள் வாடகைக்கு இருந்தன. அவன் குசினிக்குள் சென்று பற்பொடியை உள்ளங்கையில் கொட்டி பற்களை தீட்டியவாறு, குசினிக்கு அடுத்தாற் போல் உள்ள பைப்படிக்குச் சென்றான் முகங்கழுவ. அப்போது அந்தக் கிளார்க்கர் குடும்பங்களுடன் பேசிக் கொள்வான்.

“இஞ்சேருங்கோ இஞ்சேருங்கோ”

“என்னப்பா?”

“சாறும் பின்னாலை நல்லாக் கிளிஞ்ச போச்ச, சாறத்தை அவிட்டு கிழியலை முன் பக்கம் மறைச்சக் கட்டுங்கோ” கந்தசாமி அவர் சொன்னபடி செய்து விட்டு முகங்கழுவி வந்தான்.

“இந்த மாதச் சம்பளத்தில் உங்களுக்கு ஒரு சாறும் வாங்க வேணும்” அவன், சாறத்தின் முனையால் முகத்தைத் துடைத்தான்.

“அப்ப அரிசி வாங்கிறதைக் குறைப்பம்” கந்தசாமி சாறும் வாங்க முடியாதென்பதை இவ்வாறு கூறினான்.

சின்னப்பொன் அவனுக்குச் சாப்பாடு தயார் செய்தாள். அவன் அலுவலகம் செல்ல லோங்சையும், சேட்டையும் மாட்டிச் செருப்பையும் அணிந்தான்.

“உங்கடை செருப்பும் அறப்போகுது”

“அறாமல் கிடக்கிறதே ஆச்சரியம்” என்று கூறியவள், கவரில் தொங்கிய கண்ணாடுக்குள் முகத்தைப் புதைத்து முடியைச் சீவி விட்டான்.

“சாப்பிட என்ன கிடக்கப்பா?”

“பாண்துண்டுகளும் கொஞ்சச் சம்பவும் கிடக்குச் சாப்பிடுங்கோ”

“அது போதும் உமக்கு?”

“நான் பகலைக்குச் சோறு தின்பன்?”

கந்தசாமி பிள்ளைகள் மீதியாக விட்ட பாண்துண்டுக் கருக்கல்களைச் சாப்பிட்டான். சின்னப் பொன் சீனிப் பேணியையைத் தட்டி ஒரு கடுதாசித் துண்டில் சீனி கொஞ்சம் சேர்த்து விட்டாள்.

“சீனியும் முடிஞ்சு போச்சு தொட்டுக் கொண்டு வெறும் தேத்தண்ணியைக் குடியுங்கோ”

அவன் தேனீரைக் குடித்து விட்டு எழுந்த போது சோற்றுப் பார்சலை அவனிடம் கொடுத்தாள்.

“சம்பளத்துக்கு இன்னும் பத்து நாள் கிடக்கு, கையிலை காசில்லை. அரிசியும் முடிஞ்சு போச்சு, ஆரிட்டையும் கொஞ்சக் காசு மாறிக் கொண்டு வாங்கோ”

“ஆர் தரப் போறான் பாப்பம்”

“என்ன பாப்பம் புள்ளைகள் என்ன பட்டினியே கிடக்கிறது?

“எல்லாம் வெல்லுவம்!” அவன் கந்தசாமி கூறியதைக் கேட்டுச் சிரித்தாள்.

“சரி நான் வாறன்”

கந்தசாமி அலுவலகத்துக்குப் புறப்பட்டான். “பஸ்கக்குக் காசில்லையே நடந்தே போப் போற்றிங்க?”

“நடக்கிறது உடம்புக்கு நல்லம்” அவன் வீதியில் நடந்தவாரே சொன்னான். அவன் அடுத்த வீதிக்கு நடந்து மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டு நின்று விட்டு சின்னப்பொன் உள்ளே போனாள். அவனுடைய சேட்டுக் கொலரில் ஊத்தை எண்ணொடியுடன் கலந்து ஊரிக் கிடந்தது.

சின்னப்பொன் பெருமுக்கு விட்டாள்.

கந்தசாமி எலிஹறுவஸ் வீதி கடந்து, அலுத்மாவத்தைப் பாதைக்கு வந்து “சிகரட்” கொம்பனி வரை நடந்து, அங்கிருந்து ஆமர் வீதி நடந்து, பஞ்சிகாவத்தை தாண்டி, “ரவர்” மண்டபத்துக்கு முன்னால் வந்து, குறுக்கு வீதியால் நடந்து அவனது அலுவலகம் அமைந்துள்ள புதிய செயலகக் கட்டிடத்தை அடைந்தான். அவன்

அரை மணித்தியாலம் வரை நடந்ததால் வேர்த்துக் களைத்துப் போக்கு.

அவன் முதலாம், மாடியிலுள்ள தனது அலுவலகத்துக்குப் போய், தன் மேசை முன்னால் கதிரையில் அமர்ந்தான்.

வழிவழியே நடந்து வருகையில், இலங்கைக்கு ஒரு சனாதிபதியை மக்கள் தீர்ப்பு மூலம் தெரிந்தெடுப்பதற்காக மக்கள் வாக்கெடுப்பு நடக்கப் போகிறது, என்பதைச் சூறும் சுவரொட்டிகளை வாசித்துக் கொண்டு வந்தான். கந்தசாமி. ஆமர் வீதியில் சனாதிபதிக்குப் போட்டியிடும் ஜே. ஆரின் பெரியதொரு படம் குடச் சின்னத்தோடு கட்டப்பட்டிருந்தது. மருதானைச் சந்தியில் சதந்திரக் கட்சி வேட்பாளர் கொப்பேக்கடுவவையின் பெரிய உருவப்படம் தொங்க விடப் பட்டிருந்தது. இருவரையும் கந்தசாமி குப் பிடிக்கவில்லை. இவர்களில் யார் சனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டாலும் மக்கள் வாழ்க்கையில் மாற்றம் வரப்போவதில்லை என்பது அவனது கருத்து. ஐந்தா விழுக்திப் பெரமனை அபேசகர் ரோஹன விஜேஷ்வராவை ஏனோ அவனுக்குப் பிடித்திருந்திருந்தது. ரோஹனவின் தொப்பியும், முக்குக் கண்ணாடியுந்தான் மிகப் பிடித்திருந்தது.

கதிரையிலிருந்த கந்தசாமி முக வியர்வையையும், கழுத்து வியர்வையையும் துடைத்து விட்டாலும், காலால் வடியும் வியர்வையைத் துடைக்க முடியவில்லை.

கதிரையிலிருந்தபடி குனிந்து அணிந்திருந்த சிலுப்பரைக் கலட்டிப் பார்த்ததான். இன்னும் ஒரு கிழமை ஓட்டலாம் என்ற மனத் திருப்தியோடு மீண்டும் காலில் மாட்டிக் கொண்டான். வேலை தொடங்க மனமில்லை, “யாரிடம் கடன் கேட்கலாம்” என்ற யோசனை அவனுக்கு இப்பொழுது பெரும் பிரச்சினை.

அங்கு பியோன் காசீமும், ரத்நாயக்காவும் வந்து அவன் மேசை முன் நின்றனர்.

“சேர் “ம குடிச்சிட்டமங்களா?”

“ஓம் காசிம் இப்போது தான் குடிச்சன்?”

“சேர் ரத்நாயக்காவும் நானும் நாலைந்து மைல் நடந்து வாறும். வீட்டிலும் தேனீர் குடிக்கேல்லை “ஒரு ரூபா தந்தீங்கண்ணா நாங்க இரண்டு பேரேம்.....”

“காசிம் சத்தியமா ஒரு ரூபா கூட என்னிடமில்லை” என்று சேட்டுப் பெர்க்கற்றைத் தடவிக் காட்டினான்.

“இல்லையென்னா பரவாயில்லை சேர்” அவர்கள் இருவரும் திரும்பி நடந்தனர்.

கொமிசனர் குமாரலிங்கத்தாரிடம் கடன்கேட்டால் தருவார் என்று அவரது அறையைப் பார்த்தான். கொமிசனர் குமாரலிங்கம் அறையில் தனியாக இருந்து வேலை செய்வதைக் கண்டு விட்டான்.

எழுந்து சென்று அவரது மேசைக்கு முன்னால் பதுங்கி நின்றான்.

“என்ன கந்தசாமி?”

“இண்டு மில்லை சேர் வீட்டில சம்பளக் காச முடிஞ்சு போச்ச. ஐம்பது ரூபா கடன் தாங்கோ சம்பளத்துக்குத்தாரன்.”

“கந்தசாமி ஐம்பது ரூபா கொண்டு வரயில்லை. மத்தியானம் சாப்பிட வீட்டுக்குப் போவன், கொண்டு வந்து தாறன்”

“சரி சேர் தங்கியூ சேர்” கந்தசாமி சந்தோஷமாகத் திரும்பி நடந்தான்.

“கந்தசாமி” கொமிசனர் சூமாரலிங்கம் தான் கூப்பிட்டார்.

“இந்தா இரண்டு ரூபா! போய்த் தேய்த்தண்ணி குடி முகத்தில தெரியது நீ காலையிலை “மை” குடிக்கேல்லை”

அவன் அந்த இரண்டு ரூபாவை எடுத்துக் கொண்டு காசிமையும், றத்நாயக்காவையும் தேடிப்பிடித்து கன்னன்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய் தேனீரும், இரண்டு பீடியும் வாங்கிக் கொடுத்தான்.

“கந்தசாமி சேர் விலை வீராவைப் பத்தி என்ன நினைக்கிறீங்க?”

“எனக்கு அவரைப் பிடிக்கும்” விபரமாகச் சொல்ல அவன் விரும்பவில்லை.

“உங்கள் வாக்கை அவருக்கு அளியுங்கோ” காசிமும், றத்நாயக்காவும் கூறினார்.

அவன் எதுவும் கூறாது தலையை அசைத்தான்.

மூவரும் எழுந்து அலுவலகத்துக்குச் சென்றனர். கந்தசாமி தனது ஆசனத்தில் இருந்தான். பசி வயிற்றைக் கிளரியது. மனியைப் பார்த்தவாறு இருந்தான். பன்னிரண்டு மணி அடிக்கத்தும் சோற்றுப் பாசலைத் தூக்கிக் கொண்டு கன்னை அடைந்து ஒரு மேசைக்குக் கிட்ட அமர்ந்து, சோற்றுப்பார்சலை அவிழ்த்தான்.

“வெங்காயச்சம்பல், பொன்னாங்காணிக் கீரை, கத்தரிக்காய்க் குழம்பு, சோறு குறைவாக இருந்தது. தனது பேய்ப்பசிக்கு ஒரு மூலைக்கும் காணாது. அரிசி இல்லையென்று சின்னன்பொன் சொன்னவள் தனக்கும் சோறு வைச்சி ருக்கிறானோ, பட்டினியோ தெரியல்லை என்று நினைத்தான்.

தன் சோற்றுப் பார்சலுக்குள் கை வைக்கும் போது நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவனிருக்கும் மேசையில் அவனுக்கு முன்னால் ஊத்தைச் சேட்டும், காக்கிக் காற்சட்டையும் அணிந்து கொண்டு ஓர் இளைஞன் இருந்தான். அவன் கந்தசாமியின் சோற்றை பார்த்துவிட்டுத் தன் கையிலுள்ள சில்லறைகளை எண்ணினான்.

கந்தசாமி சாப்பிடத் தொடங்கினான். அவனுக்கு முன்னால் இருந்தவன் ஒரு

சிங்களப் பையன். அவன் சென்று தேனீர் வாங்கிக் கொண்டு வந்து பழைய இடத்தில் அமர்ந்து அதைக் குடிக்கத் தொடங்கினான்.

கந்தசாமி நிமிர்ந்து பார்க்கையில் அவன் கந்தசாமியையும், சோற்றுப் பார்சலையும் வளர்த்த நாயைப் போல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கந்தசாமி அரைவாசிச் சோறுதின்றிருப்பான், “மாத்தயா! எனக்குக் கொஞ்சச் சோறு மிச்சம் பிடிச்ச வையுங்கோ இரவும் சோறு சாப்பிடேல்லை” என்று சிங்களத்திலே கூறிய அவன் பிளேண்டியைக் குடித்தான்.

“நம மொக்கதை மல்லி” கந்தசாமி அவனிடன் கேட்டான்.

“பிரேமதாசா! நிரந்தர வேலையில்லை, வீட்டிலை குடும்பப்பொறுப்பு” கந்தசாமியின் மனம் நெகிழிந்து போயிற்று. ஆனால் எக்சிச் சோற்றை அவனிடம் கொடுக்க மனம் வரவில்லை.

கந்தசாமி சாப்பிடுவதை நிறுத்தி விட்டுச் சோற்றுப் பார்சலைச்சருட்டு வைத்திருந்தான். அவன் கந்தசாமியின் முகத்தை உற்று நோக்கினான். தலைகுனிந்து கொஞ்ச நேரம் இருந்து விட்டு “மாத்தயா வேண்டாம்! நீங்க சாப்பிடுங்க!” என்றான்.

“என் என் சாப்பிடு மல்லி” என்றான்

“இல்லை மாத்தயா உங்களுக்கே காணாது!”

“சாப்பிடு மல்லி எனக்கு அரை வயிறு நிரம்பிப் போக்கு, உனக்கு வெறும் வயிறு”

“இல்லை, மாத்தயா சாப்பிடுங்கோ, நான் பிளேண்டி குடிச்சிட்டன். நான் வாறான், வேலைக்குப் போக வேணும், அத்திவாரத்துக்கு மன் அள்ளிக் கொட்ட வேணும் “என்று கூறி எழுந்து நடக்கின்ற பிரேமதாசாவை வாஞ்சையோடு பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான். மிகுதிச்சோற்றைச் சாப்பிட மனம் வரவில்லை. அதை மேசைக் காலோடு சுருண்டு கிடந்த நாய்க்கு வைத்தான். கன்றீன் “பைப்”பில் தண்ணீரை வயிறு நிரம்பக் குடித்தான்.

“பிரேமதாசா வேலைக்குப் போயும் ஒழுங்காகச் சாப்பாடு கிடைக்கவில்லை. என் கதியும் அதுதான்.”

காசிம், றத்நாயக்கா, பிரேமதாசா, தனது நிலைமைகளைக் கந்தசாமி சிந்தனை செய்தவாறு தன் அலுவலகத்தை நோக்கி நடந்தான்.

கொட்டாஞ்சேனையில் ஒரு சூச்ச ஒழுங்கையிலே அந்த இடத்திலே மூன்றரைப் பேர்க் தூண்டிலே பழைய வீடு உடைக்கப்பட்டு புதியதாக அந்த மூன்று மாடிக்கட்டிடம் நிர்மாணிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த மாடிக்க கட்டிடத்தை கட்டுகின்ற “நிச்சார்ட்” என்பவன் யாழ்ப்பாணத்தவன். அவன் யாழ்ப்பாணத்திலே எட்டாம் வகுப்பு வரை முக்கித்தக்கிப் படித்து விட்டு அதற்கு மேல் படிப்பு ஓடாது என்று பாடசாலைக்குப் போகாமல் “கெற்றப்போல்” அடித்துக்கொண்டு திரிந்தான். 1983 ஆம் ஆண்டு ஜூலை இனக்கலவரத்துக்குப் பிறகு தோன்றிய நிலைமைகளுக்குள் தன்னை உட்படுத்தினான். அங்கு வாழ முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டதும் கொழும்பு வந்து சேர்ந்து விட்டான்.

அவன் பல நாள்கள் வேலை தேடி அலைந்து இறுதியில் மொத்தவிற்பனைத் துணிக்கடையில் ஒரு வேலை கிடைத்தது. முதலாளி சொல்லுகின்ற கடைகளுக்குப் புடைவைகளைக் கொண்டு போய் ஒப்படைக்க வேண்டும். ஒன்றரை வருடங்கள் இந்த வேலை செய்து பெற்ற அனுபவத்தைக் கொண்டு துணிகளை வாங்கிக் கடைகளுக்குக் கொடுக்கின்ற தொழிலைச் செய்ய ஆரம்பித்தான். ஒரு வருடத்திலே அந்த வியாபாரத்தில் கிடைத்த இலாபத்திலே ஒரு சிறு கடைத் துண்டை வாடகைக்கு எடுத்து தொடர்ந்து வியாபாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறான். இதற்கிடையில் கொழும்புத் தமிழ்ப்பெண் ஒருத்தியைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்து இரண்டு பெண் பிள்ளைகளுக்கும் தகப்பனாகியும் விட்டான்.

அவனது தாய் யாழ்ப்பாணத்தில் செல்விழுந்து செத்துப்போனாள். அந்நேரம் மரணச் சடங்கில் கூட கலந்து கொள்ள யாழ்ப்பாணம் போக முடியாத நிலை. அவன் தான் இன்று இந்த மூன்று மாடி வீட்டைக் கட்டுகின்றான்.

மேசன் சிவநாதனே அந்தக் கட்டிடத்தைக் கட்ட கொந்தறாத்து எடுத்தி ருக்கிறான். அவன் யாழ்ப்பாணத்திலே மேசன் வேலை செய்ய முடியாத போர்ச் சூழ்நிலையினால் வீட்டில் கிடந்த நகைகளை விற்றுக் கொஞ்ச நாள் வாழ்க்கையை ஒட்டிவிட்டு, கொழும்புக்குப் போனால் மேசன் வேலை செய்யலாமென்று பலர் கூறியதால் கொழும்புக்கு வந்தவன், அவன் எதிர்பார்த்ததை விட கொழும்பு வாழ தமிழர்களிடமிருந்து வீடு கட்டும் வேலைகள் கிடைத்தன.

விடுதலை இயக்கங்களை விட்டுத் தய்னிடி வந்தவர்களும், ஏஜென்சிகளுக்கு இலட்சக்கணக்கான பணத்தைக் கட்டிவிட்டு வெளிநாடு செல்ல ஆண்டுக் கணக்காக எதிர்பார்த்திருக்கின்ற இளைஞரும் தமது அன்றாட சீவியத்துக்காக சிவநாதனிடம் கூலிகளாகச் சேர்ந்து விட்டார்கள். அவனுக்கு அது வாசியாகப் போய்விட்டது.

அந்த மாடிக் கட்டிடத்தின் இரண்டாவது தளத்திற்கு “பிளாற்” போடும் வேலை முதல் நாள் காலை தொடங்கி அடுத்த நாள் காலை ஜந்து மணிக்கு முடிவடைந்தது. ரிச்சார்ட்டும், சிவநாதனும் “பிளாற்” போடுவதில் விடிய விடிய வேலை செய்தவர்களுக்குப் புரியாணியும், வடை, வாழைப்பழம், தேநீரும் தாராளமாகக் கொடுத்தனர்

பாஸ்கரன் காலையிலிருந்து சீமெந்து வாளிகளை அவனுக்கு மேல் நின்றவனுக்குத் தூக்கிக் தூக்கிக் கொடுத்துக் களைத்துச் சோர்ந்து போனான். அவனது கைகால் மூட்டுகளும், முதுகும் உளைவெடுத்துக் கொண்டிருந்தன. அவன் கீழ்த்தளத்திற்கு வந்து வெற்றுச் சீமெந்துப் பக்கற்றை ஒரு முளையில் போட்டு அதிலே தன் உடலை விழுத்தினான். நித்திரையாகிப் போய்விட்டான்.

காலை ஏழு மணியளவில் அவனோடு வேலை செய்கின்ற தனம் அவனை எழுப்பினான். அவன் மறுபக்கம் திரும்பி கால் இடுக்கில் இரு கைகளையும் செருகிப் படுத்துக் கொண்டான்.

“டேய்! பாஸ்கரன் எழும்படா இண்டைக்கு ஏஜென்சி அறுவான் வரவல்லவா சொன்னவன்? மாடு எழும்படா!”

தனம் பலமாகக் கத்தி அவன் தோளை உலூப்பினான்.

ஏஜென்சி என்ற சொல் நித்திரை மயக்கத்திலே முளையில் பொறி தட்டியதும் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு எழும்பியிருந்தான். குந்தி இருந்தவாறு இரு கால்களையும் உருவிச் சூடேற்றி இரு கைகளையும் உதறிச் சோர்வு முறித்தான்.

“ஓம் மச்சான், இண்டைக்கிப் போகாட்டி, அந்த றாஸ்கல் பிறகு யமப் பொய் சொல்லுவான். அவன் அனுப்புவான் என்னுடு நம்பிக்கை இல்லையா!”

“அது சரி அவனுக்குத் தொல்லை கொடுத்தால் தான் காசையெண்டாலும் வாங்கலாம். எழுப்பி வெளிக்கிடு”.

“தனம் நீ நித்திரை கொள்ளலையா?”

“உன்னை எழுப்பிவிட நித்திரை கொள்ளாமல் இதில் கிடந்தன். போய் அந்துப் பைப்பிலை முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு வா!”

பாஸ்கரன் எழுந்து “பைப்” தண்ணீரில் வெறும் கையால் பற்களைத் தீட்டி முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு, அணிந்திருந்த சேர்ட்டின் கீழுப்பாகத்தால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு வந்தான்.

சேர்ட்டின் முனையில் அரும்பியிருந்த தாடு சொர் சொரத்தது.

“டேய் உடுப்பை மாத்து. அதற்கு முதல்ல கால்களில் ஒட்டிக்கிடக்கிற சீமெந்துப் பட்டையை என்னை போட்டு அழியா”

“தனம் தேங்காய் எண்ணை இருக்காடா!”

“என்னைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாய். ரெடியாக ஒரு சூப்பியில் கொண்டு வந்திருக்கிறன். இந்தா போட்டுத்தேய் !

தனம் கொடுத்த சூப்பியிலிருந்த தேங்காய் எண்ணையை வலது உள்ளங்கையில் ஊற்றி கால் கைகளில் தடவித் தேய்த்தான். சீமெந்து பட்டை மறைந்து போயிற்று. கையில் மிஞ்சிக்கிடந்த எண்ணையை தலைமுடியில் தடவி விட்டான். எண்ணைய் தேய்ப்பதற்காக “கொங்கிரிட்” கல்லில் குந்தியிருந்த அவன் எழுந்து சுற்றிப்பார்த்தான்.

கோண்டாவில் நடேசன், கொக்குவில் குகன், திருநெல்வேலி இராஜன், கொட்டடிப் பிரதீபன், வல்வெட்டித்துறை திவாகரன், யாழ்ப்பாண நகரைச் சேர்ந்த அல்பிரட், இராஜேந்திரன், யூட், அமரன் ஆகியோரும் இன்னும் பல வடபகுதி இளைஞர்களும் “பிளார்” போட்டு முடித்த களைப்பில் அந்தக் தளத்திலேயே வெற்றுச் சீமெந்துப் பைகளிலே, செஷல் அடித்து இறந்து கிடந்தவர்களைப் போல ஆழந்த நித்திரயைல் கைகால்களைச் சுதந்திரமாக ஒருவருக்கு மேல் ஒருவர் எறிந்து கொண்டு படுத்திருந்தார்கள்.

“இவங்கள் எல்லாம் பாவங்களடா தனம்!”

“தேய் அது தெரியாதா? முதலில் உன் பாவத்தை நீ பார். வெள்ளவத்தைக் கல்லா போக வேணும்? உடுப்பை மாற்றிக் கொண்டு ஓட்டா!”

“ஓம்டா!”

“அந்த பொறுக்கி ஏஜென்சிக்காரனிட்டை காலைப்பிடித்தாவது, அனுப்பச் சொல்லு”

“ஒண்டரை வருஷமா மூன்று இலக்சத்தைக் குடுத்திட்டு அதைத்தான்ரா செய்யிறன்”

வேறென்ன செய்யிறது? அதைத்தான் செய்ய வேணும்போ! அவங்களோடை முண்டினாலும் பயங்கரவாதி எண்டு பொலீஸில் பிடித்துக் குடுத்திடுவாங்கள்”

“அந்தப் பயத்திலதான்ரா இருக்கிறன். இல்லாட்டி அந்த எளியவனை அடிச்சு முறிச்சிருப்பன்”

“இவங்களோடை எங்களைப் போன்ற பாவப்பட்ட சனங்களுக்குச் சண்டித்தனம் சரிவராது. வெளிக்கிட்டுப் போ!”

“இந்தா போறன்”

பாஸ்கரன் வேலைக்கு வரும் போது உடுத்தி வந்திருந்த “லோங்சையும் சேர்ட்டையும் ஒரு கொங்கிரிட் கல்லில் மடித்து வைத்திருந்தான். வேலைக்காக

அணிந்திருந்த உடுப்புகளைக்கழட்டி விட்டு, அந்த உடுப்பை அணிந்து கொண்டான். தனத்திடமிருந்து வாங்கிய சீப்பால் தலை முடியை ஒழுங்காகச் சீவி விட்டான்.

“சரி மச்சான் நான் வாறன். முதலில் அவிஸ்நோனாட் டைப்போய், அது ஒரு தெய்வமடா, அது எனக்கு இருக்க இடந்தத்து சாப்பாடும் போட்டு நான் குடுக்கிற காசை முகங் கோணாது வாங்குமடா. அதுக்கு காச கொடுத்துப் போட்டுத்தான் ஏஜன்சிக் காரணிட்டைப் போகப் போறன்.”

“சரியடா, நேரத்துக்குப் போனால் தான் அவனைப் பிடிக்கலாம்”

“வாறன் மச்சான்” பாஸ்கரன் அந்தக் குச்சொழுங்கைப் படிகளிலே பாய்ந்தேறி பெனடிக்ர் மாவத்தைக்கு வந்து லூசியாத் தேவாவயப்படிகளால் ஏறி வந்து, கோயிலுக்கு முன்னால் நின்று மாதாவை வணங்கிவிட்டு, கொட்டாஞ்சேணச் சந்திக்கு விரைந்து நடந்தான். 102 டபிள்டெக்கர் பஸ் புறப்பட ஆயத்தமாய் நிற்க, அதில் ஏறி கொச்சிக்கடைக்கு “டிக்கக்ட்” எடுத்து அந்த டிக்கட்டை வாயில் கடித்து வைத்துக் கொண்டு “புட்போட்டி” லேயே நின்றான்.

புனித அந்தோனியார் ஆலயத்துக்கு முன்னால் உள்ள பஸ்தரிப்பிலே பஸ் நிற்க முன்னரே குதித்து இறங்கி ஜெம்பட்டா வீதிக்கு விரைவாக நடந்து வந்து அந்த வீதியின் முதல் முடுக்கில் தான் தங்கியிருக்கிற அவிஸ் நோனாவின் வீட்டை அடைந்தான்.

“மவனே, நேத்தைக்கி எங்கை போயிருந்தே? பொலீஸ் புடிச்சக் கொண்டு போனதோ என்னுடைய பயந்துபோனன். இந்த மரக்கறிகளை கூட்டையில் போட்டு விட்டு யாபாரத்துக்குப் போக மனமில்லாம் நீ வருவாயென்னுடைய நிக்கிரன்”.

அவிஸ்நோனா என்னும் அறுபது வயதான அந்த உடப்பிப் பெருத்த உருவம் கிமோனா அணிந்து கொண்டிருந்தது. அது சேலை உடுத்ததை அவன் பார்த்ததேயில்லை.

“நோனா! நேத்து “பிளாற்” போடுற வேலை அது முடியக்காட்டிலும் விட்டுடை வர ஏலா. இன்டைக்கிக் காலையிலைதான் முடிஞ்சுது.”

“இஞ்ச வா மவனே! இந்தப் புட்டுவெத்தில் இரு “ரீ” ஊத்தித்தாறன் குடி”

“சரி நோனா!” என்ற பாஸ்கரன் அந்த அம்மாளின் தேனீரைக் குடிக்க விரும்பி கதிரையிலுமர்ந்து சேர்ட் பொக்கட்டில் வைத்திருந்த பணத்தைக் கையில் எடுத்தான்.

“இந்தா மவனே உனக்கு ஒரு லெட்டர் வந்திருக்கு இருந்துபடி. நான் “ரீ” போட்டு வாறன்.

பாஸ்கரன் அக்கடித்தை வாங்கி முகவரி எழுதிய எழுத்துக்களைப் பார்த்ததும் தன் தங்கையின் கையெழுத்தாயிருந்ததால் அவசரமாக உறையைக் கிழித்துக் கடித்ததை வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

அன்பு மிக்க அம்பி,

நீ சகமாக இருக்க எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகிறோம்.

இராசா நீ அனுப்பிய இரண்டாயிரம் ரூபாய் கிடைச்சது. அந்தக்காக எங்களுக்கு நெருப்புத்தினர் மாதிரி. நீ கூலி வேலை செய்து இந்தக் காசை அனுப்புகிறாய் என்று அறிந்து நானும் உன் சகோதரிகள் இரண்டு பேரும் காக் கிடைத்த அன்று முழுவதும் சாப்பிடாமல் அழுது கொண்டிருந்தோம்.

உனக்குப் பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைக்குமென்று நிச்சயமாகத் தெரிந்தும் நீ சகோதரிகளுக்காக வெளிநாடு சென்று உழைத்துப் பணம் அனுப்ப ஒற்றைக் காலில் நின்றாய். நாங்களும் எங்களிடம் கிடந்ததெல்லாவற்றையும் விற்று கட்டு மூன்று இலட்சம் உடன்னிடம் தந்து கொழும்புக்கு அனுப்பி வைத்தோம். நீ வெளிநாடுகளுக்கும், ஏஜென்சி நம்பிக்கையானவன் என்று சொன்னாய். இப்போ ஒன்றரை வருடமாகுது. நீ போகிற அறிகுறி ஒன்றும் இல்லை. நாங்கள் இங்கு அரைப் பட்டினியும் உன்னை நினைத்துப் பெருமுச்சமாயிருக்கிறோம். உனது அப்பா குண்டு விழுந்து சாகாமல் இருந்தால் ஏதோ ஒரு வழியில் உழைத்து எங்களுக்குக் கங்கி ஊத்தியிருப்பார். இப்ப எல்லாம் நிச்சயமில்லாமல் போய் விட்டது. எங்களது வாழ்க்கை எப்படிப்போகுமோ தெரியாது. வாழ்க்கை நிச்சயமில்லாதாகப் போய் விட்டது மகனே. நீ எப்படியாவது அந்த நாசமறுவான் ஏஜென்சிக்காரனைப் படித்து வெளிநாடு செல்லப் பார். இராசா நீ வெளிநாடு சென்றால் தான் எங்களுக்கு விடிவு. நாங்கள் நீ வெளிநாடு செல்ல வேண்டுமென்று எல்லாக் கடவுள்களையும் மன்றாடிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

மகனே உடம்பைக் கவனி, நீ கூலி வேலை செய்து எங்களுக்குக் காக் அனுப்ப வேண்டாம்.

இப்படிக்கு

உனது அம்மா

அம்மாவுக்காக மூத்த தங்கை பாமினியே இக்கடித்தை எழுதியிருந்தாள்.

பாஸ்காரன் அந்தக் கடித்தை சேர்ட் பொக்கற்றுக்குள் மெதுவாகத் திணித்து விட்டு, விரக்தியுணர்வ ஆட்கொண்ட சிந்தனையுடன் தலை குனிந்து இருந்தான்.

“மவனே இந்தா “ரீ” குடி என்ன மவனே முகம் ஒரு மாதிரியாப் போயிட்டுது?”

“ஒண்டுமில்லை நோனா; அம்மாண்ட கடிதம் தெரியுந்தானே, கவலைப்பட்டு எழுதியிருக்கிறா” அலிஸ் நோனா கொடுத்த தேனீரைக் குடித்து விட்டு நோனா என்றான்.

“என்ன மவனே”

“இந்தாங்கோ காக் தொலாயிரம் ரூபா இருக்கு வைச்சிருங்கோ” என்று எழுந்து நின்று இரு கைகளாலும் நீட்டினான்.

“மவன் உனக்குச் செலவுக்கு இருக்கோ?”

“இருக்கு நோனா முன்னாறு ரூபாய் இருக்கு இப்ப நான் ஏஜன்சிக்கார னிட்டை போக வேணும்”

“மவனே நீயும் எத்தனைமுறை அந்த மோசக்காரனிட்டைப் போயிட்டு வந்திட்டாய்”

“அவனை விட்டா வேறு கதியில்லை நோனா, நான் போயிட்டு வாறன்!”

“மவன் பகல் சாப்பாடு வைக்கவோ?”

“ஓம் நோனா; இல்லாட்டிக்கும் பரவாயில்லை”

“மவனே அந்த அறுப்பான்ற தொண்டைக்குழியைப் பிடித்தாவது வெளிநாடு செல்லப்பார் மவனே உங்க தாயும் தங்கச்சி புள்ளைகளும் பாவந்தானே”

“ஓம் நோனா”

“ஓடு மவனே! நீ என்னடை புள்ளை மாதிரி முதலில் அவனிட்டைப் போயிட்டு வந்து செய்தியைச் சொல்லு நான் காய்கறி வித்துப்போட்டு வந்து சமைச்சிட்டு உன்னைப் பாத்துக் கொண்டிருப்பன். சரிதானே மவனே?”

“ஓம் நோனா, நான் போயிட்டு வாறன்”

“சரி மவனே. அந்தோனியார் உன்னைக் கைவிட மாட்டார்”

பாஸ்கரனின் கண்கள் கலங்கிப் போக அவன் எழுந்து வீதிக்கு வந்து அந்தோனியார் கோயிலுக்கு முன்னால் ஓடிச்சென்று கல்கிசை பஸ்ஸில் ஏறி உட்காந்தான். அந்தோனியாரே என்னை வெளிநாடு அனுப்ப உதவி செய்யும் மனதுக்குள் வணங்கினான்.

அந்த பஸ் வை. எம். சி. ஏக்கு முன்னால் நின்றதும்

“ஓக்கம் பகின்ட்” என்று இரண்டு பொலீஸ்காரர் வந்து கத்தினர்.

“போக்கு, எல்லாம் பிழைக்கப் போகுது. என்னைப்பிடிச்சுக் கொண்டு போய் விடுவாங்களோ?” என்று பயந்து கொண்டு பாஸ்கரன் பஸ்சை விட்டு இறங்கினான்.

சிங்களவர்களையும் கிழிடுகட்டைகளையும் போகவிட்டு அவனையும் அவனைப் போன்ற தமிழ் இளைஞர் இரண்டு பேரையும் தமக்குப்பின்னால் போய் நிற்கும்படி கூறிவிட்டனர். அந்த பஸ் புறப்பட்டுச் சென்றதும் ஒரு பொலீஸ்காரன் அவன் முகத்தைச் சந்தேகக் கணக்களோடு பார்த்தான்.

“ஓடின்ட் காட்டை எடு”

பாஸ்கரன் பயந்து நடுங்கி தனது அடையாள அட்டையை சேர்ட் பொக்கற்றிலிருந்து எடுத்து மரியாதையாக இரு கைகளாலும் அவனிடம் கொடுத்தான்.

“பாஸ்கரன்” என்று சூறிய பொலீஸ்காரன் அவன் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“ஓவ்சேர்”

“உண்டை ஊர் என்ன?”

“வல்வெட்டித்துறை

“ஓ! பாஸ்கரன் பிரபாகரன், நீ பிரபாகரனின் தம்பியா?

“என்ன சேர்; அவரை எனக்குத் தெரியாது. நான் “துப்பத் சேர்”

“பேசாதை மூஞ்சியை உடைக்கப் போடுவன்!” பாஸ்கரன் “கடவுளே” என்று மனதுள் வணங்கிக் கொண்டு மௌனித்து நின்றான்.

“நீ கொழும்புக்கு ஏன் வந்தது? குண்டு வைக்கவா?

“நா சேர் போறின் போக “பிறான்ஸ் யண்ட சேர்”

“பயங்கரவாதிகள் ஒக்கோம் அப்படித்தான் சொல்றது?”

“இல்லைசேர் நான் “அத்ததமாய்” சொல்றன்.”

“மிச்சம் பேசவேண்டாம் விளங்குதா?”

“ஓவ் சேர்”

“நீ குண்டு வைக்கத்தான் கொழும்புக்கு வந்திருக்கிறாய்!”

“ஹேயோ! கடவுளே இல்லை சேர் நான் என்றை தங்கச்சிகளைக் கரை சேர்க்க வெளிநாடு போவதற்கு ஏஜென்சிக்கு மூண்டு இலட்சம் கட்டிப்போட்டு அலையிறன் சேர்.”

“தமிழன் எல்லாம் இப்படித்தான் சொல்றான்”

“நான் சொல்றது நாற்றுக்குநாறு “கன்று பேசன்ற்” உண்மை “அத்த சேர்”

“டேய் அதிகம் பேசாதை, உன்னை இப்ப கொண்டு போய் அடைச்சால் நீ வெளியே வர முடியாது தெரியுமா?

“தன்னவா” சேர்

“என்ன “தன்னவா” உனக்கு கொஞ்சம் சிங்களம் தெரியுமா?”

“நான் கொழும்புக்கு வந்து ஒன்றரை வருஷம் தான் சேர்”

“சரி கட்டவாகன இன்ட, தமிழில் பேச எனக்கு விளங்கும். நான் மட்டக்களப்பிலே கணக்காம் இருந்தவன்”

“ஒம் சேர்” பாஸ்கரன் கூனிக்குறுகி நின்று பேதலித்தான்.

ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு மேல் அந்த இரு பொலீஸ்காரர்களும் அவனையும் இரு இளைஞர்களையும் அந்த இடத்தில் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவன் நெஞ்சோடு கைகட்டியவாறு நிற்கையில் இரு பொலீஸ்காரர்களும் மற்ற இரு இளைஞர்களையும் சற்றுத்தார்க் கூட்டிச்சென்று பேசினர். அந்த இளைஞர்கள் “சேர்ட்” பொக்கற்றுக்குள் கைவிடுவதையும் கண்டான். பின்னர் அவர்களைப் போகும்படி விட்டுவிட்டனர்.

அந்த இரு பொலீஸ்காரர்களும் அவன் அருகில் வந்தனர்.

“அடே உன்னை நிமாண்டில் போட்டால் நீ வர ஏலாது தெரியுமா?

“தெரியும்”

“நீ பாவம் உன்னைப் போகவிடலாம். சேர்ட் பொக்கற்றிலை உள்ள சல்லி எல்லாம் குடு”

“சேர் நான் ஏஜன்சிக்காரனிட்டை போக வந்தனான்.”

“அது தான் விடுறம் காசை எடு”

பாஸ்கரன் ஏதோ விடுதலை கிடைத்து விட்டதைப் போல உணர்ந்து சேர்ட் பொக்கற்றில் வைத்திருந்த முன்னாறு ரூபாவையும் எடுத்துக் கொடுத்தான்.

“சேர் இவ்வாவ தான் இருக்கு”

“சரி ஓடி வீட்டுக்குப் போ!”

“தாங்கியு சேர்”

“பாஸ்கரன் சேர்ட் பொக்கற்றைத் துளாவினான். ஐந்து ரூபாய்க் குத்தி ஒன்று கிடக்கிறது”

வெள்ளவத்தைக்குப் போய் வர ஐந்து ரூபா காணாது. கான் மணிக்கூட்டு பஸ் துரிப்பை நோக்கி நடந்தான். அலிஸ்நோனா மனதில் தோன்றினாள். தனமும் நினைவில் வந்தான்.

“தனத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு பின்னேரம் ஏஜன்சிக்காரனிடம் போவம்” மனம் அமைதிப்படுவதாயில்லை.

ஆனால் அவனுக்குத் தெரியாது. அவனது ஏஜன்சிக்காரன் செல்லத்துரை நூற்றுக்கு மேற்பட்ட முறைப்பாடுகளினால் வெள்ளவத்தை த பொலீஸ் அவனைப் பிடித்து நிமாண்டில் வைத்திருப்பது.

(ஞா) னேஸ்வரிக்கு இரவு முழுவதும் நித்திரை தீக்கிரையானது. அவள் கண்களை மூடி நித்திரை கொள்ள ஆசை கொள்கையில் அவளது வாழ்க்கையின் நிச்சயமற்ற தலைவிதியின் கோலங்கள் சிதைவற்ற சித்திரங்களாக மூடிய கண் இருளில் நிழல்கள் காட்டின.

அவள் கட்டிலில் தலையணையைக் கட்டிப்பிடித்தவாறு உடலை இரண்டு பக்கமும் புரட்டி புரட்டிக் கிடந்தும் அதில் அமைதிகாண முடியாது நிமிர்ந்து கிடந்து கண்களை இறுக மூடிப் பார்த்தாள்.

ஏமாந்த மனது ஏங்கித் தவிக்கையில் நித்திரை தூரத் தூர விலகித்தான் போகும். கொட்டாஞ்சேனை புளித் லூசியாத் தேவாலயத்தின் திருந்தாதி மணி அடிக்கையில் அவளின் நெற்றிப் பொருத்துக்கள் “சள் சள்” எனத் தூடித்து கபாலமெல்லாம் வளித்துக் கொண்டிருந்தது.

கடந்த மூன்று மாதங்களாக அவளை அறியாமலே தன்னிச்சையாக அவள் தன் நெற்றிப் பொருத்துக்களிலே வலது கை விரல்களை வைத்து அழுத்திக் கொண்டிருந்தாள். அவளது தலைவலியைக் கை விரல்களினால் அழுத்தி நிறுத்த முடியாதென்றும் அவள் உணர்ந்திருந்தாள். தனிமையில் கிடந்து மனதால் வதை படுகையில் அக் கைவிரல்களே அவளது இளைய சகோதரிகளாகினா. தான் பிரான்ஸ் மாப்பிள்ளையைத் திருமணம் செய்தால் தன் இரு இளைய சகோதரி களுக்கும் விடிவு காலம் பிறக்குமெனத் தாயும், தகப்பனும் பல நாட்கள் நச்சரித்ததால் அத் திருமணத்துக்குச் சம்மதித்தாள். அவள் மனதார விரும்பிய அவளது தூரத்து உறவினனான பாலமூர்த்தி ஒரு மேசன். யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவும் போர்ச் சூழ்நிலையால் அவனுக்கு வேலை ஏதும் கிடைக்கவில்லை. அவன் கிளிநோச்சிப் பக்கம் சைக்கிளில் சென்று விருகு வெட்டிக் கைக்கிளில் கட்டிக் கொண்டு வந்து விற்றுத் தனது குடும்பத்துக்குச் சோறு போடுகின்றான்.

ஞானேஸ்வரி அவனிடம் தனது நிரப்பந்த நிலையைக் கூறியபோது அவன் கலங்கவில்லை, எனக்கு வேலையும் இல்லை. என்னைக் கட்டி என்ன சுகம் காணப்போறாய். உன் வாழ்க்கைக்கு மட்டுமல்ல, உன் சகோதரிகளின் வாழ்க்கைக்கும் ஒரு வழி பிறக்குமென்பதால் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே. உன் தாய் தகப்பன் விருப்பத்துக்குச் செய், என்று கூறிவிட்டு அவன் சென்று விட்டான்.

அவன் பிரான்ஸ் மாப்பிள்ளையைத் திருமணஞ் செய்வதற்காகப் பெற்றோருடன் கொழும்புக்கு வரும்வரை அவனைச் சந்திக்கவேயில்லை.

கொட்டாஞ்சேனைச் சிவன் கோவிலில் அவனுக்கும் பிரான்சிலிருந்து வந்த மாப்பிள்ளை இராஜலிங்கத்துக்கும் திருமணம் அடக்கமாக நடைபெற்று ஹோட்டல்

சமுத்திராவில் அவனுடன் பதினெந்து நாட்கள் தேன்நிலவைக் கழித்தாள். இராஜலிங்கம் தான் ஆறு மாதத்துக்குள் அவனைப் பிரான்சுக்கு அழைப்பதாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

அவனது மாமனும், மாமியும் திருமணத்துக்காகக் கொழும்புக்கு வந்து ஒரு வீடைடுத்துத் தங்கியிருந்தனர். ஞானேஸ்வரியின் பெற்றோர் ஆறு மாதத்துக்குள் தமது மகள் பிரான்சுக்குச் சென்று விடுவாள் என்ற மகிழ்ச்சியோடு அவனை அவனது மாமன் மாமியின் பொறுப்பில் விட்டு விட்டு யாழ்ப்பாணம் சென்றுவிட்டனர். ஞானேஸ்வரி தன் கணவனிற் அழைப்பை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள். ஆறு மாதங்கள் கடந்து ஒன்பது மாதங்களாயின. இராஜலிங்கம் பிரான்சுக்குச் சென்று ஒரு கடிதம் எழுதிய பின்னர் அவனிடமிருந்து எதுவித தகவல்களும் வரவில்லை. அவனது மாமன் அருளானந்தம் மகன் இராஜலிங்கத்துடன் தொடர்பு கொள்ள முயற்சித்த வேளைகளில் அவன் அங்கு இல்லையென்றே பதில் வந்தது.

ஞானேஸ்வரி திருமணத்துக்குச் சம்மதித்தபோது வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைகள் பற்றி உள்மனதில் ஐயுறவு இருந்தது. இன்று அது உறுதியாகிவிட்டதோ எனப் பேதவித்தாள்.

இந்தக்கால இடைவெளியில் இராஜலிங்கத்தின் நடத்தை பற்றியும் அவன் ஒரு பிரான்சுக்காரியை வைத்திருக்கிறான் என்றும் அவனுடன் போதைப்பொருள் அருந்தி மயக்கமான வாழ்வ நடத்துகிறான் என்பது பற்றியும் எழுதிய கடிதங்கள் அவனது நம்பிக்கையான சிநேகித்திகள் மூலம் அவனுக்குக் கிடைத்து விட்டன. அவள் மனம் குலைந்து போனாள். பெற்றோரின் மீது கோபம் ஏற்பட்டாலும் அவர்களும் என்ன செய்வார்கள் என நினைத்தாள்.

அவள் நித்திரை வெறியின் மூர்க்கத்தால் தலையணையை முகத்துக்கு அணைத்து அதற்குள் முகத்தைப் புதைத்து முகங்குப்புறப்படுத்தாள். தலைவளி மெதுவாய்க் குறைந்து போக மனமும் உடலும் களைத்துப் போனதால் தூங்கியே விட்டாள்.

அவனது மாமியார் சரஸ்வதி மகனின் கேவலங்கள் தெரியாததனால் தனக்கு மூத்த மருமகளாய் வாய்த்த ஞானேஸ்வரியைத் தன் மகள் போலவே கவனித்தாள். அந்தக் கள்ளங்கபடமற்ற உபசரிப்பில் ஞானேஸ்வரியும் மாமியார் மீது நல்ல மதிப்பும் பற்றும் கொண்டிருந்தாள்.

மாமனார் அருளானந்தம் ஓர் அப்பாவி. அவர் மனைவி சொல் கேட்டு நடப்பவராயினும் மருமகளிடம் பாசமாயிருந்தார். அவர் ஒவ்வொரு நாளும் இரவு வெளியே சென்று குடித்துவிட்டு வரும் போது மருமகளுக்கு அப்பினும், கச்சான் பக்கற்றும் வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்.

சரஸ்வதிக்கு கடந்த இரண்டு மாதங்களாக நிம்மதியான உறக்கமில்லை. தன் மகனது சீரழிந்த நடத்தை பற்றிய செய்திகள் அவனுக்கும் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தன. அவற்றை அவனால் நம்ப முடியாவிட்டாலும் அவன் தான் தாலி கட்டிய மனைவிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிய பின்னர் கடிதம் மூலமோ, தொலைபேசி மூலமோ தொடர்பு கொள்வதைத் தவிர்த்து வருவதனால் அச்செய்திகளை

உண்மையென்று கருதவே அவளது மனச்சான்று வற்புறுத்தியது. மருமகள் ஞானேஸ்வரி தன் மகன் பற்றி தனக்கோ கணவனுக்கோ நேரில் கூறக் கூச்சப்பட்ட போதும், தான் பிரான்சுக்கு செல்ல விருப்பமில்லை என்பதை நாசுக்காக தெரிவித்ததிலும் அவளது முகவிரக்தியிலுமிருந்து அவள் தன் மகனின் கேடுகெட்ட தனத்தை உணர்ந்து கொண்டாள்.

பெற்றோருக்கு விசுவாசமுள்ள பின்னையாய் பிரான்சிலிருந்து கொழும்புக்கு வந்து தாங்கள் தெரிவ செய்த ஞானேஸ்வரியை மறுப்பு வார்த்தை எதுவும் கூறாது திருமணங்கு செய்து அவளது பெற்றோர் சீதனமாய்க் கொடுத்த மூன்று இலட்சத்தையும் தன் சகோதரிகளுக்குக் கொடுக்கும்படி கையளித்த போது “இவனல்லோ மகன்” என்று சரஸ்வதி பெருமைப்பட்டிருந்தாள்.

தன் மூத்த மகன் இப்படி நாசமாய்ப் போவானென்று அவள் நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லை.

அவளது கணவன் அருளானந்தம் தச்சுத் தொழிலாளியாக ஓடி ஓடி உழைத்து மூன்று ஆண்பிள்ளைகளையும் புனித சாலஸ் வித்தியாலயத்தில் பத்தாம் ஆண்டு வரை படிப்பித்து கடன்பட்டு அவர்களைப் பிரான்சுக்கு அனுப்பி வைத்தான். கடைசி இரண்டும் பெண் பிள்ளைகள் குமர்கள். க.பொ.து. சாதாரணம் வரை படித்துவிட்டு வீட்டில் இருக்கிறார்கள். இன்றைய போர்ச் சூழ்நிலையில் யாழ்ப்பாணத்திலே தச்சுத் தொழில் செய்ய முடியாத போதும் பிள்ளைகள் அனுப்பும் பணத்தில் குடும்பத்தைக் கௌரவமாக ஒட்டி வருகிறான். அந்த இரு குமர்களையும் கரை சேர்ப்பதற்காகவே மூத்த மகன் இராஜலிங்கத்துக்குத் திருமணங்கு செய்து சம்பந்தியிடம் மூன்று இலட்சம் சீதனமாக வாங்கினார். அப்பணத்தை மகன் மனமுவந்து கொடுத்தபோது மகன்மீது வைத்திருந்த மதிப்பு அதிகரித்தது.

அருளானந்தம் தன் பிள்ளைகள் பற்றிய பெருமை உணர்வோடு கவலையின்றி எந்த நாளும் சைக்கிளில் தேடிச் சென்று பணங்கள்ஞாக் குடித்துவிட்டு இரவு வந்து பிள்ளைகள் பற்றி மனைவியடிடன் செல்லக் கதைகள் பேசி விட்டுச் சாப்பிட்டுத் தாங்கி விடுவான். மூத்த மகனின் திருமணத்துக்காகக் கொழும்புக்கு வந்த நாள் முதல் இரவில் சாராயம் குடித்துவிட்டு வந்து பிள்ளைகள் பற்றி மனைவியிடம் பழுகிவிட்டுத் தாங்கி விடுவான். அவனுக்குக் கவலை இல்லை.

சரஸ்வதிக்குத் தன் மகன் பற்றிய செய்திகளைக் கேட்ட பின்னர் ஞானேஸ்வரியின் எதிர்காலம் பற்றியே ஆழந்த கவலை கொண்டாள். தூங்குவதற்கு கண்ணே மூடினால் பயங்கரக் கனவுகள் இமை இருட்டுக்குள் புகுந்து நித்திரையைக் குழப்பின. அன்று காலை ஐந்தரை மணிபோல் எழும்பி மருமகளின் அறைக்கு வந்து கட்டிலருகில் நெருங்கி அவளைப் பார்த்தாள். அவள் தலையணையை அணைத்துக் கொண்டு முகப்புறப்படுத்திருப்பதைக் கண்டு மனம் கலங்கிப் போனாள். அவள் உறக்கமின்றியும் ஒழுங்காகச் சாப்பிடாமலும் இருந்து மெலிந்து கிடப்பதை சரஸ்வதி உணர்ந்து கொண்டாள். “சிவ சிவ” என்று முனங்கிக் கொண்டு இந்தப் பழியை யார் சம்ப்பது என்று அந்தித்தவாறு தன் அறைக்குள் சென்றாள். அங்கு கட்டிலில் கால்களை வீசி ஏறிந்து குறட்டை விட்டுத் தூங்கும் கணவனைக்

காண எரிச்சலாக இருந்தது.

“ஏய் மனுவா! எழும்பு கேப்பை மாடு மாதிரி நித்திரை கொள்ளுறாய்” என்று தோனைப் பிடித்து உலுப்பிவிட்டாள்.

அருளானந்தம் மனைவியின் அதட்டல் குரல் கேட்டதும் புரண்டு நிமிர்ந்து இரு கைகளாலும் முகத்தைத் தேய்த்து விட்டு கண் விழித்தான்.

சரஸ்வதி கட்டிலில் அவனுக்கு அருகில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“எழும்பி இருமன்”

“என்னப்பா?”

அவன் எழுந்து சவரில் முகுகைச் சார்த்திக் கால் நீட்டி இருந்தான்.

“அந்தப் புள்ளைக்கு என்ன பதில் சொல்றது? ஒரு கவலையுமில்லாமல் மாடுமாதிரி நித்திரை கொள்ளுறாய்”

“என்னடி சொல்றாய் எனக்கு ஒரு மண்ணும் விளங்கேல்ல உன்னர மகன் ஒரு போக்கிரி கேடு கெட்ட நாய் எங்களையெல்லாம் ஏமாத்திப் போட்டான்.”

“என்னடி சொல்றாய்”.

“அந்தப் பொறுக்கி பிரான்சிலை பிரான்சிக்காரச் கிறுக்கி ஒருத்தியுடன் குடும்பம் நடத்திறானாம். போதை வஸ்துக் குடிச்சக் கொண்டு திரியிறானாம்.”

“என்னப்பா சொல்கிறாய்?”

“உண்மையைத்தான் சொல்றன; இவன் ஏன் இஞ்சை வந்து இந்த அப்பாவிப் பொன்னையும் ஏமாத்தி எங்களையும் ஏமாத்தி அதுகளிட்டை மூண்டு இலச்சத்தையும் வாங்கித் தந்திட்டுப் போயிட்டான் மூதேசி”

அருளானந்தத்துக்கு மகனைப்பற்றி ஒரு சந்தேகமும், பயமும் இருந்தது தான் அவன் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொள்ள முயற்சித்த போதெல்லாம் இராஜவிங்கம் நழுவி விட்டான்.

“ஏடி ஆத்தை நீ சொல்றதெல்லாம் உண்மையாடி?”

“மக்கு, பேக்கல வாண்டு, உண்மைதான் உண்மைதான். அந்தப் புள்ளைக்கே எத்தனையோபேர் உன்னர கேடு கெட்ட மோனைப் பற்றி எழுதிப்போட்டார்கள்.

“அப்படியே?”

“அப்படியோவோ! அந்தச் சனியனையும் பெத்தனே. ஒரு குமரப் பிள்ளையிடை வாழ்க்கையைக் கெடுத்துப் போட்டான் கிறகம்!”

சரஸ்வதியின் கணகள் கலங்கிக் கொண்டன. நெற்றில் கை வைத்துக் குனிந்தி ரூந்தாள்.

“புள்ளை என்ன சொல்லுது?”

“அது இனி இங்கை இருக்காது! அவனிட்டைப் போகாது அது எனக்கு விளங்கிப் போச்சு. இப்ப என்ன செய்மிடது?”

“சரஸ்வதி நீ சொல்றதில் உண்மை இருக்கென்டுதான் நானும் நினைக்கிறன். எங்கடை மற்ற இரண்டும் இவனைப்பற்றி ஒன்டும் சொல்லேல்லையே குரங்குகள்”

“அதுதானே உங்கட மர மண்டைக்குப் புரியுதில்லை. இவங்களெல்லாம் அங்கை ஒருதனின் பாவங்களை மறைக்க மற்றவங்கள் உதவியா இருக்கிறாங்கள். இல்லாட்டி ஒரு பெண் பாவம் பொல்லாதது என்று உணர்ந்தா இந்தச் சனியன்கள் தானும் எங்களுக்கு எழுதியிருக்கலாந் தானே?”

“அது தானே”

“இப்ப அந் புள்ளையிடை மூன்று இலட்சத்தைத் திருப்பிக் குடுக்க வேணுமோ? அரைவாசிக் காசு முடிஞ்சு போச்சு.

இருவரும் மனிதில் எழும் அந்தர உணர்வுகளோடு மௌனமாயிருந்தனர்.

இரவ சிந்தித்துச் சிந்தித்துத் தீர்க்கமான முடிவோடு தூங்கிப் போன ஞானெஸ்வரி நித்திரை முறிந்து கிடக்கையில் மாமனும் மாமியும் கதைத்துக் கொண்டவற்றைக் காது கொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் முகத்தை இருக்களாலும் துடைத்து கலைந்திருந்த கூந்தலைக் கொண்டையாகக் கட்டிக் கொண்டு, தனது மாமன் மாமியின் அறைக்குள் நுழைந்தாள். சரஸ்வதியும் அருளானந்தமும் அவளைக் கண்டு திடுக்குற்று எழும்பி நின்றனர்.

“மாமி மாமி, நீங்கள் நல்லவங்கள், உங்கடை மகன்தான் என்னையும், உங்களையும் ஏமாத்திப் போட்டான்”

அவளின் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்க அவர்களுக்குத் தைரியம் வரவில்லை

“அம்மா இன்னும் கொஞ்சம் பொறும்மா எல்லாம் நல்லதாக முடியும்” அருளானந்தம் கூனிக் குறுகிறின்று கூறினார்.

“நான் முடிவு எடுத்துப் போட்டேன். பிரான்சுக்குப் போய் தற்கொலை செய்ய நான் விரும்பவில்லை. நாளைக்கு யாழ்ப்பாணம் போறன். அப்பாவுக்கு எழுதியிருக்கிறன். அவர் வந்து உங்களோடு கதைப்பார். கவலைப்பட வேண்டாம்.”

அவள் கண்ணீர் கசியும் முகத்தோடு தன் அறைக்குத் திரும்பிச் சென்றாள்.

நீான் ஓர் ஏழை. எனக்கு அப்பனைத் தெரியாத காலத்திலே அவர் காலமாகி விட்டார். எனக்கு அம்மாதான் எல்லாம். வசதியான பாடசாலையில் என்னைச் சேர்த்துப் படிப்பிப்பதற்கு அம்மாவிடம் பணம் இல்லை. நல்லூர் ஆசீர்வாதப்பார் ஆரம்பப் பாடசாலையில் அம்மா என்னைச் சேர்த்து விட்டார். நான் முதலாம் இரண்டாம் வகுப்புப் படிக்கும்வரை அம்மா என்னைத் தன் அரையில் இருத்திக் காவிக் கொண்டு வந்து பாடசாலையில் விட்டு விட்டு, பாடசாலை முடியும் நேரம் வந்து தூக்கிக் கொண்டு போவா. மூன்றாம் வகுப்பிலிருந்து நான் நடந்து போகத் தொடங்கினேன். எனக்குப் படிப்பதில் கொள்ளை ஆசை நான் எல்லாப் பாடங்களிலும் கெட்டிக்காரன். கணக்கில் விண்ணன். எப்பொழுதும் முதலாம் பிள்ளையாகவே வருவேன்.

அந்தப் பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்புவரை தான் இருந்தது. நான் ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கும் போது சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் சேர்ந்து படிக்க வேண்டுமென்று அம்மாவுக்குத் தொல்லை கொடுக்கத் தொடங்கினேன். டிசம்பர் மாதத்தில் அம்மா எங்கள் மருதடி ஒழுங்கையில் வசித்த ரோகேசன் ஆசிரியரின் மகன் பிரான்சிஸ்லிடம் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் சேர விண்ணனப்பப்பத்திராம் எடுத்துத் தரும்படி என்னையும் கூட்டிக் கொண்டு போய்க் கூறினார். அவர் அந்த விண்ணனப்ப பத்திரத்தை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து என்னிடம் தந்து, தலைமை ஆசிரியரிடம் கொடுத்து நிரப்பி அனுப்பும்படி கூறிவிட்டுச் சென்றார். நான் புகைத்தோடு அதை அடுத்த நாள் எங்கள் தலைமை ஆசிரியரிடம் கொண்டு போய்க் கொடுத்தேன். அவர் அதை நிரப்பி சம்பத்திரிசியார் கல்லூரிக்கு அனுப்பவில்லை. அவர் வேண்டுமென்றும் செய்யவில்லை. அனுமதி தினத்துக்கு முதல் நான் அந்த விண்ணனப்ப பத்திரத்தை நிரப்பி என்னிடம் கொடுத்து நாளைக்கு இதைக் கொண்டுபோ என்று கூறினார்.

அன்று இரவு முழுவதும் எனக்கு நித்திரை வராவேயில்லை. எப்பொழுது விடியும் எனக் காத்திருந்தேன். அடுத்த நாள் காலை ஏழு மணிக்கு அம்மாவையும் கூட்டிக் கொண்டு சம்பத்திரிசியார் கல்லூரிக்குப் போனேன். என்னைப் போல பல பிள்ளைகள் அனுமதி பெற வந்து வரிசையில் நின்றனர். நானும் அந்த வரிசையில் நின்று அனுமதி வழங்கவிருந்த சவாமியாரிடம் எனது விண்ணனப்பப் பத்திரத்தைக் கொடுத்தேன். எனக்கு அனுமதி கிடைக்க வேண்டும் என்று யேசுவை வணங்கியபடி இருந்தேன். என் விண்ணனப்ப பத்திரத்தை வாங்கிப் பார்த்த அந்தச் சவாமியார் இது முதலில் அனுப்பியிருக்க வேண்டுமென்று சுழட்டி எறிந்து விட்டார்.

அம்மா பாவம். அது படிக்காதது. அதற்குக் கண் கலங்கிப் போச்சு. எனக்கு ஏமாற்றமும் அதிர்ச்சியும். என்ன செய்வதென்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. எனக்கு அழுகை வரத் தொடங்கியது. அம்மா தன் முந்தானைச் சேலையால் என்கண்ணீரத் துடைத்து விட்டு “நீ அழாதை நான் வேறை எங்கையெண்டாலும் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்து விடுறன்” என்று கூறி என் கையைப் பிடித்துக் கூட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து விட்டா.

எனக்கு படிக்கும் ஆசை தணியவில்லை. அம்மாவின் சேலைத் தலைப்பைப் பிடித்துக் கொண்டு அவர் போகுமிடமெல்லாஞ் சென்று என்னை ஒரு பள்ளிக் கூடத்தில் சேர்த்துவிடு என்று தொல்லை கொடுத்தேன். எந்துப் பள்ளிக்கூடத்திலே எப்படிச் சேர்ப்பதென்று அம்மாவுக்கு தெரியவில்லை. என் தொல்லை தாங்காமல் எங்கள் ஒழுங்கையில் வசித்த ஒவசியரின் மகன் அரியத்திடம் போய் என்னை ஏதாவதூரு பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்து விடு தமிழ் என்று கெஞ்சினாள். அந்த அண்ணர் அடுத்த நாள் என்னை ஸ்ராவனில் கல்லூரிக்குக் கூட்டிச் சென்று அதிபரிடம் பேசினார். அதிபர் விண்ணப்பம் முதலில் அனுப்பாததால் அனுமதி வழங்க முடியாதெனக் கூறினார். அரியம் அண்ணர் எங்கள் குடும்ப நிலையை அவருக்குக் கூறியும் அவர் எங்களைத் தூரத்தி விட்டார். ஏழைகளின் பிள்ளைகள் படிக்கக் கூடாதென்று அவர் நினைத்தாரோ என்னவோ எனக்கு அப்போது விளங்கவில்லை. இராவில் அம்மாவின் மடிக்குள் படுத்துக் கிடக்கும் போது “அம்மா நான் படிக்க வேணும் ஆரையும் பிடித்து ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்து விடு” என்று அலுப்புக் கொடுத்தேன். அது பாவம். அதுக்கு யாரைப் பிடிக்க வேண்டுமென்றே தெரியவில்லை. அது முத்திரைச் சந்தையில் காாய் கறி வாங்கிக் கடக்கத்தில் சமந்து கொண்டு தெருத்தெருவாய் அலைந்து விற்றுத்தான் எனக்குச் சோறு போட்டா.

பாடசாலைக்குப் போகின்ற என் வயதொத்த பிள்ளைகளைப் பார்த்து நான் ஏங்கினேன். இதற்கிடையில் முதலாந்தவணை முடிந்து விட்டது. எனக்குப் படிக்க ஒரு பாடசாலையும் கிடைக்காதோ என்று நான் பயந்து கொண்டிருந்தேன். அந்த ஒவசியரின் மகன் அரியம் ஒரு நாள் வீட்டுக்கு வந்து கொழும்புத்துறை சூசையுப்பர் சாதனா பாடசாலையில் சேர்க்கலாம் என்று அம்மாவிடம் கூறினார். நான் அவர் கையை அண்போடு பற்றி “அண்ணை என்னை அங்கையெண்டாலுங் சேர்த்து விடுங்கோ” என்று கெஞ்சினேன். அடுத்த நாள் அவர் என்னை அப் பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கூட்டிச் சொன்னு போய்ச் சேர்த்து விட்டார். அந்துப் பள்ளிக்கூடம் என்னைப்போல் ஏழைகள் படிக்கின்ற பள்ளிக்கூடம். அங்கு அனுமதி கிடைப்பதில் சிரமம் இருக்கவில்லை.

நான் பேராணந்தத்துடன் அம்மாவிடம் வந்து அந்த நற்செய்தியைக் கூறி எனக்குப் புத்தகங்களும் கொப்பிகளும் வாங்கக் காச கேட்டேன். அம்மாவிடம் பணம் இருக்கவில்லை. அவர் எங்கள் ஒழுங்கையில் வட்டிக்குப் பணம் கொடுக் கின்ற தம்பர் “பொஞ்சாதியிடம்” பத்து ரூபா வட்டிக்கு வாங்கிக் கொடுத்தா. இது 1949 ஆம் ஆண்டு. பத்து ரூபா பெருங்காச. அந்துப் பத்து ரூபாவில் வாங்கக்கூடிய இரண்டு புத்தகங்களையும், ஐந்து கொப்பிகளையும் வாங்கிக் கொண்டு அந்துப் பாடசாலைக்குப் படிக்கக் கெண்றேன். எங்கள் வீட்டிலிருந்து அப் பாடசாலை நான்கு மைல் தூரமிருக்கும். என்னிடமிருந்த ஒரே ஒரு நீலக் காற்சட்டையும் வெள்ளைச் சேர்ட்டையும் அனிந்து கொண்டு காலை ஆறு மணிக்கு அந்த நான்கு மைல் தூரமும் நடந்து சென்றேன். அம்மாவிடம் எனக்கு இன்னொரு காற்சட்டையும் சேர்ட்டும் வாங்கித் தரப் பணம் இல்லை. எனக்கு அம்மாவிடம் கேட்கவும் மனச வரவில்லை. அதிகமான நாட்கள் காலைச் சாப்பாடு சாப்பிட வழியில்லை. பகல் உணவுக்காக ஒரு மணி நேரம் இடைவேளை விடுவார்கள். நான் கொழும்புத்துறை கடற்கரையில் போய் நின்று கடலைப் பார்த்துவிட்டு வந்து வகுப்பறையில் அமர்ந்து விடுவேன்.

அப் பாடசாலைக்குச் சென்று ஆறு மாதம் ஆகவில்லை. என்னிடம் தேவையான புத்தகங்கள் கொப்பிகள் இல்லாததால் ஆசிரியர்கள் தரும் வீட்டுப் பாடங்களை என்னால் செய்ய முடியவில்லை. ஒரு நாள் மரியாம்பிள்ளை என்னும் ஆசிரியர் நான் வீட்டுப் பாடம் செய்யவில்லையென்று தூணைக் கட்டிப்பிடிக்குச் சொல்லிக் குண்டியில் பிரம்பால் தாறுமாறாக அடத்து விட்டார். நான் வீட்டுக்கு வரும் வழியெல்லாம் அழுது கொண்டு வந்தேன். அன்று தொடங்கி நான் பாடசாலைக்குப் போகவில்லை.

ஒரு நாள் மாலைப் பொழுது, அம்மா காய்கறி விற்றுவிட்டு எனக்குப் பாண் வாங்கிக் கொண்டு வந்து தந்தார். அதை நான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது எனக்கு என் கணிதம் கற்கின்ற ஆசிரியர் லூக்காஸ் மாஸ்ரர் சைக்கிளில் வீட்டை வந்து இறங்கினார். நான் அதிசயித்துப் போனேன். நான் பாணை வீசிவிட்டு எழுந்து நின்றேன். அம்மா களைப்பில் முந்தானைச் சேலையை விரித்து விட்டு விராந்தையில் படுத்துக் கிடந்தார். நான் உடனே அம்மாவை எழுப்பி விட்டேன். அவரை இருக்கும்படி கூற வீட்டில் கதிரையில்லை. நான் நிலத்தில் இருந்து குப்பி விளக்கில் படிப்பேன். அதனால் பல தடவைகள் என் தலை முடி எரிந்திருக்கிறது. நான் கைகளை மார்பின் மீது கட்டிக்கொண்டு மெளனமாக நின்றேன். அம்மாவும் எழுந்து அவர் முன்னால் மரியாதையாக நின்றாள்.

“உங்கடை மகன் ஏன் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வாறதில்லை? இவன் கெட்டிக்காரன். நல்லாப் படித்துவருவான். அவனை நாளைக்குப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்புங்கோ. வேண்டிய கொப்பி புத்தகங்கள் நான் வாங்கிக் கொடுக்கிறன்” என்று சொன்னார்.

“என்றை பிள்ளைக்கு ஆரோ மாஸ்ரர் மோசமாக அடித்துப் போட்டார். என்றை புள்ளை படிக்க வேணுமென்டு துடியாத் துடித்தான். இப்ப பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போக மாட்டன் எண்டு நிற்கிறான். நான் ஏழை நான் என்ன செய்வன்?” என்று அம்மா கூறியபோது அவவின் கண்கள் கண்ணீர் சிந்தினார்.

“எனக்கு நடந்தது தெரியும். நீங்க கவலைப்பட வேண்டாம். நான் எல்லாம் பார்த்துக் கொள்ளன். புள்ளையை நாளைக்குப் பாடசாலைக்கு அனுப்புங்கோ” என்று கூறிய அவர் என் தலையைத் தடவி விட்டார்.

“நீ நாளைக்குப் பாடசாலைக்கு வா, என்ன?”

“ஓம் சேர்”

அவர் சைக்கிளில் ஏறிப் போய்விட்டார்.

லூக்கக்ஸ் மாஸ்ரர் நல்ல கறுப்பு. ஆஜானுபாகுவான தோற்றம். வேட்டியும் நவூனலும் அணிந்து கறுப்புச் செருப்புடன் அவர் நடந்து வரும் போது மாணவர் குருக்குக் குலை நடுங்கும் பயம். கறுப்புப் பிறேம் போட்ட கண்ணாடிக்குள்ளால் வகுப்பில் உள்ள ஓவ்வொரு மாணவனையும் ஊடுருவைக்கயில் எல்லோரும் அடங்கி ஒடுங்கிப் போவர். நேரந் தப்பாது வந்து படிப்பிப்பார். அவர்

அடித்தாலும் அன்பு காட்டுவதால் எல்லோருக்கும் அவரில் விருப்பம். எனக்கும் தான்.

அவர் சூறியதைக் கேட்டு எனக்கு ஒரே ஆன்றதும். அவர் போனவுடன் எனது நீலக் காற்சட்டையையும், சேர்ட்டையும் எடுத்துக்கொண்டு கிணற்றிக்குச் சென்று அவற்றைச் சவர்க்காரமில்லாமல் தண்ணீரில் அலம்பிக் காயப் போட்டேன்.

அடுத்த நாள் எப்போது விடியும் எனப் பார்த்திருந்து விடிந்ததும் நேரத்தையும் பார்க்காமல் நீலக் காற்சட்டையையும், சேர்ட்டையும் அணிந்து என்னிடமுள்ள புத்தகங்கள், கொப்பிகளையும் தூக்கிக் கொண்டு பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டேன். அம்மா தேநீர் கொண்டுவந்து தந்து இரண்டு ரூபாவும் தந்தார். நான் பாடசாலைக் கட்டிடத்துக்குள் போகையில் லூக்காஸ் மாஸ்ரர் அலுவலகத்தில் இருந்தார். என்னைக் கண்டு விட்டார். “இங்கை வா” எனக் கைச் சைகையால் காட்டினார். நான் அவர் முன் போய் அடக்க ஒடுக்கமாய் நின்றேன்.

“இந்தா, இதில் உனக்குத் தேவையான புத்தகங்களும் கொப்பிகளும் இருக்கு. உன்னைப் போல் நானும் ஒரு ஏழையாய் பிறந்து கவ்டத்தின் மத்தியில் தான் படித்தேன். நீ நல்லாப் படிக்க வேணும். படிப்பில் கவனமாயிரு. கெட்ட சிநேகிதம் சூடாது. உனக்குத் தேவையானதை என்னிடம் வந்து கேள் சரியா?” இந்தா இந்த “பாக்” கைப்பிடி, கொண்டுபோய் திறந்து பார்”

“ஓம் சேர்”

அவர் கொடுத்தவற்றைப் பக்குவமாய் வாங்கிக்கொண்டு வகுப்பறைக்குச் சென்றேன். என் வாங்கில் அமர்ந்து அந்த “பாக்”கைத் திறந்தேன். ஒரு நீலக் காற்சட்டையும் வெள்ளைச்சேட்டும். எனக்கு நம்ப முடியவில்லை. மகிழ்ச்சியை அடக்க முடியவில்லை.

அன்று தொட்டு தீவிரமாகப் படித்தேன். ஆறாம் வகுப்பில் இரண்டாந் தவணைப் பரீட்சையில் முதலாம் பிள்ளையாக வந்தேன். அடுத்தடுத்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் முதலாம் பிள்ளையாக வந்து எஸ். எஸ்.சி. பரீட்சையில் திறமையாகச் சித்திய டைந்தேன். அந்த வெற்றியில் என்னைவிட லூக்காஸ் மாஸ்டரே பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தார். “நீ இன்னும் படித்து உயர்ந்த நிலை அடைய வேணும்” என வாழ்த்தினார். நான் அதன் பிறகு ஒரு வேலை தேடி ஆசிரியர் புகுமுகப் பரீட்சை, எழுதுவினைகளுர் பரீட்சை, தபால் தந்தி இயக்குநர் பரீட்சை, எல்லாம் எழுதினேன்.. அம்மா தன்னை ஒறுத்து மிக்கம் பிடித்து பரீட்சைக் கட்டணங்களைத் தந்தார். முதலிலே ஆசிரியர் புகுமுகப் பரீட்சை முடிவுகள் வெளியாகின. நான் கொழும்புத்துறை ஆசிரியர் கலாசாலைக்கு எடுப்பட்டேன். லூக்காஸ் மாஸ்டரை அவர் வீட்டில் போய்ச் சந்தித்தேன். “நீ கெட்டிக்காரன். மேலும் மேலும் படிக்க வேணும்” என்று சூறினார். அவருடைய வார்த்தைகள் எனக்குப் பெரும் உர்சாகமாக இருந்தன. நான் கொழும்புத்துறை ஆசிரியர் கலாசாலையில் பயிற்சி பெறும் காலத்திலே என்னைக் கண்டால், “உனக்கு ஏதும் தேவையா?” என்று அவர் கேட்பார். “இல்லை சேர்” என்று என் வறுமையை எனக்குள் அடக்கிக் கொள்வேன்.

ஆனால் அத்தகைய அன்பு மிக்க ஆசானைப் பெற்றதையிட்டு மனதுக்குள் பெருமைப்படுவேன்.

நான் ஆசிரியர் கலாசாலை இறுதிப் பரீட்சை முடித்த போது பாடசாலைகள் தேசிய மயமாக்கப்பட்டதனால் எங்களுக்கு நியமனம் மூன்று ஆண்டுகளாகக் கிடைக்கவில்லை. லூக்காஸ் மாஸ்டரின் ஊக்கால் என் மனதுள் இயங்கியதனால் அந்த மூன்று ஆண்டுகளும் பல்கலைக்கழகப் புகுமுகப் பரீட்சைக்காக என்னைத் தயார் செய்து பரீட்சை எழுதி வேணன். பரீட்சை எழுதி முடிந்ததும் எனக்குப் பதுளையில் நியமனம் கிடைத்து ஆறு மாதங்களில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்துக்குத் தெரிவானேன்.

நான் கலைப் பட்டதாரியாகி ஒரு விடுமுறை காலத்தில் யாழிப்பாணம் சென்றேன். ஒரு நாள் யாழிப்பாண ஆஸ்பத்திரிக்கு முன்னால் சைக்கிளில் சென்று கொண்டிருக்கையில் அந்த வழியாகச் சென்ற லூக்காஸ் மாஸ்டரைச் சந்தித்துவிட்டேன். உடனே சைக்கிளால் இறங்கி “சேர்” என்று அழைத்தேன். அவரும் உடனே சைக்கிளால் இறங்கி என்னைப் பார்த்தார்.

“யோசேப்”

“சேர் நான் பட்டதாரியாகி விட்டன், உங்கள் உதவியும் ஆசியும் தான்” என்றேன்.

“எனக்குப் பெருஞ் சந்தோஷம். நீ இன்னும் படிச்சு முன்னேற வேணும்.”

“நான் படிச்சு முன்னேற்றுவன் சேர்”

அவர் என் முதுகில் தடவி “நல்லாயிரு” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

நான் கல்வி டிப்புளோமா கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் செய்து “சிறப்புச் சித்தி எய்தி முதுகத்துவமானி பட்டத்துக்காகப் பயின்று கொண்டிருக்கையில் கொழும்பில் எமது தூரத்து உறவினரின் திருமணத்துக்கு மனைவியுடன் சென்றேன். அங்கு ஒரு கதிரையில் லூக்க ஸ் மாஸ்டர் இருப்பதைக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சியோடு அவர் முன்னால் சென்று நின்றேன்.

அவர் உடனே எழும்பி என் கைகளைப் பிடித்து, “நீ உயர்ந்துவிட்டாய். உன் முன்னால் நான் இருக்கமுடியாது. உன் படிப்புக்கு மதிப்புத் தரவேண்டும்” என்றார்.

என் கண்கள் கலங்கின. நான் கூனிக் குறுகிப் போனேன். அந்த உயர்ந்த ஆசானை இன்றும் நினைத்துக் கொண்டே என் கல்விச் சேவைகளை ஆற்றுகின்றேன். அந்த ஆசிரியனின் ஆசிரியத்துவம் மகத்தானது. அது என் உள்ளத்துக்குள் வேலை செய்து கொண்டே இருக்கிறது.

நான் கொழும்புக்கு ஆசிரியர் நியமனம் பெற்று வந்து ஒரு பிரபல கல்வராயில் பட்டதாரி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றுகின்றேன். நான் கொழும்புக்கு வந்தது முதல் எனது நண்பனின் உதவியினால் கொச்சிக்கடையில் ஒரு தேநீர்க் கடையின் மேல் மாடியில் வாடகைக்குக் குடியிருக்கிறேன்.

அந்தக் கட்டிடத்துக்கு உரிமையாளர் சுகுமார் என்னும் மஸையாளத்தவர். என்மீது நல்ல மதிப்பு வைத்திருக்கிறார். நான் அங்கு குடியிருக்கப் போய் நான்கு ஆண்டுகளாகியும் அவர் வாடகை கூட்டிக் கேட்கவில்லை.

அந்த மேல் மாடியில் நானும் அந்தத் தேநீர்க் கடையில் தேநீர் தயாரிக்கின்ற செல்லையாண்ணையும் தான் இருந்து வருகின்றோம்.

செல்லையாண்ணை பதினேழு வயதில் பிழைப்புக்காகக் கொழும்பு வந்து மூட்டை சமந்துள்ளார். பல சாப்பாட்டுக் கடைகளில் வேலை செய்துள்ளார். நடைபாதைகளில் வியாபாரங் செய்கின்ற வியாபாரிகளுக்கு எடுபிடி ஆளாக இருந்துள்ளார்.

அவரது உழைப்பெல்லாவற்றையும் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழுகின்ற இரு சகோதரிகளுக்காக ஓவ்வொரு மாதமும் அனுப்பிவிடுவார். அவர் இக்கடைக்கு வந்து பதினெட்டு வருடங்களாகின்றன. இப்பொழுது அவருக்கு வயது நாற்பத்தியாறு. அவருக்கு தான் திருமணம் செய்து வாழவில்லையே என்ற விரக்தி உள்ளுணர்வோடு கலந்ததொன்று.

தேநீர் அடித்துக்கொண்டே தெருவில் செல்லும் பெண்களைப் பார்த்து ஏதோவொரு திருப்தி அடைவார். கைகள் தேநீரை அடித்தாலும் கண்கள் பெண்கள் மீது விழுவதை நான் அவதானித்திருக்கின்றேன். அதில் ஏதோவொரு திருப்தி அடைகிறார் என்பதை நான் அறிவேன்.

நான் காலைச் சாப்பாட்டிற்காக கீழே இரங்கி வந்து அவரைக் கிண்டல் பண்ணுவேன்.

“என்ன செல்லையாண்ணை உங்கடை கண்ணெல்லாம் தெருவிலை போற வாற பொம்புளைகளை விழுங்குது?”

“வேற என்ன சேர் என்னாலை செய்ய முடியும்? சொல்லுங்கோ?” என்று உடனே பதில் வரும்.

வாழத் துடிக்கின்ற ஒரு மனிதன் என்ற நோக்கில் அவர் மீது பாசம் மிக்க அனுதாபம் உண்டு.

செல்லையாண்ணை இரவு பதினொரு மணியளவில்தான் நித்திரை கொள்ள மேல் மாடிக்கு வருவார். பத்து மணிக்குக் கடை பூட்டப்படும்.

செல்லையாண்ணை விறுவிறுவென்று பாய்ந்தோடி அருகேயுள்ள கள்ளுக் கடையில் இரண்டு போத்தல் கள்ளை அவசர அவசரமாக விழுங்கிவிட்டு நிதானமான வெறியுடன் மேல் மாடிக்கு வருவார்.

“சேர் தூக்கமா?” என்று என்னை எழுப்புவார்.

நான் வீட்டைப் பற்றி யோசித்தபடி கண் மூடியவாறு கட்டிலில் படுத்திருப்பேன்.

பாயை விரித்துப் போட்டு அதன் மேல் துவாயைப் பக்குவமாக விரித்துப் போட்டு “சிவனே” என்று சூறிக்கொண்டு விழுந்துவிடுவார்.

அவர் தலையணையில் படுத்தத்தை நான் காணவில்லை.

கள்ளு வெறி உசாரில் என்னுடன் சிறிது நேரம் உற்சாகமாகப் பேசுவார்.

“சேருக்கு எப்ப கலியானம்?”

“பேசுறாங்க செல்லையாண்ணை. எனக்குத் தங்கச்சி ஒன்றிருக்கு. அதற்குச் சீதனம் கொடுக்க வேணும். அப்பா, அம்மா அதிக சீதனம் தருகிற இடத்தை எதிர் பார்த்திருக்கிறாங்க”

“நானும் என்றை இரண்டு தங்கச்சிகளுக்காகத்தான் உழைச்ச அனுப்பிக் கிழவனாகப் போயிட்டன். ஒரு தங்கச்சிக்கு நாற்பத்திமூன்று வயசு. மற்றதுக்கு முப்பத்தாறு வயசு. சனியன்கள் படிக்கயில்லை. வீட்டிலை குந்திக்கொண்டு என்றை காசைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்குதுகள்.”

“ஏன் செல்லையாண்ணை இவ்வளவு காலமும் அவங்க கலியானங் கட்டடில்லை?”

“சேர் ஒண்டு சீதனம் இரண்டாவது பெண்கள் அழகாயிருக்க வேணும். படிச்சென்டாலும் இருக்க வேணுமில்லையா? என்றை மூஞ்சியை பார்த்தீங்களா பல்லு மிதந்து கறுப்பாக அசிங்கமா இருக்கிறன். எனக்கு சேலை உடுத்திப் பாத்திங்களானா என்றை தங்கச்சிகளைப் பாத்த மாதிரி இருக்கும்.”

ஒரு நாள் பழம் பாயில் இடது கையைத் தலையின் கீழ் வைத்து கொண்டு என்னை நோக்கி ஒருக்களித்துப் படுத்துக் கிடந்து இவற்றைக் கூறினார். எனக்கு மனசு குழம்பிப் போக்கு.

“சேர் நீங்க காலத்தோடை கலியானங் கட்டுங்க. நீங்க கலியானங் கட்டாமயிருந்து சாதிக்கிறது ஒண்டுமில்லை”.

“எனக்குப் பொறுப்பிருக்கு”

“நானும் அப்பிடி நினைச்சுத்தான் காலத்தை வீணாக்கி விட்டன். கலியானங் கட்டி வாழ்ந்து கொண்டு பொறுப்பை ஏதோ ஒரு வகையில் சமாளிக்கலாம் சேர்”

“செல்லையாண்ணை நீங்க சொல்றது சரிதான். யோசிக்கிறன்.”

இருவரும் சிறிது நேரம் மென்மாகக் கிடந்தோம். செல்லையாண்ணை நித்திரை கொண்டு விட்டார். எனக்கு அவரை நினைத்து நித்திரை வரவில்லை.

காலை ஜூந்து மணிக்கே செல்லையாண்ணை எழுந்து குளித்து, பல்லுப் போல் அங்குமிங்கும் வளர்ந்திருக்கும் தலை முடியை ஒரு பழைய சீப்பால் சுவரில் தொங்க விடப்பட்டுள்ள சிறு கண்ணாடியில் பார்த்து வாரிக்கொண்டு கீழே இறங்குவார்.

அவர் அன்று தலை வாரிக் கொண்டிருந்தபோது நான் நித்திரை முறிந்து எழுந்து விட்டேன்.

முகத்தை இரு கைகளாலும் தேய்த்து சோம்பஸ் முறித்துக் கொண்டு அவரைப் பார்த்தேன். தொள்தொள்த சேர்ட்டு இரண்டு தான் அவரிடம் நீண்ட காலமாக உண்டு. அதைப்போல இரண்டு சாரங்கள் தான் வைத்திருக்கிறார். ஒரு சாரத்தையும் ஒரு சேர்ட்டையும் அணிந்து கொண்டு, மற்றவற்றைப் பக்குவமாக மடித்து, சொப்பிங் பையில் போட்டு அந்த அறையின் ஒரு மூலையில் வைத்துக் கொள்வார்.

“செல்லையாண்ணை”

“என்ன சேர், இன்டைக்கு வெள்ளனவே எழும்பிட்டங்க?”

“நித்திரை வரையில்ல”

“வரப் போற மனுவியைப் பத்தி யோசிச்சிங்களோ?

“இல்லை.... உங்களைப் பத்தித் தான் யோசிச்சன்”

“என்றை கதை, இழவ விழுந்த கதை. போய் சொல்லாதீங்க, என்னைப்பத்தி யோசித்து என்ன செய்யப்போரீங்க?”

“அது சரி செல்லையாண்ணை உங்களுக்குப் பால் உணர்ச்சியே இல்லையா?”

“இல்லாமயில்லை சேர்”

“பொம்புளைகளோடை”

“சீச்சீ, சேர் அந்த மாதிரி ஆள் நானில்லை”

“அப்படியா?” நான் அவரைப்பார்த்து கள்ளச் சிரிப்புச் சிரித்தேன்.

“நான் சொல்றது அந்தோனியாரானை உண்மை சேர் ஒழும் சேர் எனக்கு நாற்பத்தாறு வயசாகுது. ஒரு பொம்புளைக்குப் பின்னாலும் போனதில்லை.”

“இல்லை செல்லையாண்ணை மனிதனுக்கு பெண் உறவு அவசியம். அப்படி இல்லாவிட்டாலும் பொம்புளை உறவுகளைப் பார்த்து சந்தோசங் கொள்ளலாம் தானே?”

“நீங்க சொல்றது புரியல்லை சேர்”

“கொழும்புத் தியேட்டர்களில் வயது வந்தவர்களுக்கு மட்டும் படங்கள் போடுறாங்கள். நான் பார்த்திருக்கிறன்”

“இல்லை சேர் அதெல்லாம் நான் பார்க்க மாட்டன். பார்த்தா கெட்ட நினைவெல்லாம் வந்து அலையவேண்டி வரும். கள்ளுக் குடிச்சிட்டு வந்து படுத்துத் தூங்கினால் போதும் உங்கை மூலைக்கு மூலை “புன் பில்ம்” காட்டுறாங்க. நான் பார்த்ததேயில்லையே சேர்”

“செல்லையாண்ணை உங்களுக்கு வாழுத் தெரியாது”

“நான் மடையன் தானே சேர். இல்லாட்டி தேத்தன்னி அடிச்சுக் கொண்டிருப்பனா? நான் கீழ் போறன் தேத்தன்னி அடிக்க” என்று கூறி விட்டு அவர் கீழே இறங்கினார்.

நான் கித்திரை மாத லீவில் யாழ்ப்பாணம் சென்றேன். எனது பெற்றோர்கள் அவர்களுக்குத் திருப்தியான இடத்தில், அதாவது போதிய சீதனம் கொடுக்கு மிடத்தில் பெண்ணைப் பார்த்திருந்தார்கள்.

ஒரு சுபநாளில் பெண் வீட்டுக்கு என்னை அழைத்துச் சென்று பெண்ணைக் காட்டினார்கள். எனக்குப் பெண் பெரிதும் பிடிக்கவில்லையென்றாலும் தங்கைக் காகப் பரவாயில்லை என்று சம்மதித்தேன்.

நான் சென்று ஒரு கிழமையில் திருமணம் முடிந்தது. எனது மனைவியுடன் மூன்று கிழமைகள் வாழ்ந்துவிட்டு கொழும்புக்கு வந்தேன்.

நான் கட்டிலில் கிடந்து யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் வழை போல் அந்த இரவு செல்லையாண்ணை கள்ளுக் குடித்துவிட்டு வந்தார்.

“சேர் கலியாணம் முடிஞ்சுதா?”

“ஓம் முடிஞ்சுது!”

“பொம்பிள எப்படி அழகானவளா?”

இதற்கு என்னால் எப்படிப் பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. அவரைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக “ஓம்” என்றேன்.

அவர் நான்கு முன் பற்கள் விழுந்த வாயைச் சுதந்திரமாகத் திறந்து சிரித்தார்.

“பொம்புளை வீட்டுக்காரங்க நல்லவங்களா?

“கொஞ்சம் பணத்திமிர் இருக்குப் போலை”

“எவ்வளவு சீதனம் தந்தாங்க”

“நாலு இலட்சம்”

“பெரிய இடந்தான். உங்களை விழுங்கிடுவாங்க. கவனமாயிருங்க சேர்”

“செல்லையாண்ணை நீங்க சொல்றது சரிதான்”

“அவங்க, உங்க பொம்பிளை கொழும்பு பார்திருக்கிறாங்களா?”

“இல்லை”

“ஓருநாளைக்கு இங்கை கூட்டிக்கொண்டு வந்து கொழும்பெஸ்லாம் காட்டுங்க எனக்கு உங்க பொம்பிளையைப் பார்க்க வேணும் போல இருக்கு சேர்”

“ஓம் ஓம் செய்யத்தான் வேணும்”

வழுமை போல் தனது பழும் பாயை போட்டு, அதற்கு மேல் துவாயை விரித்து விட்டு என்னை நோக்கியவாறு உட்கார்ந்திருந்தார்.

“சேர் கல்யாணப் போட்டோக்கள் கொண்டு வந்தீங்களா?”

“இல்லை. போட்டோ எடுத்தவன் தரப் பிந்திப் போச்சு. அடுத்த முறை போய்க் கொண்டு வாறன்.”

“ஓம், ஓம் மறக்காமல் கொண்டு வாங்க!”

கள்ளு வெறியில் அவரது கண்கள் மூடி மூடித் திறப்பது தெரிந்தது.

“சேர் எப்படி பொண்ணோடு சந்தோசமா இருந்தீங்களா?”

“ஓம், பெருஞ் சந்தோசத்தைக் கொடுத்ததாக இல்லை. ஓரளவு சந்தோசம் தான்”

“நீங்க சந்தோசமா இருக்கணும்” என்று கூறிய செல்லையாண்ணை சரிந்து படுத்தார். சிறிது நேர மெனனம். செல்லையாண்ணை என் பக்கமாகப் புரண்டு என்னை நோக்கிப் பார்த்துக் கொண்டே கிடந்தார். பின்னர் நீட்டி நிமிர்ந்து கொஞ்ச நேரம் கிடந்தார். மீண்டும் என் பக்கமாகச் சரிந்து என்னையே பார்த்துக் கொண்டு கிடந்தார்.

“சேர்”

“ஓம் என்ன செல்லையாண்ணை?”

“சேர் நான் வாழ்க்கையில் என்னத்தைக் கண்டன்? இத்தனை வயசு வரை மூச்சு விட்டுக்கொண்டு மாத்திரந்தானே இருக்கிறன்”

அதைக்கேட்டு என் நெஞ்சம் அதிர்ந்தது. அடங்கவில்லை.

தினகரன் 1995

நான் 1991ஆம் ஆண்டு தமிழ்ப் பாடசாலைகளுக்குப் பொறுப்பான பணிப்பாராக ஹோறணைக் கல்விக் கோட்டத்துக்குச் சென்றேன். அக்கோட்டத்தில் உள்ள பாடசாலைகள் தோட்டப் பாடசாலைகள். அப்பாடசாலைகளின் அபிவிருத்தியைக் கவனிக்குமாறு எமது கல்விப் பணிப்பாளர் எனக்குக் கூறியிருந்தார்.

அங்குள்ள பாடசாலைகளுக்கு இறப்பர் தோட்டங்களுக்கூடாக நான்கு அல்லது ஐந்து மைல்கள் நடந்தே செல்ல வேண்டும். நான் கொழும்பில் இருந்தேன். கொழும்பிலிருந்து ஹோறணைக்கு வந்து அங்கிருந்து புளத்சிங்களவுக்குப் போகவேண்டும். மூன்றரை மணித்தியாலங்கள். பஸ் பிரயாணங்கு செய்து புளத்சிங்களவில் இறங்கி தோட்டப் பாடசாலைகள் உள்ள இடங்களுக்கு மீண்டும் பஸ் எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்.

பஸ் போக்குவரத்து ஒழுங்காயில்லை. அதிக நேரம் நான் பஸ்ஸிலிலும் தெருவிலிலும் நேரத்தை வீணாடிக்க வேண்டியிருக்கிறேன். கொழும்பிலிருந்து தினமும் பிரயாணம் செய்வது பெருஞ் சிரமமாக இருந்ததால் புளத்சிங்களவில் உள்ள மில்லக்கந்த தமிழ் வித்தியாலய அதிபரின் விடுதியில் மூன்று அல்லது நான்கு நாள்கள் தங்குவேன்.

அல்பிற்ட் என்னும் அந்த அதிபர் சின்ன உருவம்; பெரும் மனசு. நான் தங்குவதற்கு எல்லா வசதிகளும் செய்து தருவார். விடிய எழும்பியதும் “ஐயா கோப்பி” என்று சூடான கோப்பியுடன் என் முன் நிற்பார்.

அந்த அதிபரின் விடுதிக்கு அடுத்தாற் போல் அப்பாடசாலையில் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியை மரியாவின் விடுதி உண்டு. அவளது கணவர் ஒரு ரெய்லர். இராஜசேகரன் பெயர். என் உணவத் தேவைகளைக் கவனித்துக் கொள்வார். ஓர் அருமையான பிறவி. கறுவல் என்றாலும் மனம் வெள்ளை.

அவர்களுக்கு ஒரே ஒரு மகன் குணா. நான் அங்கு சென்ற சில கிழமைகளில் அவன் என்னோடு ஒட்டிக் கொண்டான். நான் அங்கு போகும் போதெல்லாம் அவனுக்கு அப்பிள், முந்திரிகைப்பழம், சொக்லேட் எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு போவேன்.

அவன் என் மீது இனம்புரியாதபற்று வைத்திருந்தான். அவனுக்கு ஐந்து வயது முடியவில்லை. அவன் தன்னை என் தோளில் தூக்கி வைக்கச் சொல்வான். கைகளில் பிடித்து வட்டமாகச் சுழற்றி வரச் சொல்வான். அவனை நான் உயரத்தில் எறிந்து தூக்கிப் பிடிப்பேன் “நான் வீட்டுக்கு போகப் போரேன்” என்றால் இன்னும் இரண்டு நாளைக்கு நின்று போங்களேன் என்பான். நான் அவனுக்கு பல பொய்கள் சொல்லி வீட்டுக்கு வந்து விடுவேன்.

குணா என்று நான் அழைக்கின்ற குரல் கேட்டால் பாடசாலைக் கேற்றுக்கு ஓடிவந்து எனது பாக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு எனக்கு முன்னால் வீட்டுக்கு ஓடி வந்து நான் வந்திருப்பதை தகப்பனுக்குச் சொல்வான்.

நான் அதிபர் விடுதியில் பாயில் நீட்டி நிமிர்ந்து கிடப்பேன். அவன் ஓடிவந்து என் மார்பிலே ஏறிப் படுத்துக்கொண்டு காதைத் திருகிக் கொண்டிருப்பான். சில நாள்கள் என் மார்பிலேயே தூங்கிவிடுவான்.

அவன் கதைகளிலிருந்து அவன் ஒரு மீத்திறன் உள்ள மாணவன் என்று அறிந்து கொண்டேன். ஐந்து வயதில் அந்தப் பாடசாலையில் சேரவேண்டும். அவனுக்கு நான் ஒரு அழகான புத்தகப்பை வாங்கிக் கொடுத்தேன். அதை அவன் எல்லோருக்கும் பெருமையாகச் சொல்லிக்கொண்டு திரிந்தான்.

நான் அவனுக்குப் படிப்பிக்க ஆசைப்பட்டேன். முதலில் ஒன்றையாரின் ஆத்திகுடி, கொன்றை வேந்தன், நல்வழி ஆகிய நூல்களை வாங்கிக் கொண்டு போய், அவன் என்னோடு படுத்திருக்கையில் ஒவ்வொன்றாய்ச் சொல்லிக் கொடுத்தேன். அவன் எல்லாவற்றையும் பாடமாக்கிக் கேட்கும் போதெல்லாம் தடங்கலின்றிக் கூறுவான்.

பின்னர், தமிழ் பழமொழிகளைச் சொல்லிக் கொடுத்தேன். அத்தனையும் பாடமாக்கி விட்டான். ஆனால் அவைகளுக்குக் கருத்துக்களைக் கேட்டு அறிந்து கொள்வான். என்னைப் பிச்சுப் பிடிங்கிக் கருத்துக்களை அறிந்து கொள்வான்.

குணா சிறு உருவம். தோடம் பழம் போன்ற உருண்டைத் தலை. அவனுக்கு வயதுக்கேற்ற வளர்ச்சி இல்லை. ஆனால் துடிதுடிப்பானவன். என்னோடு வந்து படுத்திருக்கையில் தலைகீழாக நின்று காட்டுவான். குத்தக்கரணம் அடிப்பான். கட்டிலில் ஏறிநின்று பாய்வான், “டிஸ்கோ” நடனம் ஆடுவான்.

அவனது தகப்பன் ஒருநாள் அதிபரின் விடுதிக்கு வந்து “சேர் ஏப்ரல் ஐந்தாம் திகதி மகனுக்குப் பிறந்த நாள் சிறு கொண்டாட்டம் வைக்கிறன். சேர் கட்டாயம் வந்தே ஆகணும்” என்றான். அவனோடு வந்த குணா சேர் வராட்டி நான் “கேக் வெட்டமாட்டன்” என்றான்.

நான் கட்டாயம் வருவன் என்று கூறி அவனை இழுத்துக் கட்டிப்பிடித்து முத்தம் கொடுத்தேன்.

பிறந்த நாளன்று குணா என்னுடன் சேர்ந்து நின்று படம் எடுக்கச் சொன்னான். நான் அவனுக்கு கேக் வாயில் வைக்கும் போது ஒரு படம் எடுக்கச் சொன்னான். நான் அவனுக்கு பிறந்த நாள் பரிசாக கிரிக்கட் பட்டும் பந்தும் கொடுத்தேன். அவனுக்குப் பெரிய பழுகம். அவனுடைய பிறந்த நாளன்று நான் அவனுடனும் தந்தை தாயுடனும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது சேருக்கு நல்லாப் போட்டுக் கொடுங்கப்பா” என்றான்.

தன் சாப்பாட்டுப் பீங்கானிலிருந்து கோழி இறைச்சித் துண்டொன்றை எனது பீங்கானுக்குள் போட்டு “சாப்பிடுங்க சேர்” என்றான். நான் அவனது உருண்டைத் தலையைத் தடவி விட்டேன்.

பிறந்த நாள் முடிந்து இரவு எட்டு மணி போல் அதிபரின் விடுதிக்கு வந்து பாயில் படுத்துக் கொண்டு ஒரு சுருட்டைப் பற்றிக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கு அவன் நினைவே அடிக்கடி வந்து கொண்டிருந்தது. அவனது பற்றும், பாசமும் அவனது மீத்திறனும் என்னை மிகவும் ஆட்கொண்டன.

நான் எதிர்பாராத வகையில் குணா ஓடிவந்து என் வயிற்றில் அமர்ந்து கொண்டு என் மார்பைத் தடவினான்.

“டேய் வயிறு முட்டாக்கிடக்கடா”

“நீங்க எந்தப் பெரிய ஆள். நான் சின்ன உருவம் தானே?”

நான் சிரித்தேன்.

“சேர் நல்லாச் சாப்பிடமங்களா?”

“ஓ! வயிறுாதச் சாப்பிட்டன்!”

“அவன் குனிந்து என் கழுத்தைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு கண்ணங்களில் முத்தமிட்டான். நான் பரவசமானேன்.

“நல்லசேர் நீங்க”

“என் அப்படிச் சொல்றாய்?”

“நீங்க என்னிலை நல்ல அண்புதானே சேர்” சேர் எப்போ வீட்டுக்குப் போர்ந்க?”

“நாளைக்கி”

“நாளைக்கி போக வேணுமா சேர்?”

“நான் போகவேணும். எனக்கு முக்கியமான வேலை இருக்கு.”

“நாளன்னைக்கு வந்துடுவீங்களா?”

“ஓம் ஓம்” என்று பொய் சொன்னேன். நான் அவன் முதுகைச் சிறிதுநேரம் தடவிக் கொண்டிருந்தேன். அவன் என் வயிற்றிலிருந்து இறங்கிப் பக்கத்தில் படுத்து காலுக்கு மேல் கால் போட்டுக் கொண்டு சுவரில் ழுச்சி பிடிக்கத் தவழு கின்ற பல்லியைப் பார்த்தவாறு சிறிது நேரம் மௌனமாகக் கிடந்தான். பிறகு கேட்டான்.

“சேர் ஆறிலும் சாவ நூறிலும் சாவ எண்டால் என்ன சேர்?”

“இவன் இதையேன் இப்போது கேட்கிறான்?” எனக்கு யோசனை.

“சொல்லுங்க சேர், நங்க நல்லாப் படிச்சவங்களாம்” டிரக்றர் சேர் தானே?”

“மனிதனுக்கு ஆறு வயசிலும் சாவ வரும். நூறு வயசிலும் சாவ வரும், இடையிலும் சாவவரும். சாவை எம்மால் தடுக்க முடியாது.

“எனக்கு இப்ப ஐஞ்ச வயசு, ஐந்து வயசிலும் சாவ தானே சேர்? நான் ஆறு வயசிலை செத்துப் போயிடுவனா சேர்?”

“நான் திரும்பி அவனை இருக்ககளாலும் அணைத்துக் கொண்டு இல்லை இல்லை நீ சாகமாட்டாய். எந்த மடையன் சொன்னது?” என்றேன்.

“சேர் எங்களை எல்லாம் படைச்சது கடவுள் தானே?”

“ஓம்”

“நாங்க வாழ்த்தானே படைச்சவர் கடவுள்?”

“ஓம்”

“அப்ப ஏன் சேர் இரண்டு வயசில. ஐந்து வயசில, ஆறு வயசிலை எல்லாம் சாகடிக்கிறாரு?”

இவனுக்கு எப்படிப்பதில் சொல்லுவது?

“என்ன சேர் யோசிக்கிறீங்க?”

“கடவுள் எல்லாம் வல்லவர். அவர் எதோ காரணத்தோடு தான் அப்படிச் செய்கிறார்?”

“கடவுள் எல்லாம் வல்லவர் தானே சேர்? அவர் எங்களைப் படைக்காமல் விட்டிருக்கலாம் தானே சேர். அங்க பாருங்க சேர் அந்தப்பஸ்லி அந்தப் பூச்சியைப் படிச்ச விழுங்கிப் போட்டுது சேர். அது பாவந்தானே சேர்? அழகான பூச்சி சேர் கடவுளின் படைப்பத்தானே சேர்?”

“அதுவும் கடவுளின்ட விளையாட்டுத்தான்”

“ஏன் சேர் அப்படி விளையாடுறார் கடவுள்? நான் ஆறு வயசிலை செத்துப் போனா நம்ப அப்பா, அம்மா கவலைப்பட்டு அழுதுகொண்டே இருப்பாங்க சேர். கடவுளும் விளையாடுவாரா சேர்?”

“நீ செத்தாத்தானே? நீ சாகமாட்டாய் நீ சாகமாட்டாய்! கடவுள் உன்றை உயிரோடு விளையாட மாட்டார்.

“அதை எப்படி சேர் நம்பிக்கையாச் சொல்லுவீங்க?” பிறந்தவங்களெல்லாம் சாகத்தானே வேணும்.”

“ஆற்றிலும் சாவு நூற்றிலும் சாவு ஒரு பழுமொழி தானே. அதிலை எல்லாம் உண்மை என்பதில்லை” என்று கூறிவிட்டு மௌனித்தேன்.

“அவங்க பெரியவங்க அறிஞக்கானே சொல்லியிருக்காங்க?” என்றான் அந்தக் குட்டிப்பயல்.

“எல்லாருக்கும் அப்படிச் சாவு வராது. ஒன்றிரண்டு பேருக்கு நடக்கலாம்” உனக்கு நடக்குமென்று ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? அவன் எழுந்திருந்தான்.

“என்ன சேர் எனக்குத் தெரியுஞ் சேர் அடுத்த லயத்திலே எத்தனை சின்னப் புள்ளைகளெல்லாம் செத்துப் போயிடுக்க”

“அதைப்பற்றி நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய்?”

“சேர் நானும் சின்னப் பையன்தானே? நான் என்னிட சாவைப் பத்தித்தான் கவலைப்படுறன் சேர். அப்பா, அம்மா பாவும் எனக்கு நாய்க்கடிச்சு, பாம்பு கடிச்சுச் செத்துப்போனா? சேர் உங்களுக்குத் தெரியுமா? எங்கடை அம்மாடை அப்பா இருக்கிற லயத்தில் ஜூஞ்சு வயசுப் பையனுக்குப் பாம்பு கடிச்சுச் செத்துப் போனான் சேர்; பாவும் நல்லவன் சேர்; ஜந்து வயதுதான் இருக்கும் சேர்” எனக்கு நோய் வந்து சாகமாட்டனா சேர்?”

“அப்படியா?”

“என்ன சேர் அப்படியா எங்கிரிங்க. அந்த பாம்பை அவனைக் கடிக்காமல் தடுத்திருக்கலாம் தானே சேர் கடவுள்?”

“எல்லாம் வல்ல கடவுள்தானே சேர்?”

“ஓம்”

அவனைச் சுடலைக்குக் கொண்டு போற நேரத்தில் அவனுட்டு அம்மாவும், அப்பாவும் அழுது குழியதை நீங்க பாத்திருக்க வேணும் சேர். நீங்களே அழுதிருப்பீங்க. ஏன் இந்தக் கொடுமை நடக்கணும்?”

“அது அந்தப் புள்ளயின் தலைவிதி குணா?”

“அது என்ன சேர் தலைவிதி. எதற்கும் இதைத்தான் சொல்றாங்க!

“அதுதான் உனக்கு என்னாலை விளங்கப்படுத்த முடியல்ல”

“நீங்க பெரிய படிப்படிச்சுவங்க தானே?”

நான் அறிவு குளம்பி மொனமாகக் கிடந்தேன்.

“சேர் கடவுள் அளவில்லாத அன்புடையவர் என்று தானே சொல்றாங்க?”

“ஓம்”

“அளவில்லாத அன்புடைய கடவுள் அப்படிச் செய்வாரா? ஒரு வேளை சேர். கடவுள் இல்லையோ? வேறு மாதிரி இருக்குமோ?”

இவனை நான் இப்போது எப்படிச் சமாளிப்பது?

“கடவுள் அளவு கடந்த அன்புள்ளவர்தான். அவர் காரணத்தோடு தான் எல்லாஞ் செய்வார்.”

அவன் சொற்ப நேரம் பேசவில்லை. நெற்றியில் ஒரு கை வைத்துக் கிடந்தான். என் பக்கத்தில் கிடந்த அவன் துள்ளி எழுந்து தரையில் சூதித்து வலது காலால் தரையைத் தேய்த்தான்.

“என்ன செய்கிறாய் குணா?”

“என் காலுக்குள்ள எத்தனை ஏறுப்புகள் செத்துப்போச்ச தெரியுமா சேர்?”

“அப்படியா?” நான் விளங்காதவன் போல் கேட்டேன்.

“அதுகளையெல்லாம் ஏன் கடவுள் படைச்சார்? நாங்கள் எவியைக் கொல்றோம். மூட்டைப் பூச்சியைக் கொல்றோம், நூள்மைப் படிச்சக்க கொல்றோம். இவைகளையும் கடவுள்தானே படைச்சார் சேர்.? ”

இல்லை என்று அவனுக்கு எப்படிச் சொல்வது? “அவர் தான் படைச்சார் ஆனால் கடவுளின் உன்னத படைப்பு மனிதன் தானே?”

“உயிர் எண்டா எல்லாம் உயிர்தானே சேர்” என்று கூறிக்கொண்டு அவன் மீண்டும் என் அருகில் வந்து படுத்துக்க கொண்டான்.

“அப்ப சேர் மனுதனுக்கு துண்பம் குடுக்கிற பூச்சி புழக்களையும் அவர் தானே படைச்சிருக்க வேணும்?”

“ஓம். ஆனால் மனிதன் கடவுள் கொடுத்த புத்தியால் எல்லாத்தையும் வெல்ல வேணும்!”

“சேர்” என்றவன் என் மூக்கைப்பிடித்து நகக்கிவிட்டு. “அந்த உயிர்களையும் வாழ வைக்கிற மாதிரி ஏதாவது செய்ய முடியாதா சேர்?” என்றான்.

“முடியும் முடியும்”

“சேர் யார் செய்யிறது கடவுள் தானே? டெலிவிசனில் கிருமி நாசினி கொல்லிகள் விளம்பரம் கேட்டிருப்பீங்க தானே? சேர் ? ”

“ஒம்”

“அதுகளைக் கொல்றது உயிர்க் கொலை தானே சேர்?”

“எனக்கு நித்திரத்தூக்கம், நாளைக்குப் பேசுவமா?” அவன் கேள்விகள் என்னைத் திண்றிடத்ததால் அப்படிச் சொன்னேன்.

“நான் சின்னப் பையன் எனக்கே தூக்கம் வரல்ல. உங்களுக்கு எப்படித்தூக்கம் வரும்? உங்களுக்கு எத்தனை வயசு சேர். உங்களுக்குத்தூக்கம் வரயில்லை. பொய் சொல்றீங்க என்னைத் தூரத்திட இல்லையா சேர்?”

“ஐம்பத்தாறு வயசு”

“நீங்க நாறு வருஷத்துக்கு மேல் வாழுணும் சேர்”

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?” நான் அவன் தலைமயிரைக் கோதிவிட்டேன்.

“நீங்க நல்லவர் சேர். நீங்க சாகக் கூடாது எல்லாரும் உங்களை நல்லவ ரென்று சொல்லுவாங்க சேர்” நான் மௌனமாய்க் கிடந்தேன்.

“ஏன் சேர் பேசுவேயில்லை?”

“நீதான் நாறு வருஷத்துக்கு மேல் வாழுவேணும் எண்டு எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டிக் கொள்கிறேன்.”

“நீங்க சொல்வது பலிக்குமா சேர்”

“நிச்சயமா, நிச்சயமா!”

அவன் என் மார்பைக் கட்டிப்பிடித்தபடி கிடந்து தூங்கிவிட்டான். அவனது தகப்பன் இராஜசேகரன் வந்து அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்ப்படுக்க வைத்தான்.

அடுத்த நாள் காலை என்னை வந்து குணா எழுப்பினான்.

நான் அன்று காலை கொழும்புக்குப் போக வேண்டும். நான் காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு போகத் தயாரானேன்.

“சேர் நாளைக்கு வந்திடுங்கோ!” என்று சூறிய குணா தகப்பனுடன் வந்து என்னைப் பஸ்ஸில் ஏற்றிக் கைகாட்டி விட்டான். வழியெல்லாம் என் “பாக்”கைத் தூக்கி வந்தான்.

நான் மோட்டார் சைக்கிள் விபத்தில் அகப்பட்டுக் கால் நடக்க முடியாமல் கொழும்பிலுள்ள வீட்டில் இருந்தேன். ஒரு நாள் இராஜசேகரனும் குணாவும் என்னைப் பார்க்க வந்தார்கள்.

“நான் உங்களை பார்க்கப் போகிறன் எண்டு சொன்னதும் தானும் வருவதாக அடாப்பிடியாய் நின்னு என்னோடை வந்து விட்டான் சேர். சேருக்கு பிஸ்கட்

வாங்கிக் கொண்டு போக வேணுமென்டு பெரிய பைக்கற் ஒண்டு வாங்கச் சொன்னான்” என்றான் இராஜசேகரன்.

குணா கட்டிலில் ஏறி எனக்கு முத்தம் கொடுத்தான்.

“சேர் சகமாகிவிடுவீங்க” என்றான். எங்கள் மூவருக்கும் என் மனைவி சாப்பாடு தயாரித்துப் பரிமாறினாள்.

அதன் பின்னர் ஆறுமாதங்கள் புளத் சிங்களவக்கு என்னால் போக முடியவில்லை. ஒரு நாள் இராஜசேகரன் என்னுடன் தொலைபேசியில் பேசினான்.

“சேர் குணாவை மகரகமை கான்சர் ஆஸ்பத்திரியில் வச்சிருக்கிறன்” என்று கூறிய அழுகைக் குரல்தான் கேட்டது. தொலைபேசியை அவன் வைத்துவிட்டான். அவனால் அதற்கு மேல் பேசே முடியவில்லை. நான் மனைவியிடம் கூறி கார் பிடித்து மகரகமை கான்சர் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றேன்.

என்னால் தனியநடக்க முடியாததால் மனைவி என்னைத் தாங்கிக் கொண்டு வர குணாவின் கட்டிலுக்குச் சென்றேன்.

“குணா” என்று அவன் தலையை கைவிரல்களால் வாரினேன். விரல்கள் நடிங்கின.

“சேர் வந்துவிட்டங்களா? உங்களை நினைத்துக் கொண்டேயிருந்தேன். உங்களைப் பார்க்கமாட்டேனா என்று நினைச்சன். நீங்கள் சொன்னீங்க எனக்குச் சாவு வராதென்னு. எனக்கு “பிளட் கான்சர் சேர்” என்னைப் போல சிறு பிள்ளைகளைல்லாம் ஒவ்வொரு நாளும் இங்கை செத்துப் போயிடுராங்க சேர். நானும் செத்துப் போயிடுவேனா? ஆறிலும் சாவு, நூறிலும் சாவு தானே சேர்”

என் நெஞ்சு உள்ளாருகிக் கொண்டிருந்தது.

என் கண்களில் கண்ணீர் முட்டிப் போயிற்று என் அருகில் அவனது தாய் மரியாவும் தந்தை இராஜசேகரனும் அழுதவாரே நின்றனர்.

அவர்கள் சரியாகச் சாப்பிட்டு அநேக நாள்கள் இருக்கும். இராஜசேகரன் ஏன் கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டான். அவன் குணா மீது வைத்திருந்த பாசுத்தை நான் அறிவேன். அவன் குணா “என் தெய்வம்” என்று அடிக்கடி சொல்வான். எனக்கு குணாவுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்ற பயம் பொய்யான பதிலே சொல்ல வேண்டும்.

“இராசா நீ சாகமாட்டாய், நீ சாகமாட்டாய்” என்று அவன் நெற்றியில் முத்தமிட்டேன். என் மனைவியும் கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்தபடி நின்றாள்.

“எனக்குத் தெரியும் சேர் நான் சாகப் போறேன் புறக்கிறவங்க ஒரு நாளைக்குச் சாகத்தானே வேணும் சேர்.

“குணா”

“ஓம் சேர் இது உண்மை சேர்”

“இதை உனக்கு யார் சொன்னது?”

“இங்குள்ளவங்க கதைப்பதைக் கேட்டிருக்கிறன் சேர்” பிளட்கான்சர் வந்தா தப்பமாட்டாங்களாம்” எனக்கும் அந்த முடிவு தெரியும். என் உள்ளாம் அவனை சுமந்து கொண்டிருந்தது. நான் வேண்டாத கடவுளையெல்லாம் வேண்டினேன் என் மனதுக்குள். வார்ட் பார்க்க வந்த டாக்டரிடம் பேசிப்பார்க்குமாறு என் மனைவியிடம் சொன்னேன். அவர் நம்பிக்கையான வார்த்தை எதுவும் கூறவில்லை.

“இன்னும் இரண்டு மாதம் பார்ப்போம்” என்று கூறிவிட்டார். பொய் அமைதி யாக இருக்கச் சொல்லும் பொய். எனக்கோ நம்பிக்கை இருக்கிறது குணா சாகமாட்டான் என்று. மரியாவும் இராஜாஞ்சேகரனும் மனைவியிடம் ஒடிவந்து டாக்டர் கூறியதை அறியத் தூடித்தனர். அவர்கள் கண்கள் நிறைந்த கண்ணீர்.

“அவன் சாகமாட்டான். பிழைத்துக் கொள்வான்” என்று கூறிய எனது மனைவியின் கண்களில் மீண்டும் சூடாகக் கண்ணீர் வெள்ளாம். நான் தூங்கிப் போன குணாவின் கண்ணத்தில் முத்தமிட்டேன். கண்ணீர்த்துளிகள் அவன் மார்பில் விழுந்தன. என் மனைவியும் அவனைக் கைகளால் ஏந்தி அணைத்து முத்த மிட்டாள். அவனது கண்ணீரும் அவனது நெஞ்சில் விழுந்து உருண்டன. எங்கள் கண்ணீர் கடவுளைத் தேடிச் சென்று கொண்டிருந்தன.

நானும் மனைவியும் அவர்களை விட்டுப் பிரிய முடியாமல் பிரிந்து வந்தோம்.

நான் வீட்டில் வந்து கட்டிலில் விழுந்தேன். என்னால் சாப்பிட முடியவில்லை. மனைவியும் அன்று சாப்பிடவில்லை.

நிமிர்ந்து நிடந்த என் நெஞ்சக்குள் குணா விழித்துக் கிடந்தான்.

என் மனதில் தூக்கத்தின் வண்டில் சுமை.

டாக்டர் கூறியது போல் இரண்டு மாதங்கள் முடிய முன் ஒரு நாள் சனிக்கிழமை இரவு இராஜாஞ்சேகரன் என்னுடன் தொலைபேசியில் பேசினான்.

“சேர், சேர் என் மகன் குணா நேத்தைக்கு இரவு போய் விட்டான். என் தெய்வம் “குணாக்குட்டி” போயிட்டுது” அழுதவாறு கூறினான்.

என் உள்ளாம் அவனைத்தேடி வானமெல்லாம் அலைந்து கொண்டிருந்தது. அவனை மீண்டும் தகப்பனிடம் ஒப்படைப்பதற்காக.

தோட்டத்துரைமார் அந்தியில் வந்து விளையாடுகின்ற டென்னிஸ் கிளப் அது. அது கண்டி நகரில் கண்டிக் குளத்துக்குப் பின்னால் சென்றாயக்கா சிறுவர் மூங்காவக்கு அருகில் உள்ளது. அழகும் அமைதியும் மிகுந்த சூழ்நிலை. அந்த “டென்னிஸ் கிளப்” மைதானத்தில் சுப்பிரமணி நின்று வெளியே போகின்ற பந்து களை ஒடி ஒடிப் பொறுக்கிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“டேய் பொடியன் காருக்குள்ளை டென்னிஸ் மட்டை இருக்கு கொண்டு வா”

காரில் இருந்து இறங்கி வந்த தோட்டத்துரை ஒருவனின் மகன் சொன்னான். அவன் சொல்லி முடிக்க முன்னர் அவன் அதை எடுத்துக் கொண்டு வந்து விட்டான்.

சுப்பிரமணிக்கு அது மனதுக்கு விருப்பமில்லாத வேலை. அவர் கள் கொடுக்கின்ற கூலியில் ஒரு காற் சட்டையும் வாங்க முடியாது. அவன் அணிந்திருந்த காற்சட்டை முன்னால் தையல் மடிப்போடு கிழிந்து தொங்கியது. அவன் கிடைக்கும் கூலியை தன் ஆத்தாவிடம் கொடுத்து விடுவான்.

சுப்பிரமணி அங்கு வரும் தோட்டத்துரைமாரின் பிள்ளைகளை ஆவலோடு பார்ப்பான். அவர்கள் படிக்கின்ற பாடசாலைகளின் பெயர்களைக் கேட்டுக் கொள்வான். புதிதாக அந்தக் கிளப்புக்கு வந்த துரையின் மகன் விளையாடத் தெரியாமல் டென்னிஸ் கோட்டுக்கு வெளியே நின்றான்.

அவனுக்குக் கிட்டச் சென்று நின்ற சுப்பிரமணி அவனை கால் முதல் தலைவரை பார்த்தான்.

“நீங்க எங்கை படிக்கிறிங்க?”

“ரினிற்றிக் கொலில்”

“நீ எங்கை படிக்கிறாய்”

“நான் படிக்கிறதில்லை. நீங்க எத்தனையாம் வகுப்பு படிக்கிறிங்க?”

“எட்டு!”

“நானும் படிச்சிருந்தா எட்டாம் வகுப்புத்தான் படிப்பன்.

துரையின் மகன் அவன் கூறியதை அக்கறையாகக் கேட்கவில்லை.

ஒரு துரை அடித்த பந்து வெளியில் ஒடிப் போயிற்று.

“பொடியா”

“சேர்” சுப்பிரமணி கத்திக் கொண்டு ஒடிப் போய் அந்தப் பந்தை எடுத்து வந்தான். துரையின் மகன் அருகில் வந்து நின்ற சுப்பிரமணி துரையின் மகனை அன்போடு பார்த்தான்.

“ஓயா! உங்க டடியிட்டச் சொல்லி என்னை டவனில் ஒரு தமிழ் ஸ்கூலிலே சேர்த்து விர்ந்களா?”

“போடா கழுதை. உனக்கு தோட்ட ஸ்கூல் படிப்புப் போதும். இனி அதைப் பத்தி என்னோடை பேசவேணாம்” துரையின் மகனுக்குத் தமிழ் பேச வரும்.

சுப்பிரமணி டென்னிஸ் கோட்டைப் பார்துக் கொண்டு மௌனமாக நின்றான். மனதுக்குள் கவலை பார்மேற்றியது. சேர்ட்டின் முனையால் முக வியர்வையைத் துடைத்து விட்டான். தலை ஒழுங்காகச் சீவிவிடப்படவில்லை.

துரைமார் விளையாடி விட்டுக் காரில் ஏறிப் புறப்பட்டுக் கென்று விட்டனர்.

சுப்பிரமணி கண்டிக் குளக் கரையில் புற்றரையில் குந்தியிருந்து, குளத்திலே மீன்கள் பாய்ந்து ஓடுவதைப் பார்த்தான். இருட்டிக் கொண்டு வந்தது. அவனுக்கு “கிளப்” வேலையில் விருப்பமேயில்லை. படிக்கத்தான் ஆசை.

இப்போது அவன் மலை உச்சியில் உல்லாசப் பயண ஹோட்டலுக்கு அப்பால் உள்ள அந்தோனி மலைத் தோட்டத்துக்கு நடந்து ஏறிப் போக வேண்டும். காலையில் சாப்பிட்ட நொட்டித் துண்டு சமித்து விட்டது. அந்தத் தோட்டத்திலே வேலுக்சாமி கூலி. அவனும் அந்தத் தோட்டத்துக் பாடசாலையிலே தான் படித்தான். அந்தப் பாடசாலை ஆங்கிலேயர் காலத்திலே தகரத்தில் கட்டிய ஒரு சிறு மடுவெம். அதிலே இப்பொழுது தொய்வ நோய்க்காரரான சின்னையா ஆசிரியர் இருபத்தைந்து மூப்பது பிள்ளைகளை வைத்து அரிவிரிப்பாடம் ஜந்து ஆண்டு வரை சொல்லிக் கொடுத்து வந்தார். ஆண்டிருதிப் பரிட்சையில் எல்லாரும் சித்தியடைந்து விடுவார்கள். அப்படித்தான் சுப்பிரமணியும் ஜந்தாம் வகுப்புக்குச் சித்தியடைந்தான்.

அத்தோட்டத்துப்பிள்ளைகள் உயர்கல்வி பெற முடியவில்லை. நகரத்துப் பாடசாலைக்கு அனுப்பிப் படிப்பிக்கவெம் தொழிலாளிடம் பணம் இல்லை. அதனால் பிள்ளைகளைக் கடைகளுக்கும், வீட்டு வேலைகளுக்கும், தோட்டத்திலே பல்லு வெட்டவெம். அனுப்பி விடுவார்கள். தம்பிள்ளைகள் படிக்கமுடியவில்லையே என்ற உணர்வ தோட்டத்தொழிலாளரை பொரிதும் பாதிப்பதில்லை. தம் பிள்ளைகள் கொடுக்கின்ற கூலிப்பணத்தையிட்டுச் சந்தோசமடைவார்கள். வேலுக்சாமியும் அவர்களின் ஒருவன் தான்.

சுப்பிரமணி பசியால் சோர்ந்து போனாலும், தன் படிப்புப்பற்றிய கவலை அவனை விட்டு அகலவில்லை. அந்தக் கவலையோடு கால்களை இரு கைகளாலும் கட்டிப் பிடித்தபடி, குளத்தைப் பார்த்தவாரே இருந்தான்.

இருட்டிவிட சுப்பிரமணி எழுந்து அந்தோனி மலைத் தோட்டத்தை நோக்கிக் குளக்கரையால் நடந்து போனான். அவன் தங்கள் லயத்துக்குப் போகும் போது நன்றாக இருள் சூழ்ந்து விட்டது. தகப்பன் வேலுக்சாமியும், அவனுடைய இளைய சகோதரர் மூவரும் குப்பி இலாம்பு வெளிச்சத்தைச் சுற்றி இருந்தார்கள். சகோதரர்கள் மூவரும் சம்மா புத்தகங்களை விரித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சுப்பிரமணிக்குக் களைப்பும், பசியும்

குசினிப் பக்கஞ் சென்று ஏதாவது கிடக்கிறதா என்று தேடினான். காலையில் கண்டமாதிரியே குசினி காணப்பட்டது.

“ஆத்தா எங்க?”

தாய் கறுப்பாயி அரிசி கடன்கேட்க அடுத்த வயங்களுக்குப் போய் விட்டாள்.

“ஆத்தா இப்ப வந்துடும்” அவனுடைய தங்கை இராசலட்சமி கூறினாள்.

அவனுடைய மனதில் துரைமாரின் கிளப்பும், பங்களாவும், விதம் விதமான கார்களும், இடாம்பீக வாழ்வும் நெருடிக் கொண்டிருந்தன. அவன் தகப்பன் வேலுச்சாமி முன்னால் குந்தியிருந்தான். தகப்பனையே அடிக்கடி நிமிர்ந்து பார்த்துக் கொண்டான் சுப்பிரமணி.

“என்ன என்னைய அப்படிப் பார்க்கிறே?” வேலுச்சாமி அவனிடம் கேட்டான்.

“இல்ல உங்க அப்பன் என்னவேலை செய்தாரு?”

“கூலி வேலைதான். இதே தோட்டத்தில் தான்”

“அவர் எங்கு படிச்சாரு”

“இந்தத் தோட்ட ஸ்கூலில் தான்”

“தாத்தாவும் கூலிதானே?”

“ஆமா!”

“அவரு நல்லாப் படிப்பாராமே!”

“கெட்டிக்காரன் என்னு தான் கூறுவாங்க?”

“அப்புறம் ஏன்படிக்கேல்லை?”

“பணம் இல்லை. தோட்டத்திலை வேலையும் கிடைச்சது. கல்வாத்து வெட்டுவதிலே துரைமார் புகழும் வீரனாக இருந்தார். அவர் தான் எனக்கும் கல்வாத்து வெட்டப் படிச்சக்க கொடுத்தாரு”

“ஃ! அவர் படிச்சக்க குடுத்தது இதுதானா? திருக்குறள் படிச்சக்க கொடுக் கேல்லையா?”

அவருக்கு அதெல்லாம் தெரியாது பாவும்” சுப்பிரமணி குனிந்திருந்து குப்பி வெளிச்சுத்திலே நிலத்தில் வலக்கையால் கிறுக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“ஏன் இதெல்லாம் கேட்டாய்?” தகப்பன் அவனிடம் கேட்டான்.

“நீங்களே ஒரு தொழிற்சங்கவாதி, நீங்களே என்னைப் படிக்க வைக்கலையே?”

சுப்பிரமணி கூறியது வேலுச்சாமியின் மனதைத் தாக்கிற்று. அந்தத் தோட்டத்தின் தொழிற்சங்கத் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு வேலை செய்யும் போது தான் அவன் படிப்பின முக்கியத்துவத்தை அறிந்தான்.

“எட மவனே எங்கிட்டைப் பணமேத்டா நாற்கூலி உன்னைப்படிக்க வைக்க? சாப்பாட்டுக்கே காணாது?”

“அது எனக்குத் தெரியும். ஆனா நாம ஏன் பரம்பரையாக கூலிக்காரராயிருக்கணும்?”

“மாடா உழைக்கிறந்தான். கூலி குறையக் கொடுத்தா நாம என்ன பண்ணுறது?”

“நீங்க கூலி கூடக் கேட்கிற தானே? ஒரு புள்ளையைத் தாணும், படிப்பிக்க முடியாத கூலி, விடியாலுக்கிப் பழைப்பு”

“இப்பத்தாண்டா சங்கமமைக்க கூலி கூடக் கேக்கிறோம்”

“தந்துதான் கிழிப்பாங்க, எங்களை இந்த நிலையிலே வைச்சிருக்கிறதுதான் அவங்க நோக்கம்”

“அப்படித்தான் அப்படித்தான்”

“நாங்க படிச்சா அவங்களுக் கெதிராகக் கிளம்பிடுவோமில்லையா? எருமை மாடு மாதிரி இருத்த விரும்புவாங்க! இந்தந் தோட்டத்திலை இருந்து எவனவது மேல் படிப்புக்கு போயிருக்கானா? இல்லத்தானே”

சுப்பிரமணி பசிக்கலைப்பால் குசினிக்குள் சென்று தண்ணீர் வார்த்து குடித்து விட்டு வந்தான். சேர்ட்டு முன் பக்கம் நனைஞ்சு போச்சு.

“படிக்கத்தான் முடியல்ல; மாறிக்கட்ட உடுப்பிருக்கா?”

அவன் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுக் கொண்டு விளக்கின் முன் வந்து அமர்ந்து, காற்சட்டைப் பக்கற்றில் வைத்திருந்த பத்திரிகைத்துண்டை விரித்து ஒவ்வொரு எழுத்தாப் படிக்க முயற்சித்தான்.

“உது என்ன பத்திரிகையடா?”

“சம்மா தெருவில் கிடந்த ஒரு துண்டு” அவன் வாசிப்பதிலேயே கவனமாக இருந்தான்.

அரிசி வாங்கப்போன கறுப்பாயி இன்னும் வந்து சேரவில்லை.

தோட்டத்துரை, தங்கமலைத் தோட்டக் கந்தோரில் தனக்கென அமைக்கப்பட்ட அறையில் உள்ள மேசையின் முன் கெம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தார். அவர் நெற்றியில் விழும் வெள்ளைத் தோல் சுருக்கங்கள் அவரின் யோசனையைத் துலாம்பாரமாகக் காட்டின.

கொஞ்சத் தூரத்துக்கப்பால், இரு மலைகளுக்கு மத்தியில் அமைக்கப் பட்டிருக்கும் “பக்டரியின்” காற்றாடி வீச்சாக அசைந்து கொண்டிருப்பது அவரின் முழிக்கண்களுக்குள் தெரிகின்றது.

அச் சிவப்பு நிறக் காற்றாடி ஊமை இழுவையுடன் இரைந்து கொண்டிருந்தது.

பக்டரிக்கும்; துரையின் கந்தோருக்கும் இடையில் உள்ள பசுமை கொழிக்கும் தேயிலை மலைச்சரிவுகளில், பெண்கள் குளிரடித்துப் பெய்யும் மழையில் நனைந்து, கூனிக்குறுகிக் கொழுந்து பறித்துக் கொண்டிருக்கும் காட்சியும் ஒரு அழிகு தான். மழைபெய்கின்ற இந்நேரத்தில் அவர்களின் கால்களில் அட்டைகள் இரத்தம் குடித்துக் கொண்டிருக்கும்.

கொழு கொழு எனப் பார்வைக்கு இதும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது அந்தத் தங்கமலைத் தேயிலைத் தோட்டம். அதன் செழிப்பும், பசுமையும் பார்ப்பவரின் பசியை ஒரு முறை போக்கி விடும். அக்கொழு, கொழுப்பில் தொழிலாளரின் இரத்தமும் கலந்துள்ளது.

அத்தோட்டம் அந்திலையில் இருப்பதற்கும்; கூடிய ஸாபம் தருவதற்கும் காரணம், அத்தோட்டத்தின் பெரிய துரை போமென் தான் என்று அத்தோட்டக் கம்பனி முதலாளிகள் கூறிக்கொள்வார்கள்.

தன் அறையில் இருந்து யோசிக்கும் போமென் துரையின் கண்களில் பக்டரியின் அருகில் உள்ள பெட்டிக் காம்பராவில் தொழிலாளிகள் பெட்டி அடிக்கும் அசைவுகள் தான் பூரணமாகத் தெரிந்தன. அவர்கள் சுத்தியலால் கைஞ்சிகி அடிக்கும் சத்தம் அவருக்குக் கேட்கவில்லை.

தன் நிர்வாகத்தின் கீழ், குறைந்த செலவில் கூடிய ஸாபம் கிடைக்கிறதென்பதை பிரித்தானியாவில் உள்ள தோட்ட முதலாளிகளுக்கு வருடா வருடம் முன்னேற்ற மான அறிக்கை காட்ட வேண்டுமென்பது அவரது ஒருமனதான இலட்சியம்.

தேயிலைப் பெட்டி அடிக்கும் வேலையை நாட்கூலிக்கு விடுவதால் கூலி அதிகம் போகிறது. தொழிலாளர்களும் ஒழுங்காகப் பெட்டி அடிப்பதில்லை. கொந்தராப்புக்கு விட்டால் தான் ஸாபம் அதிகம். அதுவும் மற்றத் தோட்டங்களில் கொடுப்பதிலும் பார்க்க குறைந்த ரேட்டுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அதற்கு என்ன செய்வது?

துரையின் மூளை, அவர் கண்கள் பார்த்துக் கொண்டிக்கும் “பக்டரி”க் காற்றாடியிலும் வேகமாகச் சுழன்று கொண்டிருந்தது.

வாயில் உள்ள சங்கானில் இருந்து, சுருட்டுப் புகை சுதந்திரமாக விரும்பிய திசையெல்லாம் நெளிந்து கொண்டிருந்தது.

பெட்டிக் காம்பராவில் வேலை செய்யவர்களில் கறுப்பையா கெட்டவன். அதாவது தொழிற்சங்கத் தலைவன், நியாயப்படி கேட்பான். கொந்தராப்புக்குச் சம்மதிக்க மாட்டான். இராமையா - அவன் மற்றத் தோட்டங்களில் கொடுப்பதைப் போல் தனக்கும் தருமபடி கேட்பான். புத்தி கொஞ்சம் இருக்கிறது. கிறிஸ்தோப்பன் சுத்தமோடன், வஞ்சகமில்லாதவன். தொழிற்சங்கத்தில் சேரவில்லை. ஒரு கத் தோலிக் கன், விசுவாசமாக வேலை செய்வான். இப்படியாக அத்தொழிலாளர்ப்பற்றி “மேக்கர்” சுற்றியவை சிந்தனையில் ஒழுங்காக வந்து, தனக்குச் சாதகமான முடிவு எடுக்கத் தூண்டின.

துரை கைவிரல்களைக் கோத்து, ஒன்றுடன் ஒன்றை உரசியவாறு, கண்கைள வெட்டினார்.

“போய்!”

“தொரே!”

கந்தோர் பையன் முத்துசாமி ஓடிச்சென்று துரை முன்னால் சலாம் போட்டு நின்றான.

“கிறிஸ்தோப்பனை அழைச்சக்கிட்டு வா!”

முத்துச்சாமி, பக்டரியை நோக்கி, மலைப் படிகளால் இறங்கி ஓடினான். கொஞ்ச நேரத்தில் கிறிஸ்தோப்பன் முன்னே வர முத்துசாமி பின்னால் ஓடி, ஓடி வந்தான். கிறிஸ்தோப்பன் குலைந்திருந்த தலைமயிரைக் கைகளால் கோதி அணிந்த காக்கிக் கார்ச்சட்டையை இழுத்தச் சரி செய்து விட்டு முப்பத்திரண்டு பற்களும் தெரிய கந்தோர் வாசவில் இழித்துக் கொண்டு நின்றான்.

“கிறிஸ்தோப்பன்!”

கன்னங்களில் சருகி ஓடும் சிரிப்புடன் துரை அழைத்தார். கிறிஸ்தோப்பனுக்கு உச்சி குளிர்ந்தது. குளிர வைக்கப்பட்டது.

“தொரே! சலாமுங்க தொரே!”

பாய்ந்து விழுந்து சென்ற அவன், பெரிய சலாம் ஒன்றைப் போட்டு, துரைக்கு முன்னால் கைகை கட்டி நின்றான். இரு கால்களும் ஒன்றோடொன்று ஒட்டி இருந்தன. கட்டிய கைகளை, ஓடுக்கியது காணாதென்ற பிரமையில் இன்னும்

உள்ளே உள்ளே ஒடுக்கியவாறிருந்தான். முகத்தில் இழிப்புக் குறையவில்லை.

அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த துரை மெதுவாக எழுந்தார். சங்கானை வாயில் வைத்துப் புகைவிட்டவாறு, அவனருகில் வந்து தோளில் தட்டினார். கிறிஸ்தோப்பன் வெட்கப்பட்டவனாய்க் கூசி, புளங்காகிதம் அடைந்து சிரித்தான்.

“கிறிஸ்தோப்பன் நீ என்ன சமயோம்?”

“நானுங்க தொரே, கத்தோலிக்க சமயமுங்க!”

“வெறிகுட்!” நானும் அதுதான்; நானும் கத்தோலிக்கன்தான்; தெரியுமா?”

“நல்லதுங்க தொரே!”

துரை சடுதியாக ஏதோ யோசனையில் மூழ்கி, முன்னால் சுவரில் தொங்கி கொண்டிருக்கும் எலிசபேத் மகாராணியின் படத்தைப் பார்த்தவாறு நின்றார். பின்பு ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைத்து, அதன் கிட்டச் சென்று கைலேஞ்சியை காற்சட்டைப் பையில் இருந்து எடுத்து அதிலே பட்டிருந்த தூசியைத் துடைத்து விட்டு, கிறிஸ்தோப்பனை நோக்கித் திரும்பினார்.

“இது யார் தெரியுமா?”

“இவங்க தொரே எலிசபேத் மகாராணியுங்க!”

“ஆர்ஷுட்டு ராணி இவங்க?”

“எங்க ராணிங்க தொரே எங்க ராணி”

“வெறிகுட்! கிறிஸ்தோப்பன்! எந்தத் தொழிற்சங்கத்திலே சேர்ந்திருக்கிறாய்?”

“ஓண்ணிலேயுமில்ல, தொரே! ஓண்ணிலேயுமில்ல”

கிறிஸ்தோப்பன், ஆனந்தத்தோடு முகத்தை இரு கைகளாலும் உரஞ்சித் துடைத்துவிட்டு நின்றான்.

துரை மேசைக்கு முன்னால் அமர்ந்து மேசையில் உள்ள பைல்களைப் பார்வையிட்டார். பத்து நிமிடங்களுக்கு மேல் சென்றுவிட்ட பின் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்து புன்னகைத்தார். அவனும் சிரித்தான்.

“ய ஆர் எ குட மான்!”

கிறிஸ்தோப்பன் கீழுத்தைக் கடித்து எச்சிலால் நனைத்துக் கொண்டான்.

“கிறிஸ்தோப்பன்! நான் பெட்டிக் கொந்தராப்பை ஒனக்குத் தருகிறேன். நீ எடுத்துக் கோ!”

“சரியுங்க தொரே!”

பெரிய துரை சொல்லிவிட்டார், அது வேதவாக்கியம் அவன் மறுக்க மாட்டான் அவனுக்கு மறுக்கவும் தெரியாது.

கிறிஸ்தோப்பனுக்குப் படிப்பில்லை, கணக்குவழக்கு சூனியம். கொந்தராத்தைப் பற்றி எதுவித அறிவும் இல்லை.

“அப்போ, இங்கை வா”

அவன் துரைக்கு அருகில் சென்று நின்றான். எதற்கு அழைக்கிறார் என்று தெரியாமல் வளர்த்த நாய் முகத்தைப் பார்ப்பது போல் அவரைப் பார்த்தான்.

“சரி இதில் ஒரு கையெழுத்துப் போடு!”

கிளார்க் அழைக்கப்பட்டார். கிறிஸ்தோப்பன் தன் பெருவிரல் அடையாளத்தை கிளார்க் காட்டிய இடத்தில் இட்டான். துரையினால் அவனுடன் செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தம் பூர்த்தியானது. அவருக்கு வெற்றி.

“சரி, போய் வேலையைத் தொடங்கு!”

“சரியுங்க தொரே!”

“டமேஜ் ஆனா எல்லாம் ஒன்பொறுப்பு”

“சரியுங்க தொரே”

“ஒரு பெட்டிக்குப் பதிமுனை சதம் மட்டுந் தான்”

“நல்லதுங்க”

“சரி போ! ஆ! வேற கூலியை வேலைக்கு எடுத்தா அதுவும் உன்பொறுப்பு!”

“நல்லதுங்க தொரே!”

“எவன் சொல்லுங் கேட்காத, ஒன்னைக் கெடுத்துப் போடுவானுக!”

“சரிங்க தொரை!”

“சரி போ!”

“சலாமுங்க, வர்றேங்க தொரே!”

கிறிஸ்தோப்பனுக்கு என்றுமல்லாத ஒரு மனதிறைவு. பெரியதுரைதன் தோளில் தட்டியதையும், தன் பெயரை முழுவதாகச் சொல்லி அழைத்ததையும் எண்ணி

என்னி கிழுகிழுப்பு அடைந்தவாறு பெட்டிக் காம்பராவை நோக்கி ஓடி வந்தான். அங்கு வாசலில், சுத்தியலைக் கையில் பிடித்தவாறு கிறிஸ்தோப்பனின் வரவை எதிர்பார்த்து இராமையாவும் கறுப்பையாவும் நின்று கொண்டிருந்தனர். கிறிஸ்தோப்பன் காற்சட்டையின் இரு பைகளுக்குள்ளும் கைகளை விட்டு, சின்னத்துரையைப் போல் நிமிர்ந்து நின்றான். எல்லாம் துரை கொடுத்த மதிப்பு.

“ஏன் ஒன்னை தொரை அழைச்சாரு?”

கறுப்பையா சாவாதானமாகக் கேட்டான்.

“தொரை என் பேரைச் சொல்லி அழைச்சாரே! நல்ல தொரே!”

அவனுக்கு துரை அவன் பெயரைச் சொல்லி அழைத்த சந்தோஷம் முடியவில்லை.

“அதைவடு! ஏன் அழைச்சாரென்று முதல்ல சொல்லு”

“தோளிலெல்லாங் கை போட்டுக் கிறிஸ்தோப்பன் குட்மான் என்னாரு!” கறுப்பையாவக்கு கோபம் ஏறிவிட்டது.

“ஏன் அழைச்சாரென்று சொல்லித் தொலையேன்?”

கிறிஸ்தோப்பன் பெட்டிக்காம்பரா நிலையில் இரு கைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டு கால்களை மாறிவைத்து நின்றான்.

“பெட்டிக் கொந்தராப்பு கொடுக்கிறதுக்கு!”

“பெட்டிக் கொந்தராப்பா?”

இராமையா ஆச்சரியத்துடன் வினாவினான். அப்போது தான் அவனுக்கு யோசனை தொட்டது.

“எடுத்துக் கிட்டியா” கறுப்பையா ஆவலாகக் கேட்டான், உள்ளுர ஆத்திரம், அது அவன் மீதில்லை.

“ஆமா!”

“எவ்வளவுக் கெடுத்தாய்?”

“இரு பெட்டிக்குப் பதிமூணசதோம்!”

“மோட்டாசாமி! இழிக்கிறியே மற்றத் தோட்டங்களிலே எவ்வளவு கொடுக் கிறாங்க தெரியுமா?”

கிறிஸ்தோப்பனின் சிரிப்பு ஆவியாகி பழையபடி முகம் சோர்ந்து விட்டது.

“எவ்வளவு குடுங்கிறாங்க?”

“இருபது சதோம்!”

“ஐயோ!” கிறிஸ்தோப்பன் ஏங்கிப்போய் நின்றான்.

அவன் நின்ற நிலையில் அவன் மேல் கறுப்பையாவக்கும், இராமையாவக்கும் அனுதாபம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

“தொரை ஏமாத்திப்புட்டான்! சரண்டிற புத்தியல்லா ராஸ்கோல்!” இராமையா பெட்டிக்காம்பராவக்கு உள்ளே நடந்தான்.

“ஓடு தொரையிக் கிட்டப் போயி கட்டாதுன்னு சொல்லு. குறைஞ்சது மூண்பேர் வேலை செய்யன்றும்; ஒரு நாளைக்கு குறிச்ச தொகை முடிச்சுக் கொடுத்தே ஆகண்றும், ஏன் பேர்க்கூலி கூட எடுக்கமாட்டாய் ஓடு!”

கறுப்பையா கத்திச் சொன்னான். கிறிஸ்தோப்பன் தயங்கி நின்றான்.

“ஏன் நட்டகட்டமாதிரி நிக்கிறே?” மூளை கெட்டவனே?

அவன் குனிந்து நிலத்தைப் பார்த்துப் பிடிரியைக் கைகளால் சொறிந்த வண்ணம் மெதுவாகச் சொன்னான்.

“நா, கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்துப்பட்டேனே?

கறுப்பையா, அவனை ஆத்திரமும், அனுதாபமும் சேர்ந்த கோபத்துடன் நோக்கினான். கிறிஸ்தோப்பன் தன் களங்கமற்ற தோற்றத்துடன் உணர்ச்சியின்றிச் சிரித்துக் கொண்டு நின்றான்.

“பெட்டியை அடிச்சடிச்சுச் செத்துப் போ, போயேன் ஏநிக்கிறே” இராமையா கோபமாய், கிறிஸ்தோப்பனைப் பிடித்துப் பெட்டிக் காம்பராவக்குள்ளே தள்ளி விட்டான்”

அவன் நெஞ்சைப் பொத்திக் கொண்டு இருமியவாறு அந்த இடத்திலேயே நின்றான்.

மகாலிங்கசிவத்தார் தன் பழம்பெரும் வீட்டு முன் விறாந்தையின் இடது பக்க மூலையில் அவருக்கெனப் போடப்பட்டுள்ள சாய்மனைக் கட்டிலில் தன் கால்களை அதன் இரு சட்டங்களிலும் பக்கத்துக் கொன்றாகத் தூக்கிப் போட்டது. கிழக்கீறுகள் விழுந்த தன் ஏறு நெற்றியில் வலது கையை மடித்துப் போட்டுக் கொண்டு உள்ளனம் சோர்ந்து போய்க் கிடக்கிறார். வயிற்றில் போட்ட வலது கைப் பெருவிரல், ஏனைய விரல் மொழிகளை ஒவ்வொன்றாக அழுத்தி நெட்டி முறிக்கிறது. சுவர் மணிக்கூடு நடுநிசியை அறிவிக்கப் பண்ணிரண்டு முறை அவரின் நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள் எதிரொலித்து ஓய்ந்து போனது. வீட்டின் மின்சார விளக்குகள் நேற்றிரவே அணைக்கப்பட்டன. அரிக்கன் ஸாம்புமட்டும் விறாந்தை வளையில் தொங்கிக் கொண்டு, கழுத்தை உள்ளிழுத்து அழுது வடிகிறது.

அவர் படுத்திருக்கும் அந்த மூலையில் கும்மிருட்டு. அந்த இருளே அவருக்கு இப்போது அடைக்கலம் அளித்துள்ளது.

அவரது பரம்பரையிலோ, அவரது வாழ்க்கையிலோ இதுவரை நடக்குமென நினைத்திராத மாபெரும் ஒரு கொடுரம் நேற்றிரவு நிகழ்ந்துவிட்டது.

அவரது முத்த மகன் தேவி அந்த ஊரிலே, அவரது நிலங்களிலே சிறுவயதில் கோவனத்தோடு சாணி பொறுக்கித் திரிந்த சண்முகம் என்ற கீழ்ச்சாதிப் பள்ளனோடு ஓடிப்போய் விட்டாளாம்.

அவரது நிமிர்த்திய நெஞ்சிலே எதிர்பாராதவகையில் விழுந்த அந்தப் பலமான அதிரடியினால் அது உள்ளுக்குள் கூணிக் குறுகிப் போக்க. இதுவரை காலமும் கர்வத்தோடு ஆட்சி கொண்ட அவரது மாசமறுவற்ற உயர் வேளாள மனம் அந்தப் படுதுரோகமான தாக்குதலினால் கொதித்தெழும் அவமான உணர்வுகளின் தகிப்பில் வெதுவெதுத்துப் போய்க் கிடக்கிறது.

அவருடைய மனைவி அன்னலட்சமியம்மா வீட்டின் அறைக் கதவு நிலையில் தோளை விழுத்தி, தலையைச் சாய்த்து, இருகால்களையும் ஒன்றாக நீட்டி, மடிக்குள் இரு கைகளையும் ஊன்றியவாறு இருக்கிறாள். அவள் இமைகளை மூடித் திறக்கையில் கண்ணீர்த் துளிகள், கண்ணங்களில் நிரைகட்டி விழுந்து வழிகின்றன. அவள் இருந்திருந்து “ஐயோ” என்று மூச்சிளைக்கிறாள்.

இருவருக்கும் நேற்று முதல் ஊனுறக்கமில்லை.

மகாலிங்க சிவத்தார் அந்தச் சாய்மனைக் கட்டிலில் கிடந்து ஓய்வெடுக்க வில்லை. ஓய்வெடுப்பதற்காவும் அதில் கிடக்கவில்லை.

அவரது ஆழமான யோசனை நெற்றிச் சுருக்கங்களை குறட்டியெடுக்கின்றது. கண்கள் இருள் கப்பிய முகட்டுச் சந்துகளில், அந்தச் சகிக்கவொண்ணாத அவமானத்திலிருந்து மீட்டெடுக்கும் வழிதேடி அசைகின்றன.

அவரைப் பொறுத்தவரையில் அந்த ஊரில் பரம்பரை பரம்பரையாக பிசிறின்றிக் கட்டிக் காத்து வந்த உயர் வேளாளர்குலப் புனிதமும், குடும்பக் கெளரவழும், தனிச் சிறப்பும் அவர் விந்திலேயே உற்பவித்த சிறுக்கியின் சின்னத்தனத்தால் ஒரே நாளில் போச்சது! போச்சது!

அந்த எனப் பிறவி செய்த இழிசெயலின் விளைவுகளை அரவது மனம் கண்டிக்கின்றது; நெஞ்சு பொறுக்குதில்லை.

“சீ! தூ! தேவி என்றை மகளா! அது தேவி இல்லை முதேவி! எனிய நாய்ப் பிறப்பு!” உள்ளூர் முட்டிக்குமைந்த அருவருப்புணர்ச்சிகள் முகச் சதைகளை வதைத்து உடைகளை உழுக்கிக் கொண்டு வார்த்தைகளில் உருவேறிப் பாய்ந்தன. அவர் தலையை நிமிர்த்தி கைகளால் கட்டிற் சட்டங்களை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு எழுந்தார்.

நெஞ்சு நொந்தது.

இனி அவர் தலை உயர்த்தி அந்த ஊர் வீதிகளில் எப்படி உலாவி வருவது? உவர் எத்தகைய திமிராக அந்த ஊரில் வாழ்ந்த மனிதர்! அந்த ஊரில் குறுநில மன்னனைப் போல் வாழ்ந்து அமராராகிவிட்ட அவரது தகப்பன பஞ்சலிங்கத்தாரின் பெயரை நாக்குத் தெறிக்கக்கூறி அந்தப் பெருமையில் பூரித்து வாழ்ந்தவர். பஞ்சலிங்கத்தாரின் நிலங்களில் குடில் கட்டி வாழ்ந்து, உயர் வேளாளர் குடும்பங்களுக்கு அடிமை குடிமை வேலை செய்து வந்த கீழ்ச்சாதிப் பஞ்சமர் அவர் காட்டிய இடத்தில் குந்தி, அவர் கிழித்து கோட்டில் கும்பிட்டு விழுவார்கள். அவரின் முத்த மகன்தான் மகாலிங்கசீவத்தார். அவருக்குப் பின் மூன்று பெண்கள். அந்த நால்வருக்கும் பஞ்சலிங்கத்தார் தன் நிலபுலங்களைப் பாகப் பிரிவினை செய்ததால் மகாலிங்கசீவத்தாரின் ஆட்சிப்புலம் குறுகிவிட்ட போதும், எங்கள் தாத்தாவக்கு ஒரு யானை இருந்தது எனக் கூறிக் கொண்டு நேற்றிரவுவரை மிகுக்கோடு வாழ்ந்து வந்தவர். அத்தகைய பெருமைக்குரிய மனிதனின் முத்த மகன்தான் இந்த இழிசெயலைச் செய்து போட்டான். அவளது அற்ப சயநலம், அவரது பெருமைகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்க விடாது. அவளது அறிவுக் கண்களில் மன் தூவி விட்டது.

அவரால் இந்த அவமானத்தை எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும்? சமத்துவம் பேசுகிறவன் வாயால் நானு நியாயம் சொல்வான். பறையனுக்குப் பூநால் கட்டிய பாரதியின் படம் அவரின் வீட்டுச் சுவரிலும் தான் தொங்குகிறது. பாரதி அவரைப் போல் வாழ்ந்தவரா? அவன் ஒர் ஏழைப் பிராமணன். அவன் சாதிகளில்லை யென்றான். அவனுடைய பரம்பரையில் யாராவது கீழ்ச்சாதிக்காரனைத் திருமணம் செய்தார்களா?

தலையிடியும் காய்ச்சலும் தனக்குத் தனக்கு வந்தால் தான் தெரியும். மகாலிங்க சிவத்தார் படும் மன அவஸ்தைகளை அவரின் நிலையிலிருந்து சிந்திப்பவர்களுக்குத் தான் உணர முடியும்.

அவருக்குக் கண்களில் கண்ணீர் வரவில்லை.

உள்ளே உதிரமே கொட்டுகிறது.

“தேவி! உன்னைப்பெற்ற தகப்பனுக்கு இத்துணை துரோகம் செய்யலாமா?

வாழ்க்கையின் சுகங்களை இந்தக் கீழ்ச்சாதிப் பள்ளனோடு வாழ்ந்தால் தான் அனுபவிக்க முடியுமா? காதலா? மன்னாங்கட்டி. அவன் அந்தச் சண்முகம் ஒன்றுக்கும் வக்கில்லாத பயல். நீ காதலிக்க உன் சாதியில் ஒரு கோணங்கிதானும் கிண்டக்கவில்லையா?

மகாவிங்கசிவத்தார் நெஞ்சு கொதிக்க மீண்டும் கட்டிலில் சாய்ந்து படுத்தார்.

“உவளை இனி உயிரோடு விட்டுட்டு நான் வாழுவோ? நான் வேட்டியை உரிஞ்சு தலையில் சுத்திக் கொண்டல்லோ திரியவேணும். அந்த நாயோடை நீ எங்கையடி ஒடி ஒளிச்சிடுவாய்?”

சினத்தோடு பீரிய இந்த வார்த்தைகளை அவரது மனக்குமைச்சலின் வெறும் வெளிப்பாடென்று கருதிவிட முடியாது.

மகாவிங்கசிவத்தார் பக்கம் நியாயம் இல்லையென்று சூறிவிடலாமா? சமூகத்தில் காலங்க காலமாக இருந்து வருகிற சாதிவேற்றுமைகள் பொய்யான வையா? குடும்பக் கெளரவம், குலப்பெருமையெல்லாம் வரட்டுக் கெளரவமா? தேவி தன் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கிற சுதந்திரத்தைத் தன் கையில் எடுத்தது எத்தனை மட்டமைத்தனமானது? ஓர் உயர்குல வேளாளப் பெண்ணும், அவர்களின் வீட்டுக் கோட்களில் நின்று கைகட்டிச் சேவகஞ் செய்த, சிரட்டைகளிலும், கைமண்டைகளிலும் எச்சிற் சோறு வாங்கிக் தின்று வளர்ந்த கீழ்ச்சாதியில் பிறந்த ஒருத்தனுடன் கூடி வாழ்வதைக் கற்பனை செய்து தானும் பார்க்க முடியுமா?

தேவி உண்மையில் ஒரு கோடிரிக் காம்புதான். தகப்பன் திருமணம் செய்து வைப்பார் என்று இருபத்தெட்டு வருடங்கள் காத்திருந்தவள், கடைசியில் இப்படியா செய்ய வேணும். குலப் பெருமையில் சுகம் கண்டு வீழ்ந்தவர்களின் மனம்படும் துன்பங்கள் சொல்லுந்தரமன்று.

காதலுக்குக் கண்ணில்லையாம். சீ தூ! இப்படியா?

ஒரு பெண்ணின் பருவ உணர்ச்சிகள் அவ்வளவு பெரிதா?

தன் சாதியில் மாப்பிள்ளை கிண்டக்காவிட்டால் காலமெல்லாம் பொறுத் திருந்தால் என்ன? தலையா போய்விடும்?

“ஐயோ! எடிமூதேவி! எங்களுக்கேண்டி இந்தப் பாதகத்தைச் செய்தாய்! முருகா!!” அன்னலெச்சுமியம்மா இருகைகளாலும் நெஞ்சில் அடித்துப் புலம்பினாள்.

“நீ சுத்தம் போடாதையடி! நீ கவனமாயின்நதால் அந்த நாய் இப்படிச் செய்திருக்குமா!”

அவர் மனைவியை அதட்டினார். இனி அழுது புலம்புவதால் ஒரு பயனுமில்லை யென்று அவருக்குத் தெரியும்.

அவரது சிந்தனை அறுந்தறுந்து முடிச்சுப் போட்டுக் கொள்கிறது.

“எல்லாம் நான் விட்டபிழை! எத்தனை சம்பந்தங்கள் வந்தது! எத்தனை நொட்டையள் சூறி எல்லாத்தையும் தட்டிவிட்டன், சுத்தமான வேளாள மாப்பிள்ளை

தேடின எனக்கு ஒரு கீழ்ச்சாதிப் பள்ளன் மாப்பிள்ளை. சீ! அவனும் படிச்சலவன் தான். அந்த எளிய பள்ளு என்றை மருமகனோ? நினைக்க அருவருக்குது. எனக்குப் பிறந்த அந்த மூதேவி சாதி வித்தியாசம் பார்க்கக்கூடாதென்டு சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. பள்ளனோடை ஓடத்தானாக்கும். மற்றது யூனிவர்சிட்டியில் இருக்கு. அதுவும் பாரதிபாட்டுப் பாடுமோ? எல்லாரையும் சுட்டுப் பொசக்கிப் போடுவன்!"

சிந்தனை அறும்போது அவரால் நெடிய மூச்சுத்தான் விடமுடிகிறது. அவர் நெஞ்சுக்பரப்பை கையால் தடவியவாறு மௌனமாகக் கிடந்தார்.

"மகாவிங்கசிவத்தாரின் மூத்த மகன் ஒரு கீழ்ச்சாதிப் பள்ளனோடு ஓடிவிட்டாளாம்" என்ற செய்தி ஊரில் எங்கும் பற்றிப் பிடித்தது. அந்த அவஸ்ச செய்தி அறிந்து, அவருக்கும், அவரது மனைவிக்கும் உறவு முறையான அண்ணன், தம்பி, மாமன், மச்சான், அக்கா, தங்கை எல்லாரும் அந்த வீட்டுக்குப் படையெடுத்து வந்து விட்டார்கள். அவர்களில் பலர் இன்னும் அந்த வீட்டின் மண்டபத்திலும் அறைகளிலும் கிடந்து ஒரு நல்ல முடிவு காண நித்திரை விழித்துக் கிடக்கிறார்கள். அயலவரும், அவரது நண்பர்கள் சிலரும் விராந்தை விளிம்பிலும், முற்றத்தில் தென்னை மரங்களின் கீழும் குந்தி இருந்து தம் மனக் கொதிப்புகளை பரிமாறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான்கு கார்கள் தேவியைத்தேடி நாலா பக்கங்களும் விரைந்தோடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

மகாவிங்கசிவத்தாருக்காகப் பொலிச படாதபாடு படுகிறது.

அவர் அந்த மூலையிருட்டில் ஒதுங்கிக் கிடந்தவாறு, வீட்டில் இருப்போர் எல்லோரையும் கண்களில் சோகம் கணக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவர்கள் பரிமாறிக் கொள்ளும் அபிப்பிராயங்கள் அவரின் காதுகளுக்கும் அம்புகளை நூழைக்கின்றன. அவரது இதயமோ "உன் மானம் போச்சது! உன் மானம் போச்சது!" என்று அவருடைய நெஞ்சக்குழிக்குள் ஒங்கி ஒங்கிக் குத்துகிறது. மகாவிங்கசிவத்தார் ஏதோவொரு தீர்க்கமான முடிவடன் அந்தக் கட்டிலைவிட்டு எழுந்து, வேட்டியை அவிழ்த்து மீண்டும் இறுகக் கட்டிக் கொண்டார்.

"ஐயோ! நான் சாகப்போறன்! அந்தக் கீழ்சாதியைக் கொண்டு போட்டு என்றை புள்ளையைக் கொண்டு வாருங்கோ!

அன்னலெச்சுமி அவரை ஏறிட்டு நோக்கி அடித்தொண்டையால் அழுது பரிதவித்தாள்.

அவருக்குச் சினம் உச்சிக்கேறியது.

"என்னடி சொன்னனி? உன்றை புள்ளையைக் கொண்டு வாறதோ? இந்த வீட்டுக்கோ, அவளைப் பிடிச்ச மண்ணெண்ணை ஊத்திக் கொளுத்திப் போட்டுத்தான் நான் இந்த வீட்டிலை சோறு தின்பன் ஒ!"

வார்த்தைகள் ஆவேசங் கொண்டு வெளிவர அவளின் கைகால்கள் நடுஞ்கின.

“இனி அவளை உயிரோடுவிட்டா, நாங்க உரிஞ்ச போட்டுத்தான் திரியவேணும் !”

அவர் போட்ட சத்தம் கேட்டு வீட்டுக்குள்ளிருந்து விறாந்தைக்கு வந்த அவருடைய தங்கச்சி ஒருத்தி கூறினாள்.

“அந்த நாய் இப்ப பிடிபடவேணும், சனியனை குத்திக் கிழிப்பன்” இது தேவியின் மாமன்.

“அவளை விடு, அவனுக்கு எத்தனைமுழ நெஞ்ச, வடுவா!”

“இதுதான் உந்தக் கீழ்ச்சாதியனுக்கு உரிமை யொண்டும் குடுக்கக் கூடாதென்டு சொல்றது. அந்தச் சாதியை அந்தந்த இடத்திலை வைக்க வேணும்.”

“தேந்ரிகடையனுக்கை போகவேணும் எண்டினம், கோயிலைத்திறந்து விடுங்கோ எண்டினம், பாராளுமன்றத்தில் இடம் வேணுமெண்டினம் இப்ப பாத்தியலே எங்கடை வீட்டுக்கை பொம்புளை எடுக்க வந்திட்டாங்கள். அப்பவே சொன்னம் எங்கடை மூதேசியனும் கேட்டுதூகளே”

“எங்கடை சாதியில் பிறந்த புதுச்சனமெல்லே அதுகளோடை சேர்ந்து கொண்டு புது யுகம் படைக்கிறதென்டு திரியதுகள் தறுதலைகள்!”

அங்கே கூடியிருந்தவர்கள் தங்கள் மனக்கொதிப்புகளை, சப்பித் துப்பினார்கள்.

“ம் பொறுங்கோ! பொறுங்கோ!”

என்று மெதுவாகக் கூறிய மகாவிங்கசிவத்தார் வாசலடியில் கால் வைத்து மெல்ல முற்றத்துக்கு இறங்கினார்.

சந்தியில் தெருநாய்கள் குரைத்தன.

ஒரு கார் விரைந்து வந்து அவரது வளவுக் கேட்டுக்கு முன்னால் நின்றது. நாலெந்து பேர் அதிலிருந்து அவதிப்பட்டு இறங்கிக் கேட்டைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தார்கள். அவர்களின் கைகளில் வாள், கத்தி, பொல்லு, பெற்றோல் என்பன இருந்தன.

மகாவிங்கசிவத்தார் சறுக்கறுத்து அவர்களை நோக்கி விரைந்தார்.

“கிவம்! நடராசா!”

“ஓம் ஜயா!”

“இங்கை வாங்கோ!”

அவர்களை ஒரு தென்னை மரத்தின் கீழ் அழைத்துப்போனார்.

“என்ன சொன்னமாதிரி எல்லாம்”

“ஓமண்ணை அவங்கடை கொட்டில்களுக்கும், தீ வைச்சம், கண்டவன் நின்றவனுக்கெல்லம் வாள் வெட்டு, பொல்லடி, ஐஞ்சாறு பேருக்குக் கால் முறிஞ்சிருக்கும்!”

“அந்த எளியவன் சண்முத்தான்றை தகப்பன் சின்னவனுக்கு?”

“கால் முறிச்சாச்சு! தாய்க்கும் கடும் பொல்லடி! எங்கடை வேலையை விடியக் கேள்விப்படுவீங்க!”

“எளியநாய்க்களைப் பூண்டோடு சுட்டுப் பொசுக்கினால் தான் என்றை ஆத்திரம் தீரும் நடராசா!”

“ஐயா உங்கடை இரத்தம் கொத்திக்கிறமாதிரித்தான் எங்களுக்கும் கொதிக்குது.”

நடந்தவற்றைக் கேட்டு மனம் பூரித்த மாகாலிங்கசிவத்தார் இருட்டிலே அவர்களின் தோனைத்தடவி, “தம் பிமாரே, இது சரி, ஆனால் என்றை சொத்தெல்லாம் அழிஞ்சாலும் பரவாயில்லை. எப்படியும் தேவியைப் படிச்சு என்றை கையிலை கொண்டு வந்து தாங்கோ! அவளை என்றை கையாலை கொல்ல வேணும்!” அவர் குரல் கரகரத்துக் கணகள் கலங்கின.

“ஐயா ஒண்டுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். அவளைப் பிடிக்கிறவரை நாங்க நித்திரை கொள்ளமாட்டோம்!” சிவம் உறுதியாகச் சொன்னான்.

“நீங்கள் எதுக்கும் பயப்படவேணாம். பொலிசிலை அவை ஒண்டும் பண்ணே ஸாது! நீங்க நினைக்கிறதைச் செய்யலாம்”

“எங்களுக்குத் தெரியும் ஐயா!”

“இப்ப என்ன மாதிரி?”

“நாங்கள் இப்பவே ஒரிடத்துக்குத் தேடிப்போறம். நீங்கள் போய்ப் படுங்கோ!” என்று நடராசா சூற எல்லோரும் மீண்டும் போய் காரில் ஏறிக் கொண்டனர்.

“அந்தப்பள்ளனை உயிரோடு மட்டும் விட்டுட்டு வரவேண்டாம்.”

மகாலிங்கசிவத்தார் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு அந்தச் சாய்மனைக் கட்டிலை நோக்கி நடந்தார்.

மூன்று மாதங்கள் சென்று விட்டன.

மகாலிங்கசிவத்தாரின் முயற்சிகள் எதுவும் பலிக்கவில்லை.

தேவி கர்ப்பமாயிருக்கிறாளாம் என்ற செய்திதான் அவரின் காதுக்கு எட்டியது. எங்கே என்பது மர்மம். அவருக்கு ஒரே யோசனை, வெளியே சொல்லமுடியாத மனவதைப்படு, வெளியே செல்வதில்லை.

ஓருநாள் நடுச்சாமம். அந்தச் சாய்மனைக் கட்டிலுக்கு முன்னால் வீட்டு வளையில் மகாலிங்கசிவத்தார் தூக்குப்போட்டுத் தற்கொலை செய்து கொண்டார். அவர் இறுதியாக எழுதிவைத்த கடிதம் இது தான். “என் மரணத்துக்கு வேறு எவரும் காரணம் அல்ல. நானே தற்கொலை செய்து கொள்கின்றேன்.”

நிமிச்சாலை நமை குடும்பத்தை நோயு
குறைபி வைசி குத்துவதை நோயு

தேயிலை மலைகளையும் வயங்களையும் மூடி கவிந்திருந்த கும்மிருட்டு கலைந்து பொழுது புலர்ந்து கொண்டிருந்தது. பசி கொண்ட நாயைப் போல் ஊளையிடும் பாக்டரிச் சங்கும் ஊதி ஆயிற்று.

அந்தத் தோட்டத்தின் அந்த டிவிஷனில் உள்ள பெண்கள் கூட்டைகளையும் முதுகில் போட்டுக் கொண்டு கணக்குப்பிள்ளை நிற்கும் பிரட்டுக் களத்திற்கும் போக சில நிமிஷங்கள் ஆகி விட்டன. இன்னும் சிலர் அங்கிருந்து அவதி அவதியாகப் பிரட்டுக் களத்தை நோக்கிப் பாய்ந்தோடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் பால் கொடுத்தது பாதி, கொடுக்காதது பாதியாகப் பிள்ளைக் காம்பராவில் கொண்டு போய் ஏறிந்து விட்ட பிள்ளைகள் அழுது கத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கரும்பாயி இன்னும் பிரட்டுக் களத்திற்குப் போகவில்லை. தன்னுடைய காம்பரா வாசவில் ஓரத்தில் கிடந்த கொழுந்துக் கூட்டையை எடுத்து வாசவில் வைத்து விட்டு அரையில் படங்குச் சாக்கைச் சுற்றிக் கட்டித் தலையில் போடும் சேலைத் துண்டையும் கையில் எடுத்துப் போவதற்கு ஆயுத்தமாகத்தான் நின்று கொண்டிருந்தாள். ஒரு நிமிஷம் பின்தி விட்டாலும் மலைக்குப் போவதற்கு துண்டு கிடைக்காமல் திரும்பி வரவேண்டும் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். ஏனோ அவளது மனம் காலெடுத்து வைப்பதற்கு பயன்து சாகிறது. கலங்கிக் கொள்கின்றது.

விடியற் காலைப் பொழுது புலர் யந்திர வாழ்க்கையில் இணைந்து போன தொழிலாளர்கள் எழுந்து “சட் புட்” என்று சகல வேலைகளையும் முடித்துக் கொள்ள கச்தம் சந்தடிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுது அதுவும் ஒய்ந்து விட்டது.

அவள் கலவரமடையாமல் காம்பராவின் ஸ்தோப்பு வாசவில் வெளி நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு அசையாமல் நின்றாள். கைவிரல்கள் ஒன்றையொன்று பிசைந்து கொண்டிருந்தன.

குரியன் மங்கியும் வெளிச்சம் பட்டுக் கொண்டிருந்த மலைமுகடுகள் மலைபுகார்களினால் சாம்பஸ் குளித்துக் கொண்டிருந்தன.

“ஏ, சங்கூதியாச்சக்ததானே? அப்பறம் ஏன் நிக்கிறே? இன்னைக்கும் ஒன்னையை வெரட்டப் போராங்களே. நேத்தும் வெரட்டிப் போட்டாங்க வேசமவங்க” அவளுடைய கணவன் பழனி அவளைப் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருந்தான். அவன் காம்பராவின் இருளான மூலையில் கம்பளியால் போர்த்துள்ள கால்களைத் தடவியவாறு கத்தினான். அவனுக்குப் பக்கக்தில் குழந்தை கிடந்து விரல் குப்பியபடி கைகால்களை அடித்துக் கொண்டது.

கரும்பாயி நின்ற நிலையில் யோசனையோடு கணவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். காம்பரா இருளில் அவனுடைய முகம் தெரியவில்லை.

பழனி மலைக்குப் போகாமல் விட்டு ஒரு வருஷமாகிறது. அவன் மலையில் பட்ட சுவக்கு மரம் வெட்டிக் கொண்டிருந்த போது மரம் அவனுக்கு மேல் விழுந்து காலிலும் கையிலும் பலத்த காயம்பட்டு தொடை எலும்பு முறிந்து விட்டது. தப்ப மாட்டான் என்ற நிலையில் “கவர்மெண்டு” ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போய் மூன்று மாதங்கள் இருந்து உடைந்த எலும்புகள் பொருத்தப்பட்டாலும் அவனால் நடக்கவோ, நிமிரவோ, குனியவோ, முடியாது. இப்பொழுது தொடை எலும்பில் ஏற்பட்ட வெடிப்பில் இருந்து நீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. வேதனையும் உளைவும். அவன் இனி வேலைக்குப் போகவே மாட்டான்.

அவனுக்கு நஷ்ட ஈடாகத் தோட்ட நிர்வாகம் கொடுத்த சிறிய தொகைப் பணம் ஆஸ்பத்திரிச் செலவுடன் முடிந்து மேலும் கடனாகியது.

கரும்பாயி அவனுக்குப் பதில் கூறவில்லை. அவளின் கண்கள் அவன் உருவத்தில் வெறித்திருந்தன.

அவள் காலையில் எழுந்து ரொட்டி சுட்டு அவனுக்கும் கொடுத்து காலுக்கும் மருந்து கட்டாமல் காம்பராவை விட்டு வெளியில் வரமாட்டாள். இன்றைக்கு அவனுக்குக் காய்ச்சற் குணமாக இருந்தது. அதற்குச் சக்குத் தண்ணி வைத்துக் கொடுக்க கொஞ்ச நேரஞ் சென்று விட்டாலும் உடனே ஓடியிருந்தால் பீரட்டுக் களத்துக்குக் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் போயிருக்கலாம் தான்.

அவளால் போகவே மனம் ஏவுதில்லை.

அவள் பலி பீடத்துக்குச் செல்லத் தயங்கும் செம்மறியாட்டுக் குட்டியைப் போல் தயங்கி நிற்பதும் நெஞ்சுக் கூடாது தாழ்வதும், அதன் உள்ளே போரிடும் துல்லியமான ஆத்மார்த்தமான மனச் சங்கடங்களும் அவனுக்குத் தெரியாது. அவற்றை அவளால் அவனுக்குக் கூறவும் முடியாது.

“கரும்பு நீயேன் நிக்கிரே? நீ மலைக்குப் போகலயா? இந்த மாசத்திலே எத்தனை நாள் ஒன்னை விரட்டிப்புட்டானுக, இன்னைக்கும் விரட்டிப்புட்டா எத்தனை நாளாவது? நம்ம காலம் எப்படிப் போறது? ஒன் உழைப்பிலேதானே இந்தக் குடும்பமே உயிர் வச்சிருக்கு!”

அவனுக்குக் கோபமும், வாழ்க்கையின் பயமறுத்தலால் எழுந்த கலக்கங்களும், நோகும் கால்களைக் கைவிரல்களால் அழுத்தித் தடவிக் கொண்டு கரும்பாயி யின் பின் உருவத்தைப் பார்த்தவாறு இருந்தான்.

பழனியின் தாய்க் கிழவி மீனாட்சி ஸ்தோப்பு மூலைக்குள் கிடற்றாள். அவனுக்கு வயது போய் கை நடுக்கமும் ஏற்பட்டு விட்டது. கொழுந்து எடுக்க முடியாது. அவள் கரும்பாயி கொடுப்பதைச் சாப்பிட்டு விட்டு பேசாமல் கிடப்பாள்.

அவனுடைய உழைப்பில்தான் அந்தக் குடும்பத்தின் உயிரிருக்கிறது. அவன் சொன்னது சரி அவனுக்கும் அத் தோட்டத்தில் வேலை இல்லாவிட்டால்

இப்பொழுது எங்காவது தெரு வீதிகளில் தான் ஒதுங்கிக் கிடக்க வேண்டும். அதைத்தான் கரும்பாயியும் சிந்திக்கின்றாள். அத் தோட்டத்தில் வேலை செய்து தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதனால் தன் ஆத்துமாவையே கொலை செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தச் சூழ்நிலையில் அந்தரப்படும் போது அதைக் கணவனிடம் எப்படிக் கூறுவது, அவனிடம் கூறி சம்மதம் பெறக் கூடிய காரியமா?

“என்ன கரும்பு ஏன் கலங்கரே?”

அவனுடைய வளைந்து சிவந்த மென்மையான கண்ணங்களில் கண்ணீர் உருண்டு மினுங்குவதை அந்த இருளினாடும் கண்டு விட்டான் பழனி. அவன் உள்ளம் நடுங்கிற்று.

கரும்பாயி மெதுவாகப் போய் அவனுக்கு முன்னால் இருந்து அவனுடைய வாடி உறங்கிய முகத்தை வாஞ்சசேயோடு நோக்கினாள். அவனுடைய கைவிரல்கள் பழனியின் கால்களைத் தடவிக் கொண்டிருந்தன.

பழனிக்கு அவளைப் பார்க்கும் போது மனது பூரித்துவிடும். சகல துண்பங்களும் அதில் கருகிலிடும். அவளைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டதினால் அவன் பெருமிதம் கொண்டான். அத்தோட்டத்தில் அவள் எல்லார் கண்களையும் கறுக்கி விழுத்தி விடும் அழகி. குறுகுறுத்து வாளித்திருக்கும் மென்மையின் திமிர் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் மிகுஷி விழுகின்றது. வெளியில் உருண்டு விழுவது போல் மயக்கமாய்த் தூள்ளும் மீனாட்டம் அமைந்துள்ள அவளது கண்கள். எத்தனை பேருக்கு மன இடறலைக் கொடுத்திருக்கிறது. ஆனால் அவை கிட்ட நெருங்க முடியாத திராணி கொண்ட கண்கள். பழனி அவளைக் காதலித்த காலத்தில் அவள் மேல் கண்போட்டு திருமணம் செய்து கொள்ள முயற்சித்த பலர் அவனோடு சண்டையும் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

“என்ன அப்படி பாக்கிரே கரும்பு? நான் இப்படி போயிட்டேனா?”

“அவளது கண்களும் கலக்கமுறப் பார்க்கின்றன. உனே அவன் குனிந்து தன் பக்கத்தில் கிடக்கும் தன் குழந்தை ஜானகியை கையால் தடவிக் கொண்டிருந்தான்.

“நீ தான் என் உசிரு!” கரும்பாயியின் கண்கள் தூடிதூடித்துப் படபடத்துக் கொண்டிருந்தன. அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. உதட்டுக்குள் சிரித்தான்.

“அப்புறம் ஏன் கலங்குரே?”

“ஒண்ணுமில்லை!”

நெட்டுயிர்ப்பு நெஞ்சைப் பிளந்துவர, அவள் எழுந்து கையில் வைத்திருந்த சேலைத்துண்டை தலையில் போட்டுக் கொண்டு நடந்தாள். அவனுக்கு, தான் விரைவாக நடப்பதாக நினைப்பு. ஆனால் வழமையான துரிதம் இல்லாமல் மிக மெதுவாக நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

கடுங்குளிர் காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது.

தேயிலைக் கொழுந்துகள் பச்சைக் கம்பளம் செய்து எல்லா மலைகளையும் ஒன்றாக மூடி இருக்கின்றன. அந்த மலைத்தேரிகளில் மழை முகில்கள் குழந்தைகளைப் போல் விழுந்து பரண்டு கொண்டிருந்தன.

பிரட்டுக் கலைந்து விட்டது. கணக்குப்பிள்ளையைக் காணவில்லை. அவர் பெரிய துரையின் பங்களாவுக்கருகில் உள்ள ஐந்தேக்கர் மலைச்சரிவிலேதான் நிற்க வேண்டும். நேற்றுக் கரும்பாயி அந்த மலைச்சரிவில் இருந்துதான் முத்தல் இலை எடுத்து விட்டாள் என்று வயத்துக்கு விரட்டப்பட்டாள்.

அவள் தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தாள். கணக்குப்பிள்ளை அதே மலையில் கொழுந்தெடுக்கும் பெண்களைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒங்கி அடித்துக்கொள்ளும் நெஞ்சத்துடன் கண்களைச் சரித்து பங்களாவோடு அண்டியுள்ள வாகை மரத்தின் கீழே கண்களை அசைத்தாள்.

அங்கே பெரிய துரை நின்றான். நேற்றும் அதே வெறிக் கண்களுடன் அதிகாரத் திமிர் பிடித்த கோலத்தில், கடும் பசியுடன் மாணைப் பிடிக்க வலை விரித்துக் காத்து நிற்கும் ஒரு வேடனைப் போல தனியாக நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் கண்கள் கரும்பாயி அந்த மலையை நோக்கி வருவதை தூடித்துடிப்புடன் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தன.

விரிந்து உயர்ந்த குடை போல் இலைகளால் கவிந்து பரந்து நிற்கும் அந்த வாகை மரம் தன் ஆசை தீர சென்னிறப் பூங்களைக் குவித்துக் குவித்துப் பூத்திருக்கின்றன.

அவளுக்கு இருதயம்கூட இடித்துக் கொண்டது. முகத்தில் இயல்பான கவர்ச்சி வாடி பய உணர்வுகள் அழுத்திக் கொண்டிருந்தன. மனம் வெறுப்பில் புரண்டு வந்தது. என்றாலும்.....

அவள் தன் கணவனையும் குடும்பத்தையும் காப்பாற்ற வேலை வேண்டும். அந்த மலையை நோக்கித்தான் கால்கள் இழு பட்டுக்கொண்டிருந்தன.

உள்ளம் பழைய நினைவுகளில் உருண்டு வந்தன.

கரும்பாயி முன்புரு பெரிய துரைக்குக் கொழுந்துக் கூட்டையால் அடித்து பல் உடைத்து விட்டாள். அது இந்த துரைக்கும் தெரியும். இவன் அந்தந் துரையைப் போல் முரடனல்ல. அவள் பழனியைக் காதலித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அது நடந்தது. அன்று அவள் அழகில் குளித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளை அனுபவிக்க நினைத்த துரை மலையில் கொழுந்தெடுக்கும் நேரத்தில் தனியாக வரவழைக்கு சேஷ்டை விட்டான். உடனே கரும்பாயி கூட்டையால் அவனுடைய முகத்தில் அடித்து விட்டு, ஓடி வந்து விட்டாள். அவமானம் அடைந்த அந்தக் துரையால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. கொழுந்து எடுக்கும் பெண்கள் இதைப் பார்த்து விட்டார்கள். அவனால் ஏதாவது பொய் கூறி அவளைத் தண்டிக்க முடியவில்லை.

அடைக்கலங் குருவி தனக்கு வேண்டிய உணவுள்ள இடத்துக்கு பறந்து பறந்து செல்வது போல் அவனுடைய நெஞ்சம் அந்த நினைவில் சிறகடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அவள் கணக்குப்பிள்ளைக்குப் பக்கத்தில் சென்று நின்றாள். கணக்குப்பிள்ளை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“இது உன் அப்பன் வட்டுத் தோட்டமா? நீ நெனச்ச நேரத்துக்கு வர்றத்துக்கும், போறத்துக்கும், வேலை இல்லை போ!”

தான் கூறு மட்டும் கரும்பாயியை தொடர்ந்து ஒரு மாதத்தில் ஏழு நாளைக்கு மேல் வயத்துக்கு விரட்ட வேண்டுமென்பது கணக்குப்பிள்ளைக்கு துரையின் உத்தரவு. உத்தரவை மீறினால் ...

“என்னய்யா நீங்க? என்ஷுட்டுக் கஷ்டம் உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

கணக்குப்பிள்ளைக்கு அவளின் நிலைமை தெரியும். அவன் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவன் அனுதாபப்பட்டு என்ன நடக்கப் போகுது?

“நமக்குத் தெரியாது. அந்தா தொரை நிக்கிறாரு போய்க் கேளு!”

கரும்பாயி குனிந்த தலை நிமிராமல் கணக்களை நிமிர்த்தினாள்.

அந்த வெள்ளைக்காரத் தொரை வாகை மரத்தின் கீழ் அமைதியாக நின்றான். அவனுக்கு எந்த விதத்திலும் காரியத்தைக் குழப்பும் நோக்கமுமில்லை. அவன் சகலமும் உணர்ந்தவன். அவன் தேயிலைச் செடிகளைக் கரிசனையோடு பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறானாம். அவன் கைகளை விரிக்கும் எல்லைக்குள் இருக்கும் தேயிலைச் செடிகளில் ழுத்திருப்பன புனிதமான வாசம் நிறைந்த சின்னங்கு சிறிய தேயிலைப் ழுக்கள். அவன் சின்ன ராஜாவைப் போல நடை பழகும் போது விரும்பிய ழுக்களை பிடிந்கிக் கசக்கி எறிந்தால் அவை மீண்டும் அவன் காலடியில் தானே விழுந்து கிடக்க வேண்டும்.

துரையின் கணகளின் கெடுவையும் அவற்றின் ஏக்கத்தையும் அவள் அறிந்திருந்தாள்.

“இப்படியே தினமும் விரட்டப்பட்டால் நம்ம வாழ்க்கையை எப்படி ஓட்டுறைது”

இதயத்தின் உதைப்பு அவனுடைய காதுக்குள்ளே கேட்கிறது. தேயிலைக் கொழுந்தைப் பறித்துக் கொள்ளும் கைகள் நடுங்கின. திரும்பி கணக்குப் பிள்ளையைப் பார்த்தாள். பின்பு துரை நிற்கும் இடத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

கணக்குப்பிள்ளையின் இதயமும் தூடித்துக் கொண்டது.

இவ்வளவு காலமும் அவளை வீட்டிற்கு விரட்டியும் அவள் துரையிடம் போகவேயில்லை. இன்றைக்குப் போகிறாள்.

ஆச்சாரியாமாக அவளைப் பார்த்து விட்டுத் துரையைப் பார்த்தான் கணக்குப்பிள்ளை. அவன் இறைச்சித் துண்டை நினைத்துவிட்ட நாயைப் போன்று கண்வெட்டாது அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“ஏய் வேகம் வேகம் தொரை வர்றாரு!”

கணக்குப்பிள்ளை கொழுந்தெடுக்கும் பெண்களை துரிதப்படுத்தி, கொழுந்தெடுப்பதில் அவர்கள் கவனத்தை திருப்பி விட்டான்

கரும்பாயி துரையின் பக்கத்திலே சென்று குனிந்த கணகளால் நிமிர்ந்து அவனையே பார்த்தாள். அந்தக் கணகளின் அச்சத்தின் கனம் நிறைந்திருந்தது.

“நீ நல்ல பொண்ணு இன்னைக்குத்தான் ஒனக்கு புத்தி வந்ததா?”

அவன் வெள்ளைக்காரன், நன்றாகத் தமிழ் பேசவான். நன்றாகச் சிரித்தான்.

அவன் பேசவில்லை. அவனுக்கு முன்னால் அவருடைய வனப்பான மார்பகங்களையுடைய நெஞ்சம் கீழிருந்து உருகி வரும் அக்கினி குழம்பால் மேலுயர்ந்து தாழும் பூமியைப் போல் அசைந்து கொண்டிருந்தது.

கரும்பாயியின் அந்தக் கணகளைப் பார்க்க முழுதாக நோக்க துரைக்கு உள்ளே எழும் சின்ன உணர்ச்சிகளால் மூக்கு சிவந்தது. அவளை மெதுவாக நெருங்கி வந்தான். அவளின் மார்பகங்கள் உயர்ந்து தாழ்ந்து கொண்டிருந்தன. “கிறுக்கம்” கொண்ட துரை அவளின் கைகளை ஆவலாகப் பிடித்தான்.

“மிருகமே! சீ! சனியன்” அவன் தன் கைகளால் ஆவேசங்கொண்டு அவன் கணனங்களில் மாறி மாறி அடித்தாள்.

அவளின் முதுகின் பின்னால் தொங்கிய கூடை விழுந்து மலைச்சரிவில் உருண்டு கொண்டிருந்தது.

துரை திகைத்து விட்டான். அவன் எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

கரும்பாயியின் கைகள் நடுங்க, மூச்ச வாங்க, கண்ணீர் கசிய உருஞம் கூடையைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

“இரு இரு ஒன்னை ஒரு கிழமையில் தோட்டத்தை விட்டுத் தூரத்தில் போடுன்”

துரை கணனங்களைத் தடவியவாறு திரும்பிக் கோபத்துடன் நடந்தான்.

“தொரே, மன்னிச்சுங்க, நான் சம்மதூம்”

அவன் நின்று திரும்பிப் பார்த்தான். உதட்டுக்குள் சிரித்தான்.

அவளின் உள்ளத்தின் தீர்ப்பு, அவளோடு. அதன் நீதி அவனுக்கு மட்டும் தான் புரியும்.

கரும்பாயி தானே அவனை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

யோ. பெனடிக்ர் பாலன்

சிந்தனைத் தெளிவும்; சிருஷ்டி தி றனும் கொண்ட திரு பெனடிக்ர் பாலன் அவர்களின் சிறுக்கை, நாவல், கவிஞர், நாடகம், குட்டி க்கதைகள் போன்ற தனது படைப்புக்கள் மூலம் ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு வளமான பங்களிப்புச் செய்து வரும் ஒரு முத்த எழுத்தாளர்.

இலங்கை இலக்கியத்துறையில் அறுபதுகளுக்குச் சற்று முன்னதாக அடி எடுத்து வைத்த இவர் முற்போக்கு இலக்கியப் பேரியக்கத்தால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டு உழைக்கும் மக்களின் எழுச்சிக்கும், ஜக்கியத்துக்கும் உறுதுணையாய் நிற்கும் தனது படைப்புக்கள் மூலம் கலை இலக்கியத்துறையில் நல்ல பல விளைச்சல்களைத் தந்தவர்.

அறுபதுகளில் எழுத ஆரம்பித்தாலும் 1965க்குள் மூன்று சிறுக்கை போட்டிகளில் தங்கப்பதக்கம் பெற்று தனது எழுத்தாக்கலை நிருபித்துக் கொண்டவர்.

யாழ் இளம் எழுத்தாளர் சங்கத்தை ஆரம்பித்து, எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஏடான் “மலர்” என்னும் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் யாழ்விளையின் தீவிர ஊழியராகச் சேவையாற்றியவர் திரு.பெனடிக்ர் பாலன்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பி. ஏ. பட்டமும், அரச அறிவியலில் பி. ஏ. ஆனர்ஸ் பட்டமும், பெற்று கல்வி வெளியீட்டுத் தினைக்களத்தில் பத்திராதிபராகவும் பணியாற்றிய இவர் ஒரு பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியருமாவார். எம். ஏ. பட்டதாரியுமாவார். பதுளையிலிருந்து சிழக்கே பத்து மைல் தொலைவில் உள்ள கந்தேகெதரைத் தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தில் 1964விருந்து ஜந்தாண்டுகள் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். மலையத்தில் பணிபுரிந்த இவருடைய மனித நேரமிக்க மனம்; அடிப்படை உரிமைகள் அனைத்தும் மறுக்கப்பட்ட மலையக உழைக்கும் மக்கள்பால் ஈரக்கப்பட்டு அவர்களின் எழுச்சிக்காகவும் தனது எழுத்தைப் பயன்படுத்தினார். தமிழக - ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளில் முப்படுக்கும் குழையாத மலையகச் சிறுக்கதைகளைப் படைத்துள்ளார்.

வசந்தத்தில் தொடர்க்கதையாக வந்து, பின்னர் நூலுருப் பெற்ற “சொந்தக்காரன்” நாவல் மலைக் மக்களின் வீடில்லாப் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டது. இலக்கிய உலகில் இவருக்கு ஒரு தரமான இடத்தையும், கவனிப்பையும் பெற்றுக் கொடுத்த நூல் இது.

1963ல் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் இவருடைய “குட்டி” என்னும் நாவலை நூலுருவில் வெளியிட்டது. கண்டி கலாச்சாரக் குழு இவருடைய குட்டிக் கதைகளைத் தொகுத்து “தனிச்சொத்து” என்னும் பெயரில் வெளியிட்டது.

பூபாலசிங்கம் பத்தகசாலை இவரது “கல்வி உள்ளியல் அடிப்படைகள்” என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளது.

சீழத்துச் சிறுக்கதையுலகில் நல்ல சுவடுகளைப் பதித்துள்ள திரு. பெனடிக்ர் பாலனின் சிறுக்கதை தொகுதி ஒன்று வெளிவருகிறது என்னும் செய்தியே இலக்கியச் சுவையான செய்திதான்.

எனது வாழ்த்துக்கள்

